

GERÇEK BİR KURTULUŞ İÇİN, TÜM GERİCİ FİKİRLERİ ALT EMEK İÇİN İLERİ!

Faşizmin baş edemediği, bunun için bir şansının da olmadığı bu zamlı tarifeler ve buna karşı gelişen işçi ve emekçi hareketliliği seçim bağlamı bir yoğunlaşmaya da denk geldi. Yani bir yandan özellikle ezilen emekçi kesimler için, ama onlarla sınırlı olmayan açık bir yoksullaşma hali diğer yandan ise “seçim”, “ittifaklar”, “görüşmeler”, “yuvarlak masa”, “kilit roller” gibi kavramlarla kotarılan ve “Gitçek mi? Kalcak mı?” tartışmalarıyla soslanmış bir politik gündem söz konusudur.

**İDEOLOJİK SALDIRILARA KARŞI VE İDEOLOJİK ARINMA İÇİN
BOLŞEVİK ÇALIŞMA TARZINI GELİŞTİRELİM**

SAYFA 12-13

Yeni Demokrasi

23 ŞUBAT-9 MART 2022 ■ SAYI: 106 ■ FİYAT: 3 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

Direniş Öğretiyor: VERMEYECEKLER, ALACAĞIZ!

GELİŞEN EYLEMLERDE SENDİKALARIN ROLÜ

Bu somut durumda bizi daha fazla sınıf sendikacılığı esasına dönük görev ve sorumluluklar beklemektedir. Doğal olarak işçilerin örgütlenmesi, sınıf bilinciyle buluşturulması ve sınıf mücadelesine taşınması omuzlarımızda daha da ağırlaşmış bir yük olarak durmaktadır.

AHLATLIBEL, HDP VE “ÜÇÜNCÜ YOL”UN BELİRSİZ ÇİZGİLERİ

KUH'un demokratik cephesindeki mücadelesinin bu denli etkili olmasının nedeni Kürt ulusunun imhaya, inkâra ve baskıya karşı onurlu başkaldırısından yani halkın mücadelesinden beslenmesidir. Dönem dönem millitan, dinamik ve sarsıcı bir biçim alan bu mücadele HDP'yi bugün etkili bir özne haline getirmiştir.

YAPBOZ ÜNİVERSİTELER VE ÖĞRENCİ GENÇLİK ÜZERİNE

Özel üniversiteler tamamen öğrenci gençliğin üzerinden kâr elde etme amacıyla kurulmaktadır. Eğitimin piyasalaştırılmasıyla öğrenciler mezuniyetten sonra “iş imkânı” sunma aldatmacası ile kandırılmaktadır. Örneğin; kendi özel hastanelerinde çalışacak sağlıkçıları bu üniversitelerde yetiştirmektedir.

Gülsuyu'nda polis engeline rağmen açıklama: "Sömürü düzenine mecbur değiliz"

İSTANBUL- Gülsuyu'nda zamlara karşı açıklama yapan halk, polisin engelleme girişimine rağmen "Bu düzene mecbur değiliz" dedi. Eylemde, sömürü düzenine karşı örgütlenme ve sokakta mücadele etme çağrısı yapıldı.

İstanbul Maltepe ilçesine bağlı Gülsuyu'nda "Krizin sorumlusu biz değiliz, faturasını ödemeyeceğiz" şiarıyla yapılmak istenen yürüyüşü polis engelledi.

Eylem öncesi mahalle "akrep" deni-

len zırlı araç ve TOMA'larla ablukaya alındı, mahalleye polis yığınağı yapıldı.

Yürüyüşe izin verilmemesi üzerine kitle Heykel Meydanı'nda basın açıklaması yaptı. Polis gazetecilere GBT yaparak taciz etti. Kitle "AKP'den hesabı emekçiler soracak", "Zam zulüm işkence, işte AKP" sloganları atıldı.

Basın metnini okuyan Sedat Polat, "Bu düzene mahkum değiliz ne yoksulluk kaderimiz ne de biz çaresiziz. Sorun bir avuç asalak sömürü düze-

ninin temsilcisi, burjuva ve onun iktidarı olan faşist diktatörlüğüdür. Bu asalaklara karşı örgütlenmeden, faşizme karşı mücadele etmeden işçiler, gençler, kadınlar, emekçiler olarak birleşmeden ne ekmeğimizi ne işimizi ne de insanca bir yaşamı ve özgürlüğümüzü kazanamayız. Ekonomik kriz derinleştikçe işçilerin ve emekçilerin yaşamak için ihtiyaç duyulan temel yaşam gıdalarına yüzde elli zam yapılıyor" dedi.

"En doğal ihtiyacımız olan su, doğalgaz, elektriğe zam üstüne zam yapılıyor" ifadelerini kullanan Polat, şöyle devam etti: "Biz işçi ve emekçiler bu zamların altında her gün daha fazla yoksullaşmaya devam ediyoruz. Yoksulluk sınırının altında barınamıyor, geçinemiyoruz. Biz bu yoksulluğun altında her gün daha fazla ezilirken saraydakiler ve onların yandaşları servetlerine servet katmaya devam ediyor. Onların sömürü düzenini yerle bir etmek için özgürlüğümüzü ve emeğimizi kazanmak için örgütlenmeli ve sokakta mücadele etmeliyiz."

Basın açıklamasının ardından faturalar yakıldı.

Kadıköy Belediyesi işçi temsilcileri görevden alındı

İSTANBUL- Ek protokol konusunda DİSK yönetimini eleştiren ve DİSK'in eylemine dövizlerle katılan Kadıköy Belediyesi'nin Genel-İş Sendikası işçi temsilcileri görevden alındı.

İşçi temsilcileri "İfşa ediyoruz" başlıklı bir açıklama ile bir mesajla görevden alındıklarını duyurdular. Nazan Gevher Çam Ay, Ayşecan Ay, Ali Rıza Akan, Başak Aslan, Binali Açar, Cemal Sevdasız, Hakan Dinç, Metin Kılıç ve Meryem Merve Erboğa imzalı açıklamada, "Bugüne dek temsil etmekten onur duyduğumuz işçiler arkamızdadır." denildi:

"İFŞA EDİYORUZ"

Biz Kadıköy Belediyesi çalışanı, DİSK/Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 1 No'lu Şube'ye bağlı 9 işçi temsilcisi olarak 18.02.2022 günü saat 13.43'te, temsilcilerden oluşan Whatsapp grubuna sendika şube sekreteri tarafından atılan bir mesaj ile görevden alındığımızı öğrendik. Bu tepeden inme kararın hiçbir gerekçe gösterilmeksizin tebliğ edilmesinden kısa bir süre sonra da gruptan çıkarıldık. Her şeyden önce biz, kendi müdürlüklerinin işçileri tarafından seçilerek göreve gelmiş temsilciler olarak, muhalif sesleri bastırmak için siyasi iktidarla aynı yöntemle başvurmaktan çekinmeyen şube yönetimi adına derin bir utanç duyuyoruz.

'Devrimci' ve 'sosyal demokrat' olmak iddiasındaki örgüt ve kurumlardan eylemlerinde tutarlı olmayı beklemeye ve olmadığında hesap sormaya devam edeceğiz. Asla koşulsuz biat etmeyen, kırılan kolların yen içinde kalmasına müsaade etmeyen ve her ne pahasına olursa olsun doğru bildiğini savunmaktan çekinmeyen seslerin zor kullanarak bastırılmayacağını en iyi kendine 'solcu', 'sosyalist', 'ilerici', 'sosyal demokrat', 'devrimci' diyenlerin bilmesi gerekir.

Migros işçileri kazandı

HABER MERKEZİ- Migros Depo işçilerinin hak gaspları için başlattığı direniş kazanımla sonuçlandı. Şirket yönetimi ile yapılan toplantı ardından DGD-SEN ve Migros yönetimi arasında anlaşma sağlandı.

Migros Depo'da çalışan işçilerin ücret artışı, prim, işçi güvenliği ve sağlığı ile daha iyi çalışma koşulları talebiyle başlattıkları direniş ardından Migros yönetimi ve DGD-SEN (Depo, Liman, Tersane ve Deniz İşçileri Sendikası) arasında yapılan görüşmede anlaşmaya varıldı.

DGD-SEN tarafından yapılan yazılı açıklamada anlaşmaya varıldığı ve işçilerin kazandığı belirtildi.

ATILAN İŞÇİLER İŞE GERİ ALINACAK

18 gündür direnişlerini sürdürdükleri için gözaltına alınan ve darp edilen işçilerle ilgili DGD-SEN Sendikası

tarafından yapılan yazılı açıklamada, "İşten atılmalar ve işyerinde ücret artışı, prim, işçi sağlığı, iş güvenliği ve diğer sorunlar" ile ilgili anlaşmaya varıldığı duyuruldu. Haluk Levent'in arabuluculuğunda Migros yöneticilerinin katılımı ve garantörlüğünde Us Grup ile görüşme yapıldığı bilgisini paylaşan DGD-SEN, "Görüşme sonucunda; atılan tüm işçilerin işe geri alınması, ücret artışı, prim ödemeleri ve işçi sağlığı iş güvenliği sorunlarının giderilmesi ile ilgili detaylarını daha sonra açıklayacağımız şekilde mutabakata varılmıştır" dedi.

DGD-SEN, olumlu sonuçlanan görüşmenin dayanışmanın sonucu olduğunu ifade etti.

NE OLMUŞTU?

Depo, Liman, Tersane ve Deniz İşçileri Sendikası'na (DGD-SEN) bağlı Migros

Esenyurt depo da çalışan işçiler yüzde 8'lik zam teklifine karşı iş bırakma eylemi başlattı. 3 Şubat tarihinde iş bırakma eylemine başlayan işçilerin işine işveren tarafından son verildi. Eylemin 6'ncı gününde depodaki işçiler gözaltına alınarak depodan çıkarıldı. Daha sonra serbest bırakılan işçilerin eylemi depo önünde sürdü.

İşçiler aynı zamanda boykot çağrısında bulundu. İşçilerin bu çağrısına çeşitli örgütler, üniversite öğrencileri Migros'u boykot ettiklerine dair videoları göndererek işçileri destekledi.

İşçiler, saatlik ücrete 4 TL zam yapılması, primlerin yasal güvenceye alınması, işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin alınması, işten çıkarılan 257 işçinin işe geri alınması yönündeki taleplerinin karşılanana kadar eylemlerini sürdüreceklerini duyurmuştu.

POLİTİK GÜNDEM

Gerçek Bir Kurtuluş İçin, Tüm Gerici Fikirleri Alt Emek İçin İLERİ!

İşçi sınıfı ve emekçiler 2022 yılına ekonomik ve sosyal açıdan yaşadıkları hak gasplarına karşı direnişlerle, grevlerle ve çeşitli eylemlerle girdiler. Bir yandan sefaleti kabulü dayatan ücret artışlarına gösterilen tepki, diğer yandan yılın henüz ilk iki ayında gerçekleşen enflasyonla bu ücret zammının gasp edilmesine duyulan öfke işçi ve emekçilerin birçok iş kolunda ve birçok ilde harekete geçmesine neden oldu. Açıklanan enflasyonla ücretlere yapılan zammın sıfırlandığı anlaşılmışken bu kez elektriğe, doğal gazla, temel tüketim maddelerine yapılan zamlarla toplumun hemen tüm kesimleri harekete geçmeye başladı. Pasif protestolardan (fatura asma, yakma vs.) kitlesel eylemlere kadar tepki konmaya başlandı. Memnuniyetsizlik, huzursuzluk ve tepkiyle dolu açıklamalar, yürüyüşler, sloganlar her tarafa yayıldı. Kabullenmeyi reddeden, harekete geçen bir kitlesel duruş canlandı ve bu hareketin duracağına dair bir görüntü de yok! Bu gelişmeye açık, hat-ta gelececek bir kitle eğilimidir.

Faşizmin baş edemediği, bunun için bir şansının da olmadığı bu zamalı tarifeler ve buna karşı gelişen işçi ve emekçi hareketliliği seçim bağlamı bir yoğunlaşmaya da denk geldi. Yani bir yandan özellikle ezilen emekçi kesimler için, ama onlarla sınırla olmayan açık bir yoksullaşma hali diğer yandan ise "seçim", "ittifaklar", "görüşmeler", "yuvarlak masa", "kilit roller" gibi kavramlarla kotarılan ve "Gitçek mi? Kalcak mı?" tartışmalarıyla soslanmış bir politik gündem söz konusudur.

Bu iki ayrı hareketin elbette ortak alanları vardır; fakat bu iki hareketin farklı potansiyeller taşıdığı da kesin bir gerçekliktir. Ortak alanları dolayısıyla birinci hareketin ikincinin içine kapanması, gerçek özünden kopması, potansiyelini tamamlayamaması bir olasılıktır ve ne yazık ki devrimci hareketin durumundan hareketle bunun güçlü bir olasılık olduğu söylenebilir. Ne var ki bunun gelececek bir eğilim olduğunu söyleyerek sürecin bir olasılıkla sınırlı olmadığına vurgu yaptığımızı belirtmek istiyoruz. Nereden bakılırsa bakılsın ve özellikle dünyanın birçok ülkesindeki şartlar da göz önüne alındığında derinleşen bir ekonomik bunalıma girildiği ve kitlelerin "kurtuluş arayışı"na girdiği veya gireceği bir dönemin başlamakta olduğu anlaşılmaktadır. Biz de dar bir politik gündeme sıkıştırılmaya çalışılan hareketlilik dünya ölçeğinde "Rusya'nın Ukrayna'yı işgali"ne sıkıştırılıyor! Kitlelerin kurtuluş ara-

yındaki potansiyel her iki düzeyde gericilerden ibaret egemenlerin yıkımı kesin düzenlerinin duvarları içine hapsediliyor.

Kitlelerdeki potansiyelin farkında olmak devrimci hareketin geleceği bakımından özel önemdedir. Gündeme dair yorumumuzun ekseni bu olmalıdır ve baharın ışıklı günlerine hazırlanmalıyız.

"ÇÖZÜM"LERİ ERTELENMEYE ZORUNLU VAATLER

"Gitçek mi" ile soslanan politik gündemde AKP-MHP bloğu içinde bocalamaktan çok debelenmeye başladığı ekonomik krizin faturasını acımasızca halktan tüm kesimlere keserken, tepkileri yönetmek için de "enflasyonun düşeceği" tarih hakkında spekülasyon yapmaya devam etmektedir. Elektrik faturalarında yeni düzenlemeler için randevular vermekte, kabine toplantılarında çare içermeyen tarifeler düzenlemekte, gıda ürünlerinde KDV oranlarını düşürerek durmayan fiyat artışlarına pansuman yapmaktadır.

Millet İttifakı ise ittifakı genişletme girişimlerini somutlaştırıp, "iyileştirilmiş-güçlendirilmiş parlamenter sistem" üzerinde uzlaşmış 6 liderin pozunu servis ederek halk kitlelerine aslında "gene aynı politikaları ve egemen düzeni" önermektedir; çünkü hiçbir esaslı gündem için somut bir çözüm sunmamaktalar ve sunamayacakları da kesin bir gerçeklik. Demokrasi sorununu sandığa bağlayarak kitlelere "sabır ve sükûnet" telkin etmekte hem ekonomik hem de politik vaatlerle "oy" peşinde operasyonlar organize etmekte.

Faşist klikler "muhalefet"teyken özgürlükler ve demokrasi sorununu konuştukları, işçi ve emekçilerin sefaletini ve geleceğini tartıştıkları ancak hiçbir zaman bunlara çare üretmek gibi bir dertlerinin olmadığını halkımız bilmektedir. Bunca sefalet ve rezilliğe rağmen "halk için muhalefetin" umut olamamasının nedeni budur.

Bugün de bol bol vaat dillendirildiği, egemen kliğin bu vaatler eşliğinde saldırmaya devam ettiği, muhalif kliğin ise halka sadece "dişini sık" telkininde bulunduğu gerici ve boğucu bir siyasi iklim var. İşçi ve emekçilerin büyüyen öfkelerini sistem içinde tutma, onlara sınır çizme ve onları sandıkla umutlandırma odaklı bu yoğunlaşma verili çelişkiler ve daha da boyutlanacak sorunlar duvarına çarpacaktır. Egemenler açısından çözümsüzlük büyük bir girdaptır; emekçiler bu girdabın içine acımasız şekilde itilmektedir. Kitlelerin hareketlenme eğilimi gösterdiği böylesi bir dönemde faşist

kliklerin kitleleri kendine yedekleme mücadelesi ve bu temelde gündemi yönlendirme çabasına karşı da mücadele etmeliyiz.

EMEKLİLER İÇİN POLİTİK İKTİDAR!

Bir önceki sayıda belirttiğimiz gibi kitlelerin canlılık gösterdiği, harekete geçtiği ve bunun bir eğilim olarak yayıldığı, sorunlarının en geniş kesimler tarafından daha açıkça dile getirildiği ve belirlendiği koşullarda devrim propagandasına odaklanmak, bu tür bir propagandanın ekonomik temelde ortaya çıkan hareketi güçlendiren, daha ileriye taşıyan bir niteliği olduğunu kavramak gerekmektedir. Kitlelere sefaletten kurtuluşu sistem içindeki "kamulaştırmalarla", anayasal reformlarla, "mecliste grup" kuracak güce ulaşmakla, "sol-sosyalist bir ittifak" oluşturmakla, seçimlerde kilit rol edinmekle açıklayan tüm reformistlerle ve buna dayanan boş umutlarla mücadele komünistler açısından önemlidir. Zira bir dizi reformist, hatta devrimci hareket yükselen ekonomik temelli mücadeleyi, özgürlük isteğini, demokrasi talebini gerçek kurtuluşa ve işçi sınıfının politik iktidar mücadelesine yönlendirmeye değil "tek adamı", "şefi" indirmeye, ne pahasına olursa olsun şimdiki iktidar bloğunu sandıkta yenmeye kilitleyen bir ele alışı sahiptir. Doğal olarak kitlelerin yoğunlaşan çelişkilerini ve yarattığı canlılığı bu politik tutumla doğru yönlendirmediği gibi ondaki potansiyeli bozuyor, reform yoluna sokup akamete sürüklüyor.

Devrimci görev ve sorumluluk kitlelerin devrimci propagandaya daha fazla açık olduğunu göstermek ve kitlelerin daha da ilerleyebileceği gerçeğini güçlü kavrayış haline getirmektir. Bu kavrayışla devrimci çalışmalara yoğunlaşmak, kitlelerin yükselme eğilimi gösteren mücadelelerinin içine daha güçlü ve bilinçli şekilde girmek, onlardan öğrenmek, hareketi çok yönlü ve ilerletecek şekilde beslemek, güçlendirmek gerekmektedir.

8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ'NÜ KARŞILARKEN

İşçi direnişlerinin ve grevlerinin büyük olanaklar sunan özelliğinin ve sınıf ayrımlarını belirginleştiren özünün daha güçlü bir bilinci ve kavrayışı geliştirmeye kabiliyeti de vardır.

Tam da 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün yaklaştığı, çalışmaların bugüne yoğunlaştığı periyotta kadın kimliğine yönelik erkek egemen saldırganlığıyla ve iş hayatında kadınlar için nasıl azgın bir sömürü, nasıl ekstra bir zulüm yaşandığını apaçık gös-

teren bir tablo da söz konusudur. Kadının özgürlük mücadelesinin sınıfsal karakterini, niteliğini belirgin kılan Farplas direnişinde kadın patronla kadın emekçilerin karşıt kutuplarda açık mücadelesi görülmüştür. Farplas patronu Ahu Büyükkuşoğlu Serter kadın kimliği ile "başarı" hikayesi olan, "kadının iş dünyasında güçlenmesine" eşsiz "katkılar" sunan, "ödüllere" boğulan ve "kadın potansiyelinin" adeta kâşifi bir figürdür. Üzerinde topladığı bu "ezilen cins kimliği" etiketiyle Farplas'ı kadınlar için adeta bir çalışma kampına çevirmekten geri durmamıştır. Bu başarılı iş kadını çocuklu çalışan kadınlar için kreşi çok gören, kadınların regl dönemlerinde mesai saatleri içinde tuvalet ihtiyaçlarını "kârdan" çalınmış zaman sayan, kadınların sancılı için gerekli olan ilaçları "gereksiz gider kalemi" olarak mahkûm eden, hami- le kadınlara zorunlu mesai dayatan, kadın işçilere yapılan tacizin üstünü örten, kadına şiddetli erkek tanıklığı ve beyanıyla kapatan bir patronur. Farplas direnişi kadınların sınıfsal kimliğinin kadın özgürlük mücadelesi için ne kadar belirleyici olduğunu, azgın sömürü çarkı içinde bir kadın patron tarafından kadın kimliğinin de nasıl parçalanıp ayaklar altına alındığını göstermesi açısından çarpıcıdır.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü sadece ve esasta cinsiyete dayalı bir baskı ilişkisini değil, daha önemli ve belirleyici olarak sınıf ayrımlarına dayalı özü ve yapısı öne çıkarılarak kutlanmalıdır. Bu öz ve nitelik kavranmadığı sürece, kadınların gerçek kurtuluşunun gerçekleşmeyeceği, erkek egemen sistemin sınıf ayrımlarına dayalı karakterinin üstünün örtülerek korunacağı unutulmamalıdır. Bu sınıf ayrımlarını silikleştiren yaklaşımların yine kadın eliyle erkek egemen sistem lehine kadını köleleştirmesinin yeniden üretileceği bilincine varılmalıdır.

"Kitlelerin hareketi, örgütlü düzeyi, bilinci devrimi anlatmak için uygun değil, devrimci propaganda ve çalışma değil ekonomik iyileştirmeler gündemde" diyen tüm yaklaşımları elimizin tersiyle itmeliyiz. Bu kitlelerin gerçek ihtiyacına, onların değişen ve değiştirici gücüne, onları kurtuluşa götüreceği yola güvensizlik yaşayan ve bunu yayanların sorunudur. Komünistler devrim için, onu geliştirmek için gerçek kurtuluşu ısrarla propaganda etmek ve örgütlemekle yükümlüdür. Unutmayalım ki "Devrimin olup olmayacağı yalnızca bize bağlı değildir. Fakat biz elimizden geleni yapacağız ve hiçbir şey bunu olmamış saydıramayacaktır." (Lenin)

GELİŞEN EYLEMLERDE SENDİKALARIN ROLÜ

Emperyalist kapitalist sistem ekonomik ve siyasal buhranların aşamadığı uzunca bir süreci "idare etme" çabalarıyla, bu derde deva aramaktadır. Geline aşamada yönetilebilir olmaktan çıkmış olan kriz daha da derinleşmiştir. Kriz; küreselleşme olarak pazarlanan neoliberal politikalarla sermayenin dünya pazarına yayılması ve sömürü çarkının olabildiğince genişlediği, yeryüzündeki kaynakların hunharca kullanıldığı, emperyalistlerin bunlarla da yetinmeyerek birbirilerinin sömürü alanlarına azgınca saldırdığı bir sürecin ardından kaçınılmaz bir son olarak gün yüzüne çıkmıştır. Aşırı üretimle de birleşen bu süreç emperyalistleri derinden sarsan krizin etkilerini daha da büyütürken, birçok açmazda gebe hale getirmiştir.

Ekonomik ve siyasal kriz emperyalist ülkelerde pazar alanlarının daralması, arz ve talep uçurumunun genişlemesi, aşırı üretimin sınırlarının bir hayli zorlanması şeklinde vuku bulurken, yarı sömürge ve yarı sömürge-yarı feodal ülkelere yansımaları ise daha da pervasızca olmaktadır. Sanayi üretiminin gerilediği ve tarım üretiminin ise çiftçinin elinden kopartılarak emperyalist tekelere peşkeş çekildiği, emperyalizme bağlılığın had safhaya ulaştığı ve krizin ikame adresleri olduklarını söylemek yanlış olmayacaktır. Bu süreç, Türkiye'de de tüm bu sonuçları yan-

sıtmakla birlikte siyasal ve sosyal bir krizi de beraberinde getirmiştir. Bununla birlikte sistem içi klik dağının da kızgınlaştığı bir süreçten geçmekteyiz.

Kriz koşulları egemenler açısından ciddi tehditler oluştururken, bu tehditlerin başat rolünü derinleşen çelişkilere paralel olarak halk kitlesinin büyüyen öfkesi oluşturmaktadır. Haliyle egemenler demokratik eylem ve talepleri barbarca baskılama, soluksuz bırakma gayesindedirler. Elbette yalnızca faşizan yöntemler değil, işçi ve emekçi kitlelerin birliğini dağıtan araç ve kurumları da fazlaca kullanmaktadır.

DERİNLEŞEN KRİZ VE SENDİKAL REKABET

Son birkaç ayda gelişen işçi ve kitle hareketleri, daha büyük eylem ve dinamiklerin habercisi niteliğindedir. Asgari geçime ve asgari geçim sınırı altında yaşamaya muhtaç edilen emekçiler; açlık, yoksulluk ve sefaletle karşı meydanlara taşarak, fiili grevler ve lokal eylemlerle öfkesini dağınık ve örgütsüz olarak haykırmış; kısmi kazanımlar da elde etmiştir. İşçi sınıfının birliğini ve çıkarlarını temsil etmesi gereken sendikalar ise bu süreçte misyonlarını yerine getirmekten ziyade grevleri bölen, bürokratik kurumlara dönüşerek işçileri karşı karşıya getiren bir rol oynamışlardır. Sendikal alanın uzunca bir süredir dizayn edildiği su-

götürmez bir gerçektir. Kriz, pandemi ve sistem içi klik çatışmaları işçi sınıfının kontrolünü ele almayı gerektirmiş ve sendikalar üzerinde bir hakimiyeti zorunlu kılmıştır. Beraberinde klik çatışmalarında rekabet eden, işçi sınıfının haklarını görmezden gelen patron yanlısı sendikalar meydana çıkmıştır. İşsizlik, kölece çalışma ve hak gaspları yoğunlaşarak artarken, işçi sınıfının birlik ve çıkarlarını temsil eden kurumlar sisteme yedeklenerek hak ve talepleri zapturapt altında tutmaktadır.

Bu durumun bir diğer adı da "sendikal rekabet" olarak işçi ve emekçilerin gündemine gelmektedir. Türkiye'de sendikalaşma oranı resmi rakamlara göre yüzde 10-15 çıtasında seyrederken, sendikaların aynı iş kolundan bir sendikanın örgütlendiği fabrika ya da alana dönük örgütlenme çabaları oldukça manidardır. Son birkaç aydır gelişen hemen her greve damgasını vuran husus budur. İşçi örgütleri birbirilerinin güçlerini zayıflatmakla kalmayıp, işçilerin birliğini de bölerek kazanımlarına gem vurmaktadırlar. İşçileri karşı karşıya getiren çatışmalara kapı aralayarak tam da yönetilemeyen, kazanımların çoğalabileceği süreçleri patronlar açısından kolaylaştırma görevlerine paralel hareket etmektedirler. Bu durum sistem içi kliklerin sendikal dizaynda başarılı olduklarının göstergesi olarak karşımızda dur-

maktadır. Birçok bürokratik sendika yönetimi bu durumu besleyerek, işçilerin birlik ve çıkarlarını patronun çıkarlarına kurban etmektedir. Bir sonraki seçim sonrası meclis kürsüsünde "işçilerin hak ve taleplerini ifade edip" hayallerle savunabileceğini sanmaktadırlar.

Diğer yandan devrimci-demokrat sendikaları tasfiye etme girişimleri hızlandırılarak gelişmesi muhtemel işçi isyanlarında rolleri daraltılmaya çalışılmaktadır. Devletin, yasaların, polisin, uzlaştırma kurullarının ve patronların dört bir yandan işçilerin örgütlenmesini engellemek; sendikalaşan işçiyi ise işbirlikçi sendikalara mecbur bırakmak için uyguladığı baskılar, işkolu barajı ile birleşerek ülkede sınıftan yana sendikal mücadeleyi "imkânsız" kılmayı amaçlamıştı. Baraj altı birçok sendika ve işçi örgütü bu duruma karşı mücadeleyi yükseltmeye çalışırken gelinen süreç işçilerin artık eskisi gibi kontrol edilemeyeceğinin de işaretlerini veriyor.

Bu somut durumda bizi daha fazla sınıf sendikacılığı esasına dönük görev ve sorumluluklar beklemektedir. Doğal olarak işçilerin örgütlenmesi, sınıf bilinciyle buluşturulması ve sınıf mücadelesine taşınması omuzlarımızda daha da ağırlaşmış bir yük olarak durmaktadır. Bunun için koşulların elverişli olduğunu, işçi sınıfının kendiliğinden hareketi ve halk kitlelerinin biriken öfkesinden anlamak mümkündür. Ekonomik kriz işçi ve emekçileri çözüm arayışlarına itmekte, mücadele zorunluluğu her alanda önünde durmaktadır.

Bizim açımızdan da sınıf mücadelesinin sorunlarını kavrama düzeyimiz, işçi sınıfının sorunlarına yanıt olma düzeyimize paralel olarak gelişmektedir. Bu ise bir sisteme dayanmadığı ölçüde başarısızlığa mahkûm olacaktır. Türkiye işçi sınıfının tarihi ve mücadele dinamikleri engin deneyim ve birikimlerle doludur. Kuşkusuz bu birikim ve deneyim önemli ölçüde yol göstericimiz olmalıdır. Örgütlü, militan bir işçi sınıfı mücadelesi yaratmalı, işçi sınıfının öz örgütlülüklerini yeniden kazanarak demokratik halk devrimi mücadelesine kanalize etmeliyiz.

Enflasyonla Birlikte Büyüyen YOKSULLUK

Dünya Bankası'nın (DB) ardından, Uluslararası Para Fonu da (IMF) dünya ekonomisinin gidişatına dair beklenti ve büyüme tahminlerini güncelleyerek revize etti. DB ve IMF'nin yakın aralıklarla yayınladıkları raporlardan anlaşılana göre gidişat pek iç açıcı değil. Dünya ekonomisinin göstergeleri, emperyalist kapitalist sistemi bekleyen gelecek kötüleşiyor. 2023 sonuna kadar ekonomideki "yavaşlamanın" devam edeceğinden hareketle büyüme tahminleri ya revize ediliyor ya da düşürülüyor. Dünya Bankası'nın raporunda, küresel büyüme hızının ivme kaybederek 2021'de ölçülen yüzde 5,5 seviyesinden, 2022'de yüzde 4,1'e ve 2023'te yüzde 3,2'ye gerilemesinin beklendiği kaydediliyor. Benzer şekilde IMF'nin yayınladığı raporda da 2021'de yüzde 5,9 büyüdüğü tahmin edilen dünya ekonomisinin 2022'de yüzde 4,4; 2023'te ise 3,8 büyüyeceği beklentisi kayıt altına alınıyor. DB ve IMF raporlarının Türkiye'ye ilişkin bölümünde de manzara değişmiyor. DB'nin 2021'de yüzde 9,5 oranında büyüdüğünü tahmin ettiği Türkiye ekonomisinin 2022'de yüzde 2, 2023'te ise yüzde 3 oranında büyüyeceği öngörülüyor.

IMF'nin ekonomideki büyüme tahmini ise yüzde 3 olarak değişmeden kalıyor. Yayımlanan raporlarda dünya ölçeğinde yaşanan ekonomik yavaşlamaya da açıklık getirilmeye çalışılıyor. Covid-19 varyantlarının yol açtığı yeni tehditler, enflasyon, borç ve gelir eşitsizliğindeki artış ortamında gelişmekte olan ekonomilerin toparlanmasını tehlikeye atabilecek bir yavaşlama sürecine girildiği söyleniyor. Covid-19 salgınıyla büyüyen kriz dünya ekonomisini ani ve dar bir gömlek giymeye zorladı. Piyasalar ancak ABD Merkez Bankası (FED), Avrupa Merkez Bankası (ECB) ve Japonya Merkez Bankası'nın salgının başından itibaren 10 trilyon doların üzerinde likidite enjekte edilerek işler kılınmaya çalışıldı. Faizler sıfırlandı. Kurtarıcı tüm tedbirlere rağmen küresel anlamda oluşan belirsizlik ve riskler emperyalist devletlerin büyüme oranlarını beklenenden çok daha gerilere düşmesini önleyemedi.

Hâl böyleyken büyüme oranlarının yavaşlamasıyla gelen enflasyon dalgası dünya ekonomisinin baş gündemi olmaya başladı. Enerji maliyetlerinin yükselmesi, gıda fiyatlarındaki tırmanış, özellikle artan mal talebinin karşılanmasında ortaya çıkan sorunlar ve tedarik zincirlerinde baş gösteren aksamalar küresel enflasyonun yükselişinin nedenleri olarak sıralanıyor. Öyle ki IMF'nin 2022'de gelişmiş ülkeler için öngördüğü yüzde 3,9 oran çoktan aşılmış bulunuyor. ABD başta olmak üzere Avrupa Birliği ülkeleri ve Birleşik Krallık enflasyonun yükseldi-

ği ülkeler arasında yer alıyor. Bahsini ettiğimiz emperyalist ülkeler ekonomideki canlılığı koruyarak büyüyebilmek için faiz artırımına gitmekten kaçınarak bir nevi enflasyondaki artışa göz yummayı tercih ettiler. Ancak son dönemde enflasyonda yaşanan hızlı artış emperyalist merkezleri yeni tedbirler almaya yöneltti. ABD'de yüzde 2'den yüzde 7,5'e tırmanan enflasyon faiz artışlarını gündeme getirdi. FED'in mart ayından başlayarak 50 baz puanlık bir artışla ilk adımı atması bekleniyor. Faiz artışlarını yeni artış hamlelerinin takip edecek olması piyasaya enflasyonun kontrol altına alacağına dair etkili bir mesaj amacı taşıyor.

ABD'ye paralel olarak Avrupa'da da enflasyon ve onu geriletme için faiz artışı devreye sokulmaktadır. ECB'nin Başkanı Christine Lagarde, "Aceleci olmaya gerek yok. Gerekli olan tüm araçları kullanacağız." derken piyasalar, haziran ayında 10 baz puan, yıl so-

nuna kadar da 60 baz puan faiz artışı olacağı beklentisiyle işlemeye başladı. İngiltere Merkez Bankası da aynı gün yaptığı toplantıda politika faizini 25 baz puan daha artırdı. Gelişmeler, parasal sıkılaşmaya gidilmesi yönünde dünyada faiz artışlarının yükselme eğilimine sokulmaya çalışıldığını göstermektedir. Bunun Türk hâkim sınıfları için pek de hoş bir gelişme olduğu söylenemez. Türk hâkim sınıfları faiz indirimlerini Türkiye ekonomisi için kaçırılmayacak bir fırsat olarak değerlendirmektedir.

demidir.

TÜİK'in açıkladığı verilerde bile enflasyon yüzde 50'ye dayanarak son 20 yılın en yüksek seviyesine ulaşmıştır. Akademisyenlerden oluşan ENAG ise gerçek enflasyonu yüzde 115 olarak ölçtü. Bu da bize halkın alım gücünün dolayısıyla da yaşam standartlarının geçen seneye göre bile yarı yarıya düştüğünü göstermektedir. Bunların bir sonucu olarak da yoksulluk nedeniyle intiharlar, pazardan çürük meyve-sebze toplamak, soğuk altında "ucuz" ekmek kuyrukları gibi sefalet tabloları günlük yaşamın bir rutinine dönmüştür. Sadece proletarya değil, esnaf-doktor-memur gibi küçük burjuva kesimler de enflasyon nedeniyle büyük bir yıkım yaşamış, geçmişte görece sahip oldukları "refahı" tamamen kaybetmişlerdir. Bu kesimler bugün neredeyse asgari ücret seviyesinde çalıştırılarak fiilen işçileştirilmiş, yaşam standartları da proletaryanın sefalet koşullarına yaklaşmıştır.

Dolayısıyla büyük bir müjdeyle asgari ücrete yapılan %50 zammın bir zam olmadığı, gerçekte ücretlerde büyük bir düşüş anlamına geldiği ort-

tadadır. Asgari ücrette yaşanan artış ocak ayında elektriğe yapılan yüzde 127'lik zammı karşılamadan dahi uzaktır. Yani geçtiğimiz sene zaten açlık sınırının altında olan asgari ücret, nominal olarak artmış görünse de enflasyonun etkisiyle daha da aşağı çekilmiş durumdadır. Ülke nüfusunun yüzde 70'inin asgari ücrete çalıştırıldığı düşünüldüğünde toplumun çok ezici bir kesiminin hâkim sınıflarca açık açık açlığa mahkûm edildiğini görüyoruz.

Ekonomik krizin yansımaları böyleyken tarih; işçi ve emekçilerin, halkın isyanına, gelişen mücadelesine tanıklık etmektedir. Her gün bir yerde baş gösteren direniş daha büyük mücadelelerin habercisi sayılmaktadır. Zamanımızın az olduğunu bilerek bu büyük mücadelelere hazırlanmalıyız. İşçi ve emekçi yığınların katlanılamayacak düzeydeki yaşamı, sefaleti yeni isyanlar doğuracaktır. İsyân edelim! İsyânın öznesi ve örgütleyicisi olalım!

Sözü Türkiye'ye getirmek 2021 yılı cari açığı yaklaşık 15 milyar dolara ulaşan, 2022 yılı ocak ayı cari açığı ise daha yüksek gelecek bir ülkeden bahsetmek anlamına geliyor. Önümüzdeki 12 ayda çevrilmesi zor 168 milyar dolara dayanmış devasa bir dış borç bulunuyor. Kur Korunmalı Mevduat garantisine rağmen enflasyon karşısında döviz hala güvenli liman olarak görülmeye devam ediyor. Bireysel mevduatların yüzde 65'e yakını, dövizin yeniden yükselişe geçeceği beklentisiyle dövizde kalmaya devam ediyor. Emperyalist kapitalist ülkeler de dahil işçi ve emekçiler işsiz kalmaya, giderek yoksullaşmaya devam ediyor. Türkiye de bu bunalımın en şiddetli şekilde yaşadığı yerlerin başında geliyor. Dolayısıyla da yoksullaşma ve sefalet dalgası ülkemizde çok daha görünür olmuştur. Bunalım dönemlerinin kaçınılmaz yol arkadaşları olan yoksulluk ve enflasyon uzun bir süredir halkın en can yakıcı gün-

Veysel Arslan: "İşçi Sınıfından Öğrenerek İlerleyelim!"

Çorap fabrikalarında başlayan iş bırakma süreci ve kazanımları, bu direnişlere öncülük eden DERİTEKS Sendikası'ndan Veysel Arslan ile konuştuk.

Yeni Demokrasi: *Başta İstanbul ve Antep olmak üzere ülkenin birçok yerinden işçi hareketleri var, bunlardan biri de İstanbul'da bulunan çorap işçileri oldu. Çorap işçilerini hareketlendiren neydi? Süreçten bahsedermisiniz?*

DERİTEKS İstanbul Avrupa Yakası Temsilcisi Veysel ARSLAN: Öncelikle tüm işçi sınıfının ve özelde de çorap işçisinin sesini duyurma, kamuoyunda gündeme getirme çabanız için çorap işçileri adına Yeni Demokrasi gazetesine teşekkür ediyoruz. Ülkedeki ekonomik krizin giderek işçileri-emekçileri cendereye alması artan yoksulluk, geçim sıkıntısının ciddi anlamda artışı, alın terinin her geçen gün değersizleşmesi, başta asgari kölelik ücreti ve belirlenen diğer işçi maaşlarıyla alım gücünün ciddi oranda düşmesi ve en nihayetinde işçilerde biriken öfkeyi artık idare etme sınırını aşarak tepkiye dönüştü. Tabii çorap işçileri de tepki gösteren işçiler arasında yerini aldı. Yalnız çorap işçileri diğer fabrikalarda yani diğer illerde gelişen ani ücret tepkilerinden farklı olarak kısmen daha kontrollü ve örgütlü hareket etti. Çünkü sürecin en başından bu yana DERİTEKS olarak biz vardık. Aralık ayı içindeki enflasyon oranı ve temel tüketim ürünlerine gelen zamlar direkt işçilerin kendi yaşam ücretlerini sorgulamayı, alacakları maaşların ne olacağını, insanca yaşamak için evlerine ne girmesi gerektiğini sorgulattı. Ücret tartışması yapılırken doğal olarak bu sorunun nasıl çözüleceği sorusunu da ortaya çıkardı. Kazanımları ve birliği kalıcılaştıran bir örgüt ihtiyacı gelişti. Kısa bir süre dernek mi sendika mı tartışmasından sonra ağırlıklı sendikanın iş yerinin örgütlenmesinde, işçileri temsiliyette, hakların korunması ve geliştirilmesinde, toplu sözleşmeli çalışma imkanları ve daha birçok açıdan sendika avantajlı olarak işçiler nazarında öne çıktı. DERİTEKS'in çorap işçileri içerisinde örgütlenmesi yeni değil. Bu dönem-

de gözle görülür bir hız kazansa da aslında 2 yıla yakın bir geçmişi var. Daha önce oluşturduğumuz çorap işçileri komitesi ile süren ilişkiler işçilerin ihtiyaç duymasıyla daha görünür oldu. Bu dar toplantılar ocak ayında katılımın yoğun olduğu toplantılara dönüştü. Ocak ortalarında yaklaşık 30'a yakın çorap fabrikasından 150 işçinin katıldığı bir toplantı ve akabinde bir parkta açıklama yaparak taleplerimizi ve örgütlenmede DERİTEKS ile yürüyeceğimizi açıkladık. Toplantıya ilgi o kadar yoğun oldu ki birçok çorap fabrikasından yüzlerce telefon geldi. Ardından Esenyurt'ta bir dü-

ğün salonunda 300'e yakın işçinin katıldığı etkinliğimizle taleplerimiz ve sendikalaşma süreci netleşti. Salon etkinliğimizde ilk olarak tüm çorap fabrikalarında önce ücret talebi netleşti. Ortak belirlenen rakamlar şu şekildedeydi: 8 saat çalışmaya 6500-7000 TL, 12 saat çalışmaya 9000 TL ve zandan sonra makine sayısına artırımına gidilmeyecek, en son çalışılan makine adedi üzerinden maaşlar belli olacaktı. Bu maaşlar kabul edilmez ise sonu ne olursa olsun kesinlikle uzlaşmayacak ve üretim yapılmayacaktı. İkinci başlık ise işçilerin bu dönemde yakaladığı birliği kalıcılaştırmak adına en doğru örgütlenmenin sendika olduğu, bu sendikanın da DERİTEKS olduğu kararı netleşti. Hatta salon etkinliğimizden sonra aynı gün yüzlerce işçi sendikaya üye oldu.

YD: *İş bırakma eylemleri hemen hemen her çorap fabrikasında gerçekleşti. Fabrikaların birbirini etkilemeleri nasıl gelişti? İş bırakmalarda talepler karşılandı mı?*

Veysel ARSLAN: Salon toplantısından sonra çorap fabrikaları üst komitesi kuruldu ve fabrikalardan temsilci ve temsilciler seçildi bunlar zaten üyelerimizdi. Seçilen temsilciler hem gelişen tepkiyi ölçmek takip etmek hem de fabrika içlerindeki güncel duruma hâkim olmak, tepkilere karşılık vermek ve fabrikadaki duruma göre başta DERİTEKS'in ve çorap işçilerinin konumlanmasını organize edecekti.

nan ücret tartışmaları anında içinde üyelerimizin de olduğu bir grupla anında iş bırakmaya dönüştü, yaklaşık 15 dakika sonra haberimiz oldu ve biz de fabrika önüne gittik. Başta sendikamız üyesi işçilere ardından da tüm çorapçılara mesaj atıp Alpin Çorap'a destek olmaya çağırdık. Vardiyasından çıkanlar, vardiyada iş başı yapmaya giden işçiler, sabaha kadar ekipler halinde dönüşümlü olarak çorap işçilerine desteğe geldi. Alpin'de işverenin açıkladığı ücret 5800 TL gibi bir rakamdı. Sonra gelen vardiyalar da üretim yapmadan makinaların başına geçtiler. Görevi devraldılar ve katılım yüzde yüzdü. Gecenin ilerleyen saatlerinde görüşmeler başladı 02.00 gibi içinde üyelerimizin de olduğu bir komite ile taleplerde ısrar edilerek fabrikada kalındı. Sabaha doğru anlaşma 6500 TL maaş + 1 ikramiye, bayramlarda erzak yardımı, taleplerin gerçekleşmesi ve eyleme katılanlara herhangi bir baskı ve işten çıkarmama sözü ile sabah 07.00-16.00 vardiyasında işçiler makinaları çalıştırdı ve ilk kazanım somutlaşmış oldu. Bu kazanım tüm çorap işçileri nazarında örgütlü ve sendikalı hareket etmenin ve üretimden gelen güçlerini kullandıklarında neleri kazanabileceklerinin ispatı oldu. Çorap işçilerinin yaklaşık 20 yıldır hayalini kurdukları birlik gerçek oldu ve ete kemiğe büründü. Birbirlerine sahip çıkmanın anlamı kavrandı. Olmaz dediklerini öldürdüler. Bu çalışmaya emek verenler daha özgüvenli hâle geldi. İnanmayanlar artık daha pozitif baktı ve bir domino etkisi yarattı. En yalın haliyle değiştiler değiştirdiler.

YD: *Alpin Çorap sonrası diğer fabrikalarda neler yaşandı? Patron refleksi gelişmedi mi?*

Veysel ARSLAN: Alpin Çorap'ta taleplerin kabul edilmesi ile sendikalı mücadelenin önemi dışında başka bir şeyi daha ortaya çıkardı. O da şudur: işçiler nezdinde taleplerin çok yüksek olduğunu tartışan ve karar alınsa bile istenilen taleplerin patronlar tarafından verilemeyeceği, kimi firmaların bu rakamı kaldıramayacağı, iş yerini iflas ettireceği fikirler vardı. Tabii bu firma yetkilileri tarafından sendika karşıtı çalışma olarak kullanılan bir

Çoğu örgütsüz olan bu hareketlere yön vermek aslında çok kolaydır. Samimi bir şekilde hareketin içine girmek, işçiyi dinlemek, iradesiyle karar almak, birlikte her karara dair yol gösterici olup çelişkileri işlemek hem geliştirici, öğretici olacak hem de hareketin başarısı için yol kat edilecektir.

argümandır ve bizim çok sık karşılaştığımız durumlardan bir tanesiydi. Ama işçiler nezdinde buradaki şüpheler de giderildi. Patronun "İmkânsız, veremem, kapıya kilit vururum, fabrikayı kapatırım daha iyi" söylemlerinin bir aldatmaca, duygu sömürsü olduğu ve bu ücreti verecek güçte oldukları görüldü. Alpin Çorap'tan bugüne direkt iş bırakma ile onlarca fabrikada kazanım sağlandı. Belirlediğimiz 6500-7000 TL ücreti karşılık buldu, bunların çoğunda süreci yöneten görüşmelerde üyelerimiz vardı. Birçok kez fabrika kapılarında çorap işçileri ile soğukta, yağmurda, dışarda yan yana yürüyen sendikamızla kazanıldı. Sendikamızın iradesi ile işçi iradesi birleşti kenetlendi ve bu örgütlü güç kazandı. Tabii her yerde kolay olmadı. Ciddi kazanımların yanı sıra 3 fabrikada işten çıkarmayla karşı karşıya kaldık. Aushra Çorap'ta 12, Sağlam Çorap'ta 6, Darında Çorap'ta da 9 işçi arkadaşımız Kod49'dan yani "İşçinin, kendisine verilen işleri kasıtlı olarak yapmaması; işçinin yapmakla ödevli bulunduğu görevleri kendisine hatırlatıldığı halde yapmamakta ısrar etmesi" gerekçesi ile işten çıkartıldı. Bu işten çıkarmanın yaşandığı yerler görece küçük ölçekli iş yerleriydi. Bu ölçekte olan iş yerlerinde sendikayı sokmamak için ne gerekiyorsa yaparak örnek olsun istemiyorlar. Duyumlarımıza göre Çorap Sanayicileri ve İşverenleri Derneği'nin bu tip yerlerde maddi dayanışma göstererek bu firmaları maddi ve iş bulma açısından besleyerek zararlarını temin etmek suretiyle ayakta tuttuklarını biliyoruz. Birçok patron istese de işçinin üretimden gelen gücüne karşı çaresiz kaldı, birçok tehditte bulunmasına rağmen bunları hayata geçiremedi.

YD: Öztaş Çorap kazanımlarıyla ayrı bir yerde duruyor. 48 kişi işten çıkartıldı, zam yapılmayacağı söylendi ve polis çağırıldı. Öztaş Çorap'taki süreci anlatır mısınız?

Veysel ARSLAN: Önemli kazanımlardan bir tanesi de Öztaş Çorap'ta oldu. Ücretlerin patron yetkilileri tarafından açıklamasının ardından hızlıca fabrika komitemiz öncülüğünde iş yavaşlatma eylemine başlandı.

07.00-16.00 vardiyasındaki işçiler fabrikanın tamamını kapsayan iş yavaşlatmanın startını verdi. İş bırakma aynı anda sendikamıza bildirildi ve biz de fabrika önünde hemen yerimizi aldık. Öncelikle 16.00-23.00 vardiyasını karşıladık. İçerdeki durum ile bilgilendirme ve ortak hareket üzerinde işçi arkadaşlarımızla sohbet edip nasıl ilerleyeceğimizi belirledik, bölüm ve vardiya temsilcilikleri oluşturuldu. Alkış ve sloganlarla bir açıklama yapılarak içeriden çıkan vardiya karşılandı ve fabrika önünde ayrılmama kararı alındı. Giren vardiya içerde görüşmelere çağırıldı ama tek tek çağırılı kabul etmedik. Toplu açıklama talebimiz vardı. İşveren aynı günün gecesi tutanak, tazminatsız işten çıkarma, polis zoruyla fabrika dışına çıkarma tehditleri ile işçileri yıldırma ve birliğini bozmaya yönelik baskı kurdu. İçerde fabrika yöneticilerinden ekipler kurarak sendika aleyhinde propaganda yapmaya başladılar. "Sendika sizin paranız yer, sizi satar, yarı yolda bırakır, bu sendika terör örgütlerinin sendikası, burası sendikayı kaldırmaz, kapatalım daha iyi." gibi birçok anti-propaganda yapıldı. Ama hiçbir karşılık bulmadı. Bu yalan tutmayınca bu sefer içeriye avukat çağırılarak tutanak tutuldu ve ilk gün 14 işçi KOD-49 ile işten atıldı. Sonraki iki günde toplam 48 işçi işten çıkartıldı ama kapı önündeki irade, her işten çıkarmaya slogan ve halaylarla karşılık verdi. Biz de ilk andan itibaren uluslararası markalara üretim yapan Öztaş Çorap'la hem markalar nezdinde hem de üst sendika konfederasyonumuz IndustriALL nezdinde yoğun bir görüşme trafiği başlattık. Uluslararası markalar buraya ikinci günün sabahında müdahale etti ve sendikamızın talepleri iletildi. Marka temsilcileri ile Öztaş Çorap yetkilileri yaklaşık 4 saat süren görüşmeler ve esasta kararlılıkla süren işçi iradesi sonucu patron geri adım attı. Öztaş Çorap işçisi "sendikayla devam" dedi. Öztaş Çorap'ta sırada toplu sözleşme var diyebiliriz.

YD: Her güne bir yenisi eklenecek iş bırakma eylemleri bize ne anlatıyor? Neden bu hareketler büyüyor?

Veysel ARSLAN: Son iki aylık süreçte

yoğun olmak üzere tüm ülke gündeminde olan bu eylemlerin temel iki farklı kulvarda geliştiği söylenebilir. Tüm işçi-emekçileri kapsayan, zamların geri alınması talebi birçok kesimce karşılık buldu ve halkın yoksul kesimi sokağa çıkarak tepki gösterdi. Hükümet politikalarının bir sonucu olduğu için bu talepler etrafında iktidarın ekonomik politikalarına karşı halkın sokağa çıktığı söylenebilir. Zamlara yönelik tepkiler ve zamların geri çekilmesi talebi ilk bakışta salt ekonomik bir talep gibi görünse de asıl olarak, iktidardan istenen bir talep olması nedeniyle siyasi karakter de kazandığını düşünüyorum. Birleşik ortak mücadele hattı daha fazla gecikmeden yaratılmalıdır. Ortak ve birleşik örgütlü güç, sorunları çözecek yegâne mekanizmadır. Yoksulların, işsizlerin, işçilerin, emekçilerin en etkili gücünün birleşik mücadele olduğu görülmüştür. İşçiler ayaktayken ve hemen her iş kolunda örgütsüz-sendikasız işçiler sokaktayken kıllarını kıpırdatmayan sendikalar var. Bu arada hem dayanışma hem de ziyaretler açısından en hareketli sendikaların da İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu'nda olduğunu söyleyebiliriz.

YD: Önümüzdeki süreçte bizi neler bekliyor? Deriteks bu sürece nasıl hazırlanıyor?

Veysel ARSLAN: Geline aşamada yapılacaklar sadece DERİTEKS açısından değil tüm işçi-emekçiler açısından acil, basit ve önemlidir. Her iş kolunda en hızlı şekilde sendikalaşma ilk hedef olmalıdır. Tabii sendikalaşmayı sadece üye olma olarak ele almıyoruz, örgütlenme bilincinin gelişmesi olarak ifade ediyoruz. Öncelikle birleşik mücadelenin, işçilerin kendiliğinden farkına vardığı sınıf refleksini; kalıcı, örgütlü bir bilince dönüştürmek bizim ve bunu dert eden emek örgütlerinin gündemi olmalıdır.

Yani yükselen ücret talepli emek hareketinin ve mücadelesinin, sendikal mücadelenin kitleselleşmesine akıtmak ve bu temelde genişletmek nicel olarak sendikalı işçi sayısının gözle görülür biçimde artması sendikaların niteliğinde ve bu eksende sendikal

mücadeleye yeni bir can katacaktır. Son aylardaki işçi hareketleri her zamankinden daha fazla olanak yaratmaktadır. Köşe kapmaca oynayan, işçiye üstten bakan, bürokratik bir şekilde değil; sahada, sokakta, işçinin yanında soğuğu soluyarak bu hareketin geleceğine dair çalışma planlayarak ilerlemek gerekmektedir.

İşçi birliklerini kalıcılaştıran bu olanakların gerçeğe dönüşmesi için örgütlenecek sendikaları bir yandan da denetleyerek, sınıfı hak eden, sınıf sendikacılığını esas alan sendikaları yaratmak önemli görevlerdendir. DERİTEKS olarak ise aciliyetle fabrika komiteleri kurmak, bu komiteler aracılığı ile sınıf kimliği ve sendikal örgütlenme bilinci kazandırmak, işçilerin kendi öncülerini geliştirerek başta kendi iş kolları ve ardından diğer tüm iş kollarına sirayet eden hareketin devamlılığını sağlamak hedeflerimiz arasında diyebiliriz. Tabii bunun söylediğimiz kadar kolay olmadığını farkındayız ama dönemin görevinin bu olduğunu düşünüyorum. Başta sendikalar olmak üzere emekten yana tüm kurumlar bu çalışmalarını yaptığı ölçüde günün ve dönemin omuzlara yüklediği sorumlulukları yerine getirebilecektir.

YD: Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Veysel ARSLAN: Tabii ki önemli gördüğüm birkaç şeyi söylemek istiyorum, sınıf hareketine yön verme iddiasında olan her bir emek dostu, kişi, kurum, sendika vb. oluşumlar gelişen bu hareket karşısında sorumluluklarını görmelidir. Uzaktan izlemek yerine yakınına gelmek, teorik çıkarımlar yapmak yerine işçiyle konuşmak, işçileri dinlemek, kendi ilişkilerinde hangi iş kolu olursa olsun ortaya çıkan zayıf tepkileri büyütme, güçlü tepkileri örgütleyip öncüsü olmak zorundadır. Çoğu örgütsüz olan bu hareketlere yön vermek aslında çok kolaydır. Samimi bir şekilde hareketin içine girmek, işçiyi dinlemek, iradesiyle karar almak, birlikte her karara dair yol gösterici olup çelişkileri işlemek hem geliştirici, öğretici olacak hem de hareketin başarısı için yol kat edilecektir. Başarının kendisi tam da budur. Mesele sadece ücret veya herhangi bir hakkı alma gibi sadece günü kurtaran kazanımlar değildir. Önemlidir ama bu süreçte hem hareket eden işçilerden hem de hareketten öğrenen öncüler olmak; hareketin kalıcı örgütlenmelerini inşa etmek asıl kazanımın kendisidir.

Çorap İşçilerinin Bize Gösterdiği: Önderliğe ve Örgütlenmeye İhtiyacı Olduğu...

2022 yılı, Türkiye'nin birçok yerinde farklı sektörlerden, farklı işkollarından işçilerin; iş yavaşlatma, fiili grev ve direnişleriyle başladı. Bu eylem ve etkinliklerin temelinde "insanca yaşama yetecek bir ücret" talebi vardı. Çorap işçileri de iş yavaşlatma ve iş bırakma eylemleriyle, bu sektördeki işçilerin düşük zam teklifine karşı örgütlenme ve baskılara rağmen direnme sembolü oldular.

2021 yılının ortalarında başlayan dolar kurunun hızlı yükselişi, artan enflasyon, alım gücü düşen işçilerin artık kabul edemeyeceği bir noktaya ulaştı. Sendikal örgütlülüğün zayıf, sendikal bürokrasinin ise sendikalar içinde hakim olduğu bu dönemde yapılan işçi eylemlerinin büyük bir bölümünü örgütsüz işçiler gerçekleştirdi. Yıllardır bir sendikal örgütlülüğün yoksun olan çorap işçileri, çorap sektöründeki patronların sistematik baskılarını kaldıramaz oldu. İşçiler yıllardır, Çorap Sanayicileri Derneği üzerinden örgütlenen patronların, onlar için belirledikleri ücret üzerinden ufak ve parçalı şekilde maaş pazarlığı yürütülüyor.

Kalifiye işçilik gerektiren çorap üretiminde, patronlar, her geçen yıl işçilerin aldığı ücreti düşürdü. Örneğin, 20 yıllık bir çorap işçisi Yeni Demokrasi'ye verdiği röportajda, ilk çalışma dönemlerinde, asgari ücretin iki-üç katı bir ücretle çalıştığını ifade etmişti. Bugün iki üç katını istemek bir yana dursun, maaş belirleme sürecinde birçok çorap fabrikasında patronların belirlediği 5 bin 500 bandındaki maaş tekliflerini aldılar.

Çorap işçileri, yıldan yıla eriyen ücretlerini daha önceden örgütlenmeleri dernek aracılığıyla koruyamadı. Bu dernek, yasal olarak işçilerin maaş belirleme sürecine dahil olamadı ve işçilerin ortak talepler etrafında birleşmesine olanak sunmadı. Kalifiye işçilik yapmalarına rağmen edindikleri ustalık kölelik koşullarını getirdi.

Makine bölümünde çalışan bir çorap işçisi, işe başladığında (2008) 9 kadar makineye bakabildiğini ifade ederken bugün 15 makineye baktığını söyledi. Patronlar, bu sayıyı yıldan yıla arttırdı. Örneğin bazı fabrikalarda bu sayı 22'ye çıkabilmekte. (Bölümde ek olarak iplikçi çalışmaktaysa) Öyle ki Türkiye, pandemi döneminde çorap piyasasında İtalya'nın ardından çorap ithalatı ikincisi oldu. Sektör milyon dolarlar çapında büyüdü. Ço-

rap sektörünün, patronları yeni fabrikalar açtı. Örneğin iş yavaşlatma ve fiili grevin ilk yaşandığı Alpin Çorap patronu, geçtiğimiz yıllarda "memleketi" Çankırı'ya yeni bir fabrika açtı. İstanbul'da dahi dernek üzerinden örgütlenen ve birliktelikleri zayıf olan çorap işçileri, Çankırı'da sömürü koşulları altında çalıştırıldı. Buradaki maaş pazarlıkları, Çankırı'da çorap işçilerini içerisine almadı. Çankırı'daki işçiler asgarinin dahi altında ücretle, sigortasız ve güvencesiz çalışma koşullarında çalışmakta.

Çorap piyasasındaki patronların büyük çoğunluğu Çankırı ve Çorumlu. Aynı şekilde çorap işçilerinin de büyük çoğunluğu, geçim sıkıntısı ne-

deniyle İstanbul'a gelmiş Çankırı ve Çorumlu işçiler. Bu durum aynı zamanda feodal ilişkilerin fabrikadaki yapılanmasına bir örnek. Fabrikalar, çok sayıda işçinin bir arada üretimde bulunması nedeniyle örgütlenmelerin daha yaygın olduğu alanlardır. Fakat fabrikalardaki ilişkilene biçimi akrabalık, aynı köyden olma, milliyete göre bölümlere yerleştirme üzerine olduğunda bu örgütlülükleri de olumsuz etkileyen bir durum yaratıyor. Örneğin, bir işçi patronun, ilk zamanlarda sigortalarını dahi yapmayarak "orada sigorta mı vardı, burada istiyorsunuz?" diyip yıllarca sigortasız çalıştıklarını ifade etti.

Bununla birlikte çorap işçilerinin birçoğu piyasada eski. Yani birçoğu farklı zaman dilimlerinde en az 5 farklı çorap fabrikasında çalışmıştı. Bir fabrikadan çıkan işçinin başka bir fabrikaya girmesi örgütlülüğü zorlaştıran etmenlerdi çünkü karşılaştığı olumsuzluğa yanıtı, "Bundan çıkar diğer fabrikaya girerim" oluyordu. Fakat baskının boyutu arttıkça, işçinin bir fabrikadan başka bir fabrikaya geçmesinin de onu kurtarmayacağı açıklık kazandı.

Geldiğimiz noktada çorap işçileri, artık tek tek, patronun istediği şekilde fiyat pazarlığı yapmayı reddetti. Deriteks Sendikası aracılığıyla 50'ye yakın fabrikadan sendikada örgütlenen öncü işçiler yaptıkları toplantılarla sefalet zammına karşı ortak bir talep etrafında örgütlendi.

Çorap işçileri, örgütlenmelerinin önündeki bütün baskı ve olumsuzluklara rağmen örgütlenmeyi seçtiler. Maaş konusunu dönemin öncelikli sorunu olarak ele aldılar. (Bugün birçok işçi eylem ve fiili grevlerinin temelinde yatan unsur da bu) Sendika işçilerin fikirlerini demokratik olarak almalarına olanak sundu. İşçiler bu süreçte, fabrikalarda makineci ücreti-

leri söylemlerde ortaklaştı. Örneğin, polisin, patronun güdümünde hareket ettiği ya da desteğe kim gelirse gelsin, bizim için gelmiştir yönünde düşünceleri gelişti.

Çorap işçilerinin, Farplas ve Migros işçilerinin direnişinde polisin oynadığı rol, bize; ekonomik olarak ülkenin içerisinde bulunduğu durumda, devletin baskıları daha da arttırdığını gösterdi. Bununla birlikte seçim gündemiyle işçilerin ve en genel anlamda yoksul halk kitlelerinin, sermayedarların yeni temsilcisini, CHP öncülüğündeki koalisyonu beklemeleri yönünde propagandalar da süreklilik kazandı.

İşçilerin ya da örneğin kentsel dönüşüm kapsamında mahallelerde örgütlülüklerin oluşması, işçilerin fabrika önlerinde, mahalle halkının ortak talepler etrafında mahallesinde bir araya gelmesi, bizim açımızdan bu örgütlülükleri zenginleştirme olanağıdır. İşçi sınıfına yönelik asgari ücret dayatması ve hâlâ asgari ücretin altında çalışan işçiler olması, bu ücretlerin yetersizliği karşısında işçiler fiili grevlerini, eylemlerini arttıracaktır. Bugün seçim tartışmalarında, artık sıradanlaşan seçim çözüm değil söylemi, işçi sınıfının, örgütlenme kanallarını geliştirerek ve yönlendirerek hayata geçirilebilir. Bu alanları örgütlemek bizim için Demokratik Halk Devrimi mücadelesini büyütmeektir.

Baskının ve sefaletin sınırlarının sürekli genişlediğini yaşamlarıyla deneyimleyen işçiler artık ne dağınık olmak istiyor ne de yalnız yürümek. Bu işçi eylem ve fiili grevlerinin bize gösterdiği temel noktadır. Bu nokta Devrimci Demokratik Sendikal Birlik üyelerinin deneyimleriyle somutluk kazandı. Kısa da olsa mücadele ettikleri süre zarfında, kendilerine destek olana, destek olan çorap işçileri, örgütlenme süreçlerini devam ettirmekte. Bu yıl belki parça parça olan direniş; işçilerin örgütlenmeyle düzeyiyle ilgili olarak bir daha ki sene sektör ayaklanmasına dönebilecektir. Çorap işçileri fabrikalarında artan sendikal baskıyla daha yakın bir tarihte bir sektör ayaklanmasına da girişebilecektir. Bu alanlardaki örgütlülüklerin gelişmesine bağlı olarak şekillenecektir çünkü artık talepler ortak, örgütlülükler kendisini yaşamsal bir gereksinim gibi dayatmakta. Bize düşen görevse bu örgütlülüklerin içerisinde yer alarak devrim ve demokrasi mücadelesini güçlendirmek.

ni 7 bin TL olarak belirledi. Buna bağlı olarak formacı ve masacı taban ücretleri belirlendi. Ortak talepler etrafında birleşen işçiler, fabrikalarda, patronun reddetmesine rağmen toplu pazarlıklara giriştiler. İlk olarak Alpin çorapta işçiler, zammı düşük bularak ve ikramiye talebiyle iş yavaşlatma ve fiili greve gitti. DERİTEKS'in çağrısıyla fabrika önüne desteğe işçiler geldi ve vardiya değişimindeki işçiler, iş yavaşlatma ve grevi sürdürdü. Patronun, helikopterle geldiği pazarlıkta işçiler, istedikleri ücreti aldılar. Çorap piyasasındaki işçi eylemlerine Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB) aktif katılım sağladı.

Bu süreçte baskı yalnızca fabrika yönetiminden gelmedi aynı zamanda işin içerisine polis dahil oldu. Birçoğu politik açıdan geri, örgütlenme noktasında zayıf olan işçilerin gözü polisle korkutulmak istendi. Berr Çorap'ta yıllardır çalıştıkları fabrikadan işçiler, polis dayatmasıyla kapıya konuldu. Auchra Çorap'ta HDP'li Züleyha Güllüm'ün fiili grevdeki işçilerin direnişine destekte bulunması, milliyetçilikle karalanmak istendi. DDSB'lilerin de dahil olduğu kısa kısa, parçalı bu direnişlerde işçiler politik olarak daha

Aileler hapishane önünde: Hasta tutuklular serbest bırakılsın!

HABER MERKEZİ- Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishanesi'nde açlık grevinde bulunan yakınları için bölge kentlerinden gelen aileler, hapishane önünde bir araya gelerek açıklama gerçekleştirdi. Açıklamaya Halkların Demokratik Partisi (HDP) Milletvekili Oya Ersoy da destek verdi. Yakınlarının görüşünden çıkan aileler, açlık grevine dikkat çekti.

HDP İstanbul Milletvekili Oya Ersoy, yaşanan hak ihlalleri için hapishane-nin önüne ailelerle birlikte geldiklerini belirterek, "Son 1-2 ayda burada bir ölüm gerçekleşti. Bir tane de intihara teşebbüs gerçekleşti. Gardiyanlar tarafından darp edilip hastanelik

olan bir hasta mahpus var." dedi. Ailelerin, tutukluların ve vekillerin, cezaevi idaresiyle görüşme taleple-

rinin reddedildiğini hatırlatan Ersoy, "Burada şu an 12 mahpus süresiz ve dönüşümsüz açlık grevine girmiş durumda. Tek bir talepleri var; cezaevi

idaresinden görüşmek ve bu sorunu halletmek. Mahpusların talepleri tamamen cezaevinde yaşama koşulları ve kendilerine insanca muamele edilmesine dair taleplerdir. Bir muhatap arıyorlar. Cezaevi idaresinin, Adalet Bakanlığının görevi buradaki mahpusların can güvenliğini sağlamaktır. Ciddi anlamda taciz, işkence ve zorla alıkonulma gibi uygulamalar var." diye belirtti.

Adalet Bakanlığının hapishaneye koyduğu her bir kişinin can güvenliğinden sorumlu olduğunu ifade eden

Ersoy, "Şu an Türkiye cezaevlerinde ciddi anlamda hasta mahpus var ve neredeyse her hafta 1 hasta mahpusun ölümü ile karşılaşılıyor. Bu ölümleri durdurmak tamamen devletin görevidir." diye konuştu.

"HASTA TUTUKLULAR BIRAKILSIN"

Tutuklu olan Mehmet Yıldırım'ın annesi Aslıhan Yıldırım da oğlunun 17 yıldır hapishanede olduğunu belirterek, "4 sefer ameliyat oldu. Devlet bu duruma bir el atsın. Ben hasta halimle onu görmeye geldim. Devlet hasta tutukluları serbest bıraksın. Bizim derdimiz budur. Annelerin hasreti bitsin." diye konuştu.

Hasta tutsaklar için nöbet: Hapishanelerden tabut çıkınsın istemiyoruz

HABER MERKEZİ- İzmir ve Diyarbakır'da Adalet Nöbeti'ni sürdüren tutuklu aileleri, hapishanelerden çocuklarının tabutlarının çıkmasını istemediklerini ifade ederek, hasta tutukluların tahliyesini istedi.

Hasta ve infazı yakılan tutukluların serbest bırakılması için ailelerin İzmir Barosu önünde başlattığı Adalet Nöbeti 6'ncı gününde sürüyor. Tutuklu anneleri baro önünde, "Hasta tutsaklara özgürlük" ve "Tecrit insanlık suçudur" yazılı dövizleri taşıırken, nöbet eylemlerine iki aile daha katıldı.

HASTA TUTUKLULAR TAHLİYE EDİLSİN

Nöbet eylemine bugün dahil olan tutuklu Abdulbahri Yıldırım'ın eşi Hanım Yıldırım, eşinin 29 yıldır tutuklu bulunduğunu ve guatr, kronik astım, bel fıtığı gibi birçok hastalığının olduğunu aktardı. Yıldırım, hasta tutukluların bir an önce serbest bırakılması için nöbette olduklarını belirterek, infazı biten tutukluların da tahliye edilmediğini ifade etti. Yıldırım, "Tek isteğimiz hasta tutukluların tahliye edilip, tedavi olmasıdır. Eşimin birçok hastalığı var. Cezaevinde ameliyat oldu. Hasta tutukluları doktora götürmüyorlar, tedavi ettirmiyorlar. Hastaneye götürülüp getirildiklerinde de 15 gün boyunca tek hücrede kalıyorlar." dedi.

BASKILARA SON VERİLSİN

İzmir Buca Kırıklar Hapishanesi'nde bulunan Fırat Yağmehan'ın annesi Sultan Yağmehan da, hapishanelerde yoğun bir baskının olduğunu dile getirdi. Yağmehan, artık bu baskıların bitmesini istediklerini belirterek, adalet talebiyle burada oturduklarını kaydetti. Yağmehan, "Çocuklarımız cezaevlerinde olmalarına rağmen de

baskı altındalar. Bu zulmün bitmesini istiyoruz. Çocuklarımızın üzerindeki baskılara son versinler. Çocuklarımız baskılara karşı iki ay boyunca açlık grevine girdiler. Her gün koşularını basıyorlar. Ne zamana kadar bu zulmü ve baskıyı çocuklarımız üzerinden sürdürecekler. Çocuklarımızın serbest bırakılmasını istiyoruz" diye konuştu.

'ANNELER ÇOCUKLARINA SAHİP ÇIKSIN'

Aysel Tuğluk'un da ağır hasta olduğu halde bırakılmadığına değinen Yağmehan, "Tuğluk gibi birçok tutuklu

ağır hasta. Düşman siyaseti yürütüyorlar. İstiyorlar ki cezaevlerinde ölsünler, yok olsunlar. Biz haklıyız ve bu zulmü de kabul etmiyoruz. Artık cezaevlerinden tabut çıkmasını istemiyoruz. İnfazı bitenleri neden tahliye etmiyorlar? Bütün anneler çocuklarına sahip çıkınsın." diye konuştu.

DIYARBAKIR'DA 95. GÜN

Diyarbakır'da ise tutuklu ailelerinin, hasta olan ve infaz sürelerini tamamlamalarına rağmen farklı gerekçelerle tahliye edilmeyen yakınlarının serbest bırakılması talebiyle sürdürdüğü Adalet Nöbeti 95'inci gününe girdi. Diyarbakır Barosu Hizmet Binası'nda sürdürdükleri eylemlerinde bugüne dek yaptıkları çağrılarının yanıtız bırakılmasına isyan eden aileler, bir an önce adım atılması beklentisinde.

Adalet Nöbeti'nde yer alan tutuklu yakınlarından Nazime Boltan, eylemleri 95 gününe ulaşmasına rağmen bekledikleri adaletin bir türlü gelmediğini söyledi. Aylarca hücrede tutulduğu oğlu ile ancak bugün telefonda görüşebildiğini anlatan Boltan, "Hem bize hem de çocuklarımıza yıllardır işkence çektiyorlar. Kürtlerin sürekli acı çekmesini istiyorlar, neden bunu istiyorlar? Demek ki vicdandan yoksunlar" sözlerini sarf etti.

Tutsak Partizan Ali Gülmez sürgün edildi

HABER MERKEZİ- Bolu F Tipi'nde bulunan ağırlaştırılmış müebbet hükümlüsü tutsak Partizan Ali Gülmez İzmir Buca'da bulunan Kırıklar 1 Nolu F Tipi Hapishanesi'ne sürgün edildi.

Telefon görüşü hakkında sürgün edildiğini aktaran Ali Gülmez, hiçbir eşyasının verilmediğini ve hapishaneye girişinde çıplak aramaya maruz bırakıldığını belirtti. Çıplak arama dayatmasını kabul etmeyen Gülmez'in gardiyanlar tarafından zorla çıplak arandığı ifade edildi. Eşyaları verilmeyen Gülmez'in eşyalarının Bolu F Tipi'nden kargo ile yollanacağı ve kargo ücretinin de Gülmez'den kesileceği dile getirildi.

Hapishanelerde tutsaklara yönelik hak gaspları katmerlenirken tutsaklar sistematik bir şekilde sürgün sevklerine maruz kalıyor. Geçtiğimiz günlerde de Tekirdağ'a sevk talebinde bulunan tutsak Partizan Engin Bulut Kayseri 2 Nolu T Tipi Hapishanesi'nden Adana Kürkçüler F Tipi Hapishanesi'ne sürgün edilmişti.

Halil Falyalı Cinayeti ve Üstü Örtülemeyen İlişkiler

Ülke gündemi son birkaç haftadır “mafya-devlet” ilişkisinde yaşanan gelişmelerle meşgul oluyor. İlk olarak Almanya’da “suç örgütü” olarak nitelendirilen “Almanyalı Osmanlılar” isimli çetenin liderlerinden Taner Ay Bulgaristan’da geçirdiği “trafik kazasında” öldü. Süleyman Soylu, AKP yöneticisi Metin Külünk ve MİT müsteşarıyla ilişkileri deşifre olan ve çete lideri Sedat Peker’in “ifşa”larında yer alan Taner Ay’ın ölümü ailesi tarafından “suikast” olarak ifade ediliyor.

Taner Ay’ın ölümünün ardından yine Sedat Peker’in bir dönem video mesajlarında “ifşa” ettiği Kıbrıslı uyuşturucu mafyası Halil Falyalı 8 Şubat’ta “profesyonel” bir pusu ile şoförüyle birlikte öldürüldü. Türkiye’nin 1974’te işgal ederek de facto “cumhuriyet” kurduğu Kıbrıs, bölgenin uyuşturucu trafiğinin önemli bir merkezi haline gelmiştir. Bu uyuşturucu trafiğinin, kumarın ve sanal bahsin önemli isimlerinden birinin de Halil Falyalı olduğu kamuoyunca bilinen bir gerçek. ABD’nin 2016 yılından bu yana “aradığı” Halil Falyalı’nın tutuklanmama nedenini Sedat Peker, “elinde çok kaset var, şantaj yapıyor” diye açıklamıştı. Sonrasında Halil Falyalı’nın, eski Başbakan Binali Yıldırım’ın oğlu Erkam Yıldırım’la birlikte uyuşturucu ve kara para trafiğini yürüttüğü,

eski İçişleri Bakanı Mehmet Ağar’ın da bu organizasyonun içinde olduğu belirtilmişti. Devletin tüm yönetici organlarıyla beraber bu çeteleşmeye dahil olması apaçık ortadadır.

Uyuşturucu, kara para ve sanal bahsin Kıbrıs ayağını elinde tutan Halil Falyalı’nın pusu kurularak öldürülmesine dair çok sayıda kişi gözaltına alındı. 90’larda Bucak aşiretiyle olan çatışmalarla gündem olan “Söylemez kardeşler” suikastten sonra gözaltına alındı. Burjuva-feodal medya tarafından hedef gösterilen ve halen gözaltında tutulan Mehmet Faysal Söylemez ve Mustafa Söylemez’in, Falyalı’nın bir yakının ifadeleri doğrultusunda gözaltına alındığı belirtiliyor. Devlet bu “suikast”i çeteler arası savaş olarak yansıtmaya ve kendini aklamaya çalışıyor.

Devlet-mafya-siyaset gündemi ülkenin dönem dönem yoğunlaşsa da süreklileşen bir gündemidir. Sömürücü sistemin bağrında yetişen mafya örgütlenmeleri sistemin krizlerinde daha yoğun gözlemlenmektedir. Türkiye gibi krizli ve yarı sömürge, yarı feodal yapıya sahip ülkelerde çete-mafya organizasyonu devletin her daim bileşenidir. Dönem dönem, gelip geçici değil, faşist sistemin her daim içerisinde yer alır. Sistem mafyayı,

rüşveti, yolsuzluğu her dönem üretir, buna ihtiyaç duyar. Zayıf, kırılğan ekonomik yapısının bu organizasyonlara ihtiyaç duymasıyla doğrudan bağlantı vardır. Mafya-çete gündemlerinin de devletin veya emperyalist-kapitalist sistemin krizlerinde ayyuka çıkması tesadüf değildir. Yarı feodal, yarı sömürge yapının zayıf, güçsüz ve krizli ekonomik yapısı da her dönem bu yozlaşmayı doğurmaktadır. 90’larda ayyuka çıkan mafya-devlet iş birliği, 2018’den sonra ekonomik-siyasi krizin derinleşmesiyle tüm devlet kurumlarında gün yüzüne çıkmaktadır. Daha geçtiğimiz günlerde iki polis, uyuşturucu baronlarının çatışmasında yer alan Murat Kartal’ı gözaltına alarak para karşılığında uyuşturucu mafyalarına teslim etmiştir. Bu sadece tekil bir örnektir, böyle onlarca olay yaşanmaktadır. Devletin tüm kurumlarıyla yaşadığı yozlaşma ayyuka çıkmıştır.

Bu sorunun sadece yarı sömürge, yarı feodal ya da az gelişmiş kapitalist ülkelere özgün olduğunu söyleyemeyiz. Bazı emperyalist kapitalist ülkelerde de mafya organizasyonu ekonomik olarak bir paya sahiptir. İtalya’da yıllık cirosu 133 milyar dolar olduğu tahmin edilen, ABD’de trilyonlarca dolar ekonomiyi yöneten mafya tipi örgütlenmeler olduğu bilinen bir gerçek

ya da Çin’de, Rusya’da emperyalist tekelleri, bankaları da içine alan bir mafya örgütlenmesi, “kara para aklama”, uyuşturucu ticareti emperyalist-kapitalist devletlerin gözetiminde gerçekleştirilmektedir.

MAFYA-DEVLET İLİŞKİSİNDE “TEK BAYRAK, TEK DİN, TEK VATAN”

Çete ve mafyalar ülkemizde hâkim sınıfların sık sık kullandığı bir araç haline gelmiştir. Son süreçte ise mafyalar, çeteler hâkim sınıfların şovenizm argümanlarına sarılmaktadır. 12 Eylül AFC’sinin ardından devlet “eski ülkücü”lerden oluşturduğu mafyaları toplumsal muhalefetin, devrimcilerin, komünistlerin ve ulusal hareketin üzerine salmıştır. Katliamları, suikastleri gerçekleştirirken bu “ülkücü artığı” mafya tiplerini kullanmıştır. Devletin krizleriyle ve klik dalaşlarıyla bağlantılı olarak zaman zaman bu Sedat Peker’in “teröre lanet” mitingleri, Alaattin Çakıcı’nın MHP ile olan ilişkisi, Halil Falyalı’nın tabutuna Türk bayrağı örtülmesi ve “vatansever iş adamı” söylemleri bu argümanlara örnek olarak verilebilir. Yani devlet son süreçte çete ve mafya ilişkisini “vatanseverlik” argümanı üzerinden sürdürmektedir.

Devlet mafyaya karşı değildir. Devletin mafyaya yönelik operasyonları, yok etmek, ortadan kaldırmak için değil ya alan açmak ya bu sistemi “pekiştirmek” içindir. Mafyalaşma devletin her daim ihtiyaç duyduğu, özellikle kriz dönemlerinde sarıldığı bir yapılanmadır. Devletin gözetimi dışında geliştiği düşünülemez. Devlet yeri geldiğinde toplumsal muhalefeti bastırmak için, yeri geldiğinde uyuşturucu trafiğini yönetmek için, yeri geldiğinde “kara para aklamak” için, yeri geldiğinde bir başka kliğe gözdağı vermek için mafyaya ihtiyaç duymaktadır. Bu organizasyonu da ihtiyaçları doğrultusunda şekillendirmektedir. Bugün bu gerçekler kamuoyunda gün geçtikçe daha fazla teşhir olmaktadır, biz bu ilişkiyi, devletin çürümüş yapısını teşhir etmeyi sürdürmeliyiz. Bu çürümüş düzeni yıkmak için de örgütlenmekten, mücadele etmekten

Ahlatlıbel, HDP ve "Üçüncü Yol"un Belirsiz Çizgileri

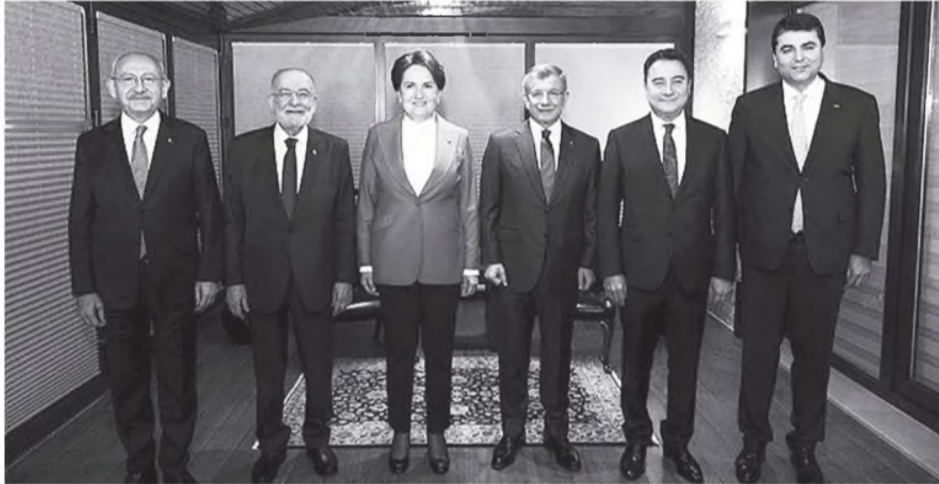
Hâkim sınıf klikleri arasındaki devam eden güç değişimi mücadelesi ve klik çatışmaları seçim odaklı bir manevra olarak sürüyor. Faşist düzen partileri CHP ve İYİP'in başını çektiği ittifakın geride bıraktığımız süreçte, AKP-MHP faşist bloğunu kuşatmaya dönük bir dizi hamleleri gerçekleştirdi. Halkın artan yoksulluğa, açlığa, zamlara ve baskıya dönük tepkilerini kendine dolgu malzemesi yapan faşist Millet İttifakı böylelikle kitleleri seçim bağlamında seferber edecek politik adımlarını sıkılaştırmaktadır. Bu adımlarından biri de "demokratikleşme" adımı olarak ifade edilen ve kitleleri parlamentarizme bir kez daha yedeklemeyi içeren "Güçlendirilmiş Parlamenter Sistem" çalışması. 6 faşist düzen partisinin üzerinde çalışarak birlikte şekillendirdiği metni değerlendirmek için parti genel başkanları Ahlatlıbel'de bir araya geldi. Buluşma "Ahlatlıbel Zirvesi" olarak isimlendirildi.

Ahlatlıbel zirvesinde ve sonrasında faşist düzen partilerinin liderlerinin verdiği "birlik" fotoğrafı oldukça tartışıldı. Bu tartışmalardan en önemlisi de böylesine geniş bir toplantıda neden HDP'nin olmadığı meselesiydi. HDP de "yuvarlak masadaki" partiler gibi Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'ne karşı çıkmış bunun yerine "güçlü bir yerel demokrasi, yerinden ve yerelden yönetim anlayışı üzerinde yükselen bir parlamenter sistemin" getirilmesi gerektiği üzerinden "güçlendirilmiş parlamenter sistem" tartışmalarına dahil olmuştu. Bu anlamıyla "masada neden HDP yoktu?" soruları, tartışmaları da beraberinde getirdi.

Söz konusu zirve ile ilgili Kürt ulusal mücadelesi cephesinden ilk tepki HDP Eş Genel Başkanı Pervin Buldan'dan geldi. Pervin Buldan daha önce 19 Mayıs törenlerinde bir araya gelen ve ortak fotoğraf paylaşan faşist parti liderlerine "törene davet edilmedik" diye tepki göstermiş davet edildikleri takdirde olmak istediklerini K. Kılıçdağlı'na iletmişti. HDP'nin Ahlatlıbel Zirvesi'ne dair ilk değerlendirmeleri de benzer minvalde geldi. Pervin Buldan 6 muhalefet partisi genel başkanının HDP'siz bir araya gelmesine "Bizi yok sayanları yeri, zamanı geldiğinde biz de yok saymasını iyi biliriz" diyerek tepki gösterdi. Buldan sözlerinin devamında ise oldukça tartışma yaratacak "Yolumuz üçüncü yoldur ve

bu üçüncü yola bir gün herkes muhtaç olacak, bir gün herkes mecbur olacak, bir gün herkes bizimle görüşmek için yanımıza gelecekler, bizimle görüşmek için randevu isteyecekler, bundan hiç kimsenin kuşkusunu ve şüphesini olmasın." sözleriyle HDP'nin ilk andaki tutumunu belirtmiş oldu.

P. Buldan'ın sözleri birçok kesim ve özellikle de Kürt ulusal demokratik güçlerince "apolitik" ifadeler olarak eleştirildi ve "anlamsız bir içerlenme" olarak değerlendirildi. P. Buldan aynı konuya dair sözlerinde bir taraftan "yok sayılmaya" dair tepkilerini dile getirirken diğer yandansa "Üçüncü Yol", "Demokrasi İttifakı"nın krizden

tek çıkış yolu olduğunu dile getirdi. Bu ifadeler HDP'nin ittifaklar meselesinde "hem nalına hem mihına" bir tutumla hareket ettiğini ortaya koyması açısından çarpıcıdır. "Üçüncü Yol" hedefi ile tutumunu açıklayan HDP; böylelikle iki faşist ittifakın dışında farklı mücadele güçleriyle demokratik temelde bir araya geleceğini beyan etmiş oldu. Türkiye'nin iki seçeneğe mahkum olmadığını vurguladığı "üçüncü yol" seçeneği öne çıkarıldı. Ancak P. Buldan'ın zirve ile ilgili sözleri bu tutumun ruhundan ve hedefinden oldukça uzak. Kendisini zaten "üçüncü bir seçenek" olarak deklare eden bir partinin, faşist düzen partilerinin oluşturduğu bir toplama dahil edilme çabalarını sorgulaması, "yok sayma" olarak değerlendirmesi, içerlenmesi kendisiyle çelişik değil midir? Tam da bu noktada HDP'nin nasıl bir "Üçüncü Yol" tartıştığını daha somut anlamak adına Sezai Temelli'nin sözlerine bakalım: "HDP'nin bugüne kadar yapmış olduğu siyaset, ortaya koymuş olduğu mücadele, başta Kürt meselesi olmak üzere bütün meselelere bütünlüklü çözüm yaratma yönünde olmuştur. Dolayısıyla HDP'siz olmaz. Buradaki mesele 'atların önüne arabayı koy-

ma' meselesidir. Böyle bir durumda yol alamayız. Millet ittifakı, kendi siyasi alanında yapacağı çalışmalarla, Demokrasi İttifakı'nın kendi alanında yaptığı çalışmalarla ortaya çıkaracağı güçlü muhalefet, Türkiye'nin dönüşümüne katkı sağlayacaktır." S. Temelli'nin sözlerinde "üçüncü yol"un faşist Millet İttifakı ile arasında müphem çizgilerin olduğu çok açık görülüyor. Hatta bazı noktalarda ortak bir muhalefet odağının oluşturulabileceği de vurgulanıyor. Bu durumda açığa çıkacak "güçlü" muhalefetin Türkiye'yi dönüştüreceği de öne çıkıyor. Bu aşamada sormak lazım: "Üçüncü bir seçenek" olarak Türkiye'nin demokra-

tikleşmesinin biricik ittifakını oluşturmuş HDP ise neden S. Temelli'nin sözleriyle faşist partilerle muhalefete göz kırpıyor? Mithat Sancar'ın "ortak aday fikrine açığız" ifadesini de yine benzer doğrultuda değerlendirmek mümkün. Bu anlamıyla çerçevesi, niteliği, ilkeleri ve sınırları Millet İttifakı'nın denkleme girdiği ilk anda belirsizleşen "Üçüncü Yol" tutumunun niteliği ve ilkeleri HDP'nin ve içerisinde yer alan devrimci-demokratik güçlerin tartışması gereken önemli bir sorundur.

HDP sözcüsü Ebru Günay, ilk andaki açıklamalara ve Buldan'ın sözlerine "(...) Çizilmiş çemberi aşamayan, resmi kodların ötesine geçemeyen, inkâr zihniyetini aşamayan bu siyasetin Türkiye'ye bir hayrı yoktur." ifadeleriyle açıklık getirmeye çalışsa da faşist ittifaklarla bir araya gelmeye dönük net bir tutum belirlemedi; bu anlamıyla "Üçüncü Yol"un sınırlarını ve ittifaklara yaklaşımını yine belirsiz bırakmıştır.

Müesses nizamın resmî ideolojisinin tutkalı olan ve Türk hâkim sınıflarının çıkarlarını esas alma tekmiyle gerçekleşen "zirveye" verilen tepki, Kürt

ulusal mücadelesinin görevleri bağlamında düşündüğümüzde de eleştirilmeye muhtaçtır. Resmî ideolojinin parantezinde Kürt ulusal varlığını inkâr, buna karşı sürdürülen mücadeleyi imha, ulusal-kolektif haklarının gaspı da vardır. Dolayısıyla böylesi bir gerçekliğin kuşattığı bir masada olma istemi ya da olmayışa dair verilen tepki Kürt Ulusal Hareketi için oldukça talihsizdir. "Tek vatan, tek millet, tek bayrak" üzerinden Kürt ulusu üzerinde acımasızca ulusal baskıyı ve katliamları savunan tekçi düzenin iki ayrı tonu; Cumhuriyet ve Millet İttifakı'yla bu noktadaki ayrımlar net olarak belirlenmeli bu temelde bir konum alınmalıdır. Peki P. Buldan özgülünde HDP ve Kürt ulusal mücadelesi resmî ideolojinin ve faşist düzen partilerinin gerçekliğini bilmiyor mu? Verilen tepkiler Kürt ulusal mücadelesinin hafızası, tarihi, bilinci ve mücadele deneyimleri bir kenara bırakılarak mı verildi? Elbette hayır! HDP'nin "tek adam rejimine" ya da "AKP-MHP faşizmine" karşı yürütülen en geniş demokratikleşme cephesini yaratma, "Türkiyelileşme" adına ulusal mücadelenin ilkelerinden, görevlerinden ve ulusal hakların kazanılması mücadelesinden verdiği tavizler bir siyaset biçimi olmuştur. Bu tavizler zamanla resmî ideoloji ve onun temsilcileriyle bir araya gelme pahasına ulusal bilincin ve ulusal mücadele bağlamında görevlerin belirsizleşmesine neden olmaktadır.

Kürt ulusal mücadelesi ve onun demokratik alandaki mücadelesi önemli tecrübeler ve birikimler sağlayarak bugün de ulusal mücadelenin yanı sıra demokratik mücadelenin de önemli bir aktördür. KUH'un demokratik cephesindeki mücadelesinin bu denli etkili olmasının nedeni Kürt ulusunun imhaya, inkâra ve baskıya karşı onurlu başkaldırısından yani halkın mücadelesinden beslenmesidir. Dönem dönem militan, dinamik ve sarsıcı bir biçim alan bu mücadele HDP'yi bugün etkili bir özne haline getirmiştir. Bu anlamıyla HDP'nin kendini geliştireceği, donatacağı ve etkili bir politik bir güç haline geleceği biricik adres Kürt ulusunun bu haklı mücadelesidir. Faşist kliklerle arasına kalınca çizgiler çekmeksizin, uzlaşma ve denge siyasetini gözetken burjuva siyaset tarzından malul verili konumlanış Kürt ulusunun ağır bedellerle yarattığı demokratik mücadelesinin özüne aykırıdır.

İDEOLOJİK SALDIRILARA KARŞI BOLŞEVİK ÇALIŞMA TARZI

Bolşevik örgütlenmenin ilkele-ri üzerinde özenle durmamız, bunda ısrar etmemiz günümüz şartlarından ötürü özel bir önem taşıyor. Bilindiği üzere komünist hareketin kapsamı geniş denebilecek bir çevre tarafından günümüz şartlarından hareketle yadsınmaktadır. Komünist hareketin bu “yeni” şartları karşılayabilen özellikte olmadığı söylenmekte, özellikle de genç nesil üzerinde ciddi bir hegemonya kuramayacağı ileri sürülmektedir. Peki doğru mudur bunlar?

Bu soruya yanıt vermek için Bolşevik örgütlenmenin içeriğine yoğunlaşmalıyız. Ayrıca bu sorunun bizim için önemli olduğunu da kabul etmeliyiz. Önemlidir; çünkü günümüzün ideolojik tanımları, tutumları, olayları, ilerlemeleri fazlasıyla burjuva hegemonya altında, devrimci teoriye rağmen, hatta özellikle ona karşı oluşturulan yargılarla gerçekleşmiş ve gerçekleşmeye de devam etmektedir. Daha önceleri de sıklıkla vurguladığımız gibi uzun bir zamandır her türden burjuva merkezden gelen güçlü ve kapsamlı saldırılar karşısında devrimci hareket ciddi bir karşı koyuş örgütleyemekte, dağılmasına paralel kitleleri bu saldırılar karşısında hazırlayamamakta, örgütleyememekte, birleştirememektedir. Bunda belirleyici olanın düşmanın gücü, büyük teknolojik üstünlüğü olmadığını her zaman söyledik. Bunda belirleyici olan devrimci hareketin kendi kaynağına, kendi gücüne, iradesine güvenmek ve devrimci teoriye dayanmak konusunda başarısız olmasıdır. Umutsuzluk içeren savrulmalar da bu sürecin ürünüdür. Kitlelere güven duymanın bir tür delilik gibi görülmesi, bütünlüklü düşünmenin yadsınması, bilinçli ideolojik tutumun, teorik donanımın küçümsemesi, farklı “bakış açıları”ndan yeni devrimci açıklamalar beklenmesi; özetle bilimsel düşünmenin ve bu içerikte düşünce üretmenin tavsanması da bu başarısızlığın sonucudur. Şimdi bunu alt etmenin mümkün ve zorunluluk olduğunu bilerek Bolşevik anlayışa sarılmalı ve genç nesillerle onu buluşturmanın yolunu aramalıyız. Soruya yanıt vermek bu nedenle özel bir önemdedir.

Sorunun yanıtına dönersek eğer, ilkin

şunu söylemeliyiz: Bolşevik anlayışa karşı söylenen ve ileri sürülenler kesinlikle doğru değildir.

Bolşevik örgütlenme bir bilim olarak Marksizme dayandığı için bilimseldir ve bilimsel olan bir anlayışın “eskimesi” mantık dışıdır. Çünkü bilimsel olan anlayış gelişmeye açıktır ve bir dogma değil, kılavuzdur; onun yönütemi “somut koşulların somut tahlili”dir. Özetle biz komünist hareketin “somut koşulların somut tahlili” ile gerçekleşen ya da gerçekleşebilecek olan bir hareket olduğunu savunuyoruz. Eğer Bolşevik örgütlenmenin özelliklerinin somut şartlar içinde yadsındığı ileri sürülüyorsa onun Marksist olmadığı, dolayısıyla bilimsel de olmadığı söylenmiş olur. Söylemlerde bilimden eser olmadığını görüyoruz. Hatta bu söylemlerde bilimsel olmakla ilgili bir kaygı, sorumluluk yoktur. Bu yazımızda Bolşevik örgütlenmenin somut şartlardan hareket eden ve böyle olduğu için bilimsel bir anlayış olduğu üzerinde duracağız.

TARİH SÜRÜYOR VE ONUN MOTORU SINIF MÜCADELESİDİR

Öncelikle Bolşevik örgütlenmenin bir sınıf hareketine dayandığını, sınıf mücadelesini temel aldığını, maddi sürecin analizinden hareketle oluşturulmuş bir örgüt modeli olduğunu hatırlatalım. Bolşevik örgütlenmenin zamanının geçtiği iddiasının temel dayanağı da bilinçli ya da bilinçsiz sınıf mücadelesinin sonlandığı görüşüdür. Bilinçsiz diyoruz çünkü sınıf savaşımının sonlandığı görüşünün bir biçimi de proletarya kavramının içeriğinin değiştiği, yeni türden bir “kitle”nin oluştuğudur. Sınıf mücadelesinin sonladığı iddiasının proleter sınıf hareketinin yadsınmasından ibaret olduğunu bilirsek bu görüşün de “ayrı” anlamı içerdiği anlaşılır. Bu anlamda; Marksizmin sınıfsız toplumun taşıyıcısı olarak sonuna kadar devrimci tek sınıf olarak tanımladığı işçi sınıfına dayanan bir hareketin de olanaksız olduğu savunulur. Günümüz şartlarına bakalım o halde; ne görüyoruz? İşçi sınıfının olmadığı bir toplumda mı yaşıyoruz? Ya da işçi sınıfının kendiliğinden yok olduğu bir ekonomik modele mi geçilmektedir? Bunların iddia düzeyindeki “gerçekler” olduğu doğ-

rudur ama gerçeklik başkadır: muazam teknolojik gelişmelere rağmen düzen kapitalist düzendir, sermaye emek sömürsü ile gerçekleşmektedir. İdeolojik düzlemde insanlara sanal dünyalar sunulsa da o sanal dünyalar içerisinde insanların ruhları gerçeklerden arındırılıyorsa da soluk aldığımız, emek harcadığımız yerler fabrikalardır, tarlalardır, atölyelerdir... Emeksiz bir dünya söz konusu değildir. Ne sermaye emeksiz üretilebilir ne de geçinmek emeksiz olanaklıdır... En temeldeki gerçeklik budur ve bunun değişmesi için sınıf mücadelesinin işlenmesi, tarihin tekerinin ileriye doğru dönmesi gerekiyor. Daha önce açıkladığımız zorunluluk kavramının bize öğrettiği gibi bu gerçeklik kavrandıkça değiştirilebilir. Çalışmanın yaşama nedeni değil, yaşamın bir çalışma nedenine dönüşmesidir.

Lenin’in mali oligarşi dediği egemen güçlerin modeli uzun süredir çöküş içindedir. Son günlerdeki olağanüstü hâl ilanları, her an bir dünya savaşının çıkacağına dair iddialar ve bunu sıklıkla destekleyen gelişmeler bu sürecin ileri bir aşamasında olduğumuzu göstermektedir. Egemenler ekonomik modelin düzelemez düzeyde bozulduğunun farkındalar ve kapsamlı bir müdahalenin gerekliliği içinde hareket ediyorlar. Bu çöküşün nedenleri üzerinde durmak ayrıntılı bir tahlili içerir; ama şu tespiti yapmamız hem gerekli hem de yeterlidir: içinde olduğumuz koşullar aşırı üretim krizinin ürettiği koşullardır. Devasa borçlarla yüklü devletler, artan enflasyonla beraber bir durgunluğun da eşliğindedir. Bir tarafta alım gücü azalan milyarlar diğer tarafta muazam derecede birikmiş ve merkezileşmiş bir sermaye! Bu sermayenin yeniden üretilemeyecek seviyede olmasının koşulları içindeyiz. Süreç her bakımdan zorluklarla dolu ve bizim buna ne kadar hazırlıklı olduğumuz çok önemlidir.

DEVİRİM YILLARINA ÖNDERLİK SORUMLULUĞU

Neyle karşı karşıya olduğumuzu bil-

mek önemlidir. Neye önderlik edeceğimizi kavramak daha da önemlidir. Bolşevik örgütlenmenin başarısı tam da önderlik sorununu doğru kavramasında gizlidir. Lenin’in hiç beklenmedik bir zamanda bile, 1917 Şubat Devrimi’nden sonraki dönemde, RS-DİP’in de devrime henüz hazır olmadığı bir anda devrime önderlik edecek bir partinin var olduğunu kendinden emin bir sesle ifade etmesindeki temel neden de önderlik kavrayışıydı. Önderliği olmayan bir devrimin, üstelik proleter devrim ise başarı olanağı yoktur. Süreci kavramak dediğimiz

olgu Bolşevik tarzda yönetmenin ana unsurudur. Bu nedenle incelemeye dayanan politikalar Bolşevik çalışma tarzının ilkelerindedir. Lenin’in devrime önderlik edecek bir partinin varlığından söz etmesinin nedeni RS-DİP’in devrimi kavrayışını, devrim için en uygun biçimde konumlanabilir olduğunu bilmesidir. Kuşkusuz onda gerçekleşmekte olan devrimin sürdürülmesi, tamamlanması amacı vardır; bununla birlikte o yeni koşullarda, burjuvazinin devrimci barutunu yitirdiği, dünyanın devrimci sınıfının sosyalizm olasılığı karşısında ya da proletaryanın devrimci hareketi karşısında gericileştiği, sosyalist devrimin önünü açmak bakımından burjuva devriminin görevlerini de proletaryanın yüklediği koşullarda devrime önderlik etmenin zorunlu olduğunu kavraması

Şİ VE İDEOLOJİK ARINMA İÇİN TARZINI GELİŞTİRELİM

da vardır ve bu bilinç belirleyicidir. Yukarıda değindiğimiz “eleştirilerden”, daha doğrusu yanlış değerlendirmelerden ötürü Bolşevik örgütlenme anlayışının yeni koşullara hızla adapte edilebilmesinin nedeni üzerine düşünmek hem önemlidir hem de gereklidir. Önemlidir; çünkü önümüzdeki devrim yıllarının belirleyici özneleri olan yeni kuşakların, genç yığınların Bolşevik örgütlenmenin bu özelliklerini tanımasını sağlamalıyız. Gereklidir; çünkü içinde olduğu koşulları incelemeyen, görevleri, sorumlulukları her adımda tanımla-

Burjuva bakış açısıyla ya da burjuva devrimleriyle proleter sınıf bakış açısı ya da proleter devrimler arasındaki farktan söz ediyoruz. Bilindiği üzere burjuvazi feodal toplum düzeni içinde, bu toplum düzeni henüz tasfiye edilmemişken buna karşın sürdürülebilir olmaktan da çıktığı koşullarda gelişen kapitalist üretim tarzının ürünüdür. Burjuvazi feodal toplum düzeni içinde, onun çürümeye başladığı koşullarda gelişti ve feodal toplum düzenini tüm kalıntılarıyla alt edecek kapitalist üretim tarzının gelişmesiyle egemen sınıf haline geldi; ulus devletler meydana gelmiş kapitalist üretim tarzı için en uygun koşulların oluşmasına hizmet etti. Burjuvazinin feodal düzenle savaşı proletaryanın bugün kapitalizme karşı vermek zorunda olduğu savaştan temelde farklıydı; o iktidarı ele geçirmeden önce eski toplum düzeni içinde kapitalizmin gelişmesine paralel güçlendi, eski egemen sınıfın büyük bir kısmı ya burjuvalaştı ya da burjuvazi ile ortaklaştı; iktidarın ele geçirilmesi yeni devlet biçimine geçişle adım adım gerçekleşti.

Sosyalizmin kapitalizmden farkı, onun kapitalizmi yıkmakla, iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesiyle olanaklı olmasıdır. Kapitalist üretim tarzı henüz feodal düzen tasfiye edilmeden gelişirken, burjuvazinin

madan, dolayısıyla sorumlulukları kavramadan hareket etmeyi öğreten dogmatik yaklaşımları alt etmemizin yolu budur. Bolşevik anlayışın bu gibi yaklaşımlarla uzlaşmazlık içinde olduğunu ve ancak bu uzlaşmazlık temelinde geliştiğini ve gene bu uzlaşmazlıkla gerçekleştirilebileceğini bilmeliyiz. Burada incelemek, görevleri, sorumlulukları yeniden tanımlamak dediğimiz şeyin devrimci teoriyi ortaya koymak olduğu açık olmalıdır.

Bolşevik örgütlenmenin önemli özelliklerinden birinin “teorinin pratikle birleştirilmesi” olduğunu, “devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz” ilkesine bağlı olduğunu vurgulamıştık. Bunu bir başka açıdan da açıklamak ufukumuzu genişletecektir.

iktidarı görece gelişmiş bir kapitalist üretim sayesinde olanaklı olurken sosyalizm için bu koşullar yoktur, sosyalizm böyle bir düzen değildir; onun yeni olarak getirdiği şey bir üretim tarzı değildir, kapitalist üretim tarzındaki özel mülkiyete, böylece kapitalin egemenliğine son vermesidir. Bu nedenle o eski toplum düzeni içinde, onunla paralel bir şekilde var olamaz. Onun varlık koşulu kapitalist üretim tarzının özel mülkiyetçi karakterine son vermek, yerine toplumsal mülkiyeti geliştirmektir. Onun getirdiği şey kapitalizmle beraber gelişmiş olan toplumsal üretime uygun olarak yönetmeyi de ortaklaştırmasıdır; özel mülkiyete son vermesidir. Proletaryanın iktidarı dediğimiz şey çoğunluğun iktidarındır ve bu çoğunluk iktidarı sa-

yesinde toplumdaki sınıf farklılıklarının sonlanması, güzel bir ifadeyle sönmüştür. İşte komünistlerin önderlik ettiği sürecin özü budur. Bu nedenle Bolşevik örgütlenmenin eskimiş anlayışlardan ibaret olduğu görüşü tamamen zıvadır. Yönetme bilincini halk kitlelerine ve nihayet proletaryaya taşımayı içeren bir örgütlenme modelinin eskidiğini söylemenin bugünkü azınlık yönetimlerinin üstünü örtmekten, çoğunluğun bir azınlık tarafından yönetildiği gerçeğini gizlemekten başka bir anlamı olabilir mi? Sosyalizmi bürokrasinin yönetimi olarak kavrayan, iktidarın proletaryada olmasını parti iktidarı diyerek manipüle eden, merkeziyetçiliği toplumsal bilinç olarak değil yönetimin azınlıkta olması olarak anlayan, sınıfların ortadan kalkmasını kendiliğinden gelişebilecek bir sonuç olarak yorumlayan ve “merkeziyetsizlik” olanağını toplumsal bilincin devrimleşmesinde değil de koşullarda arayan yaklaşımların tümü devrimci bilincin üretilmesi ve kitlelere taşınması bakımından sakat olduğu görülmelidir.

Proletaryanın iktidarı için savaşmak: işte Bolşevik örgütlenmenin temel amacı budur. Bu amacın özü iktidarın çoğunluğa geçmesi ve bu çoğunluk iktidarının toplumsal yönetme bilincinin gelişmesiyle, bu anlamda sürekli üretilmesi gereken devrimci teoriyle birlikte sönmüştür.

BOLŞEVİKLEŞELİM!

Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz ilkesinin kavranması Bolşevik örgütlenmenin olmazsa olmazıdır. Önceki yazılarda konu ettiğimiz önderlik yeteneğinin geliştirilmesinde dikkat çektiğimiz genel siyasi çizgi söz konusu devrimci teorinin temeli, başka bir ifadeyle kaynağıdır. Vurguladığımız gibi içinde koşulları kavramadan, tamamlanmamış devrimleri, yani içinde olduğumuz devrim süreçlerini bilmeden devrimci pratik geliştirmek esas olarak olanaksızdır. Devrimci pratiğin karşılığı kitlelerin devrime kazanılması, devrim bilincinin kitlelere taşınması, kitlelerin iktidar bilinci edinmesi, iktidar olanağı bulması ve bu anlamda yönetmek için harekete geçirilmesidir. Devrimci

teoriyi bu anlayış içinde anlamak, tartışmak ve üretmek Bolşevik örgütlenme anlayışının da temelidir. Lenin, Stalin ve Mao’yu eşsiz kılan özelliklerin temelinde de onların kitlelerle bu içerikte kurdukları ilişki vardır. Hatta şunu eklemekte bir yanlış olmayacaktır: Mao’dan hareketle Stalin yoldaşa getirilen Marksist eleştirinin de temelinde bu ilişkide düşülen yanlışlar vardır.

Bolşevik örgütlenme dendiğinde akla yüzeysel biçimde gelen sıkı disiplin, merkeziyetçilik, iktidar amaçlı olmak gibi özelliklerin yukarıdaki anlayış temelinde değerlendirilmesi, tartışılması ve koşullara uygun biçimde kitlelere aktarılması gerekir. Bolşevik örgütlenmeyle ilgili yaratılmış tüm yanlış fikirlere karşı; bununla birlikte kendimizde var olan yanlış bilinci de karşı devrimci teorinin önemine vurgu yaparak, bunu özümseyerek Bolşevik biçimde örgütlenmek gerekmektedir.

İçinde olduğumuz dönemi özel olarak toparlanma, teorik olarak donanma, bir bütün halinde hareket etme yeteneği kazanma ve merkezi göreve hizmet edecek biçimde örgütlenme dönemi olarak değerlendirmek gerektiğini belirtmiştik. Dağınıklık, hazırlıksızlık, önderlik bakımından yetersizlik diye tanımladığımız zaafaların aşılmasının koşulu da Bolşevik tarzda örgütlenmektir. Bu örgütlenme biçiminin temel özelliklerine önemli ölçüde değindik. Fakat iyice anlaşılmalıdır ki bu örgütlenmenin belirleyici özelliği pratikten hareket etmesi, devrimci teoriyi pratik içinde geliştirmesi, kitlelerle ilişkiyi belirleyici kabul etmesi, eleştiri ve özleştiriyi en güçlü silah olarak kullanmasıdır. Bunların yetersiz olduğu her durumda devrimci teoriyi, genel siyasi çizgiyi kendi başına tekrar etmek faydasızdır. Sorumluluk almak, merkezileşmiş anlayışlar doğrultusunda pratiğimizi, çalışmalarımızı örgütlemek için ve kitlelere geleceği kurmaları için, yönetecekleri bir iktidarın olanaklı olduğunu kavratmak ve bunu inşa etmeleri için önderlik edelim: Bolşevikleşelim...

ERKEK EGEMEN SÖMÜRÜ DÜZENİNE KARŞI MÜCADELEYİ BÜYÜTELİM, ÖZGÜRLÜĞÜMÜZÜ KAZANALIM!

Tarihsel süreçlerden geçiyoruz. Geçtiğimiz bu süreçler açlığın, yoksulluğun, sömürünün, kadına yönelik şiddetin, taciz ve tecavüzün her yıl daha fazla açığa çıktığını bize gösteriyor. 8 Mart süreci ise bu tarihlerde yaşadığımız sorunlara karşı yüzümüze bir ışık tutuyor. Yüzümüze dönen bu ışık, her yıl olduğu gibi bugün de bilincimizde ışıltıyor. Elbette kadınların tarihsel deneyimlerine baktığımızda bu ışığın aslında tek bir gün ile ortaya çıkmadığını biliyoruz. Bu mücadele süreçleri yaşamın her alanında; her gün her dakika karşımızda belirliyor. Geçmişe baktığımızda karşılaştığımız tablonun içerisinde bazı ayrıntılar umursanmayacak bir şekilde duruyor. Bu ayrıntılar, kadınların tarihteki rollerinde, yıllar boyunca devam edecek olan mücadele ve direniş ateşini ilk günkü gibi harlı tutmamızda bize umut oluyor. İçinde yaşadığımız bugünkü koşullar ve tarihi eşelediğimizde ortaya çıkan ortak mücadeleler... Bir zaman tüneline dalıyoruz. Karşımıza çıkan, köleliğin var olduğu ve buna son vermek adına başlayan köle ayaklanmaları ve savaşları. Bu savaşlarda köle kadınların savaş içindeki konumları ve büyüyen isyanları bizde bir kıvılcımın çakmasında belirleyici oluyor. Tarihte geçmişe doğru baktığımızda 1789 yılının Fransa'sında bahar aylarında patlak vermeye başlayan; pahalılık, kıtlık ve yoksulluk yüzünden

savaşa gitmesi, tarım sanayisinin boş kalması ve kentlerdeki erkek nüfusunun azalmasıyla "yedek güç" olarak kadınlar ağır sanayi işlerinde çalıştırılıyor. Zorlu koşullar altında çalışan kadınlar "eşit işe eşit ücret" gibi haklı talepleriyle örgütlenmeye başlıyor. Bu dönemde emekçi kadınların sorunlarıyla ilgilenenler arasında Nadejda Krupskaya, Aleksandra Kollontay kadınların kurtuluşu için mücadele ederek, devrim yolunda inanç ve iradeleriyle önemli bir rol oynuyorlar.

Çıktığımız bu tarihsel yolculukta 1857 yılına bir parantez açıyoruz. ABD'nin New York kenti... 8 Mart'ın yaratılmasında tarihsel bir deneyimin, direnmekten başka bir yol olmadığını bize gösteren o kadınlara bakıyoruz. 40 bin dokuma işçisi kadın sömürüye, ağır çalışma koşullarına ve sefalet ücretine karşı grev başlatıyor. Haklı talepleri için bu direnişi başlatan kadınlar fabrikalara kilitlenip yakılarak katlediliyor. Çoğu kadın olmak üzere tam 129 işçi... 8 Mart'ın direniş ruhu, bize bu işçilerin iradesiyle var olan ve dünden bugüne sahip çıkmamız gereken bir miras olarak önümüzde duruyor.

Aradan geçen 166 yıla baktığımızda; mahkûm edilmeye çalışıldığımız erkek egemenliğin ve sömürü düzeninin içinde birçok saldırıyla karşı

reva görülüyor.

Ülkenin yarı sömürge, yarı feodal yapısından kaynaklı yaşadığımız sorunlar en çok işçi-emekçi kadınlar ekseninde keskinleşiyor. En temel haklarımız bile feodal düzen çemberine hapsedilmeye çalışılıyor. Eğitim, çalışma, evlenme, boşanma vb. haklarımız erkek egemenliğin kontrolünde şekilleniyor. "Okuyup ne yapacak, evlensin kocasına, çocuklarına baksın!" lafları ile doğar doğmaz bir yaşam çiziliyor önümüze. Çizilen bu hayat içinde konumlanırken bize biçilen rolleri en iyi şekilde oynamamız bekleniyor. Eğer bu çizginin dışına çıkarak isyan edersek erkek egemen devletin yargısıyla, okuldan almalarla, katledilmelerle, dayakla "cezalandırılıyor". Her adımımızda sistem yeni bir duvar örüyor bize. Bu duvarları aşmaya kalkıştığımızda, mücadelemizle yıkmaya başladığımız duvarlara bir tuğla daha koymaya çalışıyorlar.

Evde, işte, okulda, tarlada ve her alanda düzene karşı biriktirdiğimiz ortak bir öfkemiz var. Gün doğmadan başlıyoruz öfkemizi toplamaya. İşçi ve emekçileri açlığa ve yoksulluğa mahkûm etmeye çalışan sömürü düzeni ve düzen içindeki işçi kadınları hayat pahalılığı ve geçim derdi ile sınınamaya çalışıyor. Her gün marketlere, pazarlara, faturalara yansıyan zamlar karnımızı doyuracak bir ekmeğe bile

çi şiddet en yakınımızda başlıyor ve patlak veriyor. Kriz dönemlerinde ev içi şiddetin, kadın katliamlarının ve intiharların arttığına tanık oluyoruz. Geçim sorununa "kendi çözümünü yaratamayanlar" intiharı bir çözüm, bir eylem, bir yenilgi olarak seçiyor. Yoksulluğun, açlığın, kadına yönelik şiddetin en katmerlisini yaşıyoruz evlerimizde. Yoksullukla gelen açlık kavgaları, doymayan karınlar ile kendi mutfağımızda ailenin kölesine dönüşüyoruz. Kaynaması gereken tencerenin hesabı bizden soruluyor. Yediğimiz bir lokma ekmeğin, içtiğimiz bir bardak suyun hesabı kesiliyor bu evlerde. Yoksullukta yoğrulan yaşamların faturasını yine biz ödüyoruz. Krizin, zamların ve bir bütün hayat pahalılığının çemberinde yaşamlarımızı çıkmaza sürüklemeye çalışıyorlar.

Bu çıkmaz içinde eve ek gelir gözüyle bakılarak iş hayatına girdiğimizde ise fabrikalarda ve iş yerlerinde "ucuz iş gücü" etiketi yapıyor sırtımıza. Sırtımıza yüklenen, güvencesiz çalışma hayatında türlü baskı ve sömürüye maruz kalıyoruz. Krizle birlikte işçi ve emekçi kadınlara yüklenen fazla mesailer, işsiz bırakma tehditleri, ağır çalışma koşulları ve getirdiği sağlık problemleriyle, patronun "siz gidersiniz başkası gelir" nidalarıyla türlü mobbinge, tacize ve sömürüye göğüs germeye çalışıyoruz. Yaşamlarımız işten eve bitmek bilmez bir mesai döngüsünde devam ediyor.

Bugüne baktığımızda; sorunlarımız daha karmaşık ve katmerli bir hâl almıştır. Bu sorunlara karşı mücadele etmek ise kaçınılmaz, ertelenemez bir zorunluluktur. Kadın özgürlük mücadelesinin tarihsel deneyiminin bize sunduğu mücadele biçimlerinden öğrenerek ilerlemeliyiz. İşçi sınıfının açlığa, yoksulluğa, sefalet zamlarına karşı başlattığı iş bırakma eylemleri ve grevleri içinde işçi-emekçi kadınların haklı isyanları bir çığ gibi büyüyor. Kadınlar yükselttikleri sesleriyle, ön saflarda direnişlere yön vermeye devam ediyor. Biz işçi-emekçi kadınlar tarihten öğrendiğimiz deneyimle bugün de var olmaya devam ediyoruz. Sömürü düzeni içinde yarınlarımız için özgür ve eşit bir gelecek için mücadele etmemiz gerektiğini; kuşandığımız irade ve direnişle evde, fabrikada ve her alanda isyanımızı büyütme cüretinin bizde olduğunu biliyoruz.

YAPBOZ ÜNİVERSİTELER VE ÖĞRENCİ GENÇLİK ÜZERİNE

Geçtiğimiz günlerde YÖK Başkanı Erol Özvar yaptığı açıklamada üniversiteye giriş sınavlarında barajın kaldırıldığını açıkladı. Açıklamanın ardından üniversitelerin durumu ve geleceği noktasında birçok kaygı tekrar tartışılır oldu. Üniversiteler, pandeminin ardından yaklaşık olarak iki yıldır belli istisnalar dışında internet üzerinden eğitime devam ediyor. Öğrenci gençliğin uzun zamandır üniversitelerin niteliğine dair sorunları artmaktaydı. Özellikle 2021 yılında uzun bir süre gençliğin önemli gündemlerinden biri olan Boğaziçi Direnişi, öğrenci gençliğinin mücadelesinin bir parçası olmuştu. Boğaziçi Üniversitesi'ne atanan kayyum rektör direnişin ilk fitilini yakmıştı. Devam eden süreçte ise direnişin asıl muhtevasını üniversitelerdeki anti-demokratik uygulamalar, faşist abluka, niteliksiz ve anti-bilimsel eğitim oluşturmaktaydı. Boğaziçi direnişini uzun süren etkisinden sonra ise "yüz yüze eğitime başlıyoruz" açıklamasının ardından öğrencilerin geri dönüşlerinin sonucunda barınma sorununu meydana getirdi. Üniversite gençliğinin geçtiğimiz yıl içerisinde öne çıkan sorunlar ve direnişler noktasında bu iki kitlesel hareketi örnek gösterebiliriz. Gelecek kaygısının bugün daha yakıcı bir biçimde hissedildiği sefalet koşullarında ise halk gençliğinin özelde de üniversite gençliğinin sorunları derinleşmektedir.

UCUZ İŞ GÜCÜ: DIPLOMALI İŞSİZLER

Bizimki gibi yarı feodal, yarı sömürge ülkelerde üniversiteler hâkim sınıfların ihtiyaçlarına göre dizayn edilmektedir. Özellikle bölümler, dönemin hangi kâr politikasına uygunsa ona göre açılmakta, kontenjan sayısı artırılmakta ve iş alanları belli oranda sağlanmaktadır. Emperyalist kapitalist sömürünün parçası olan Türk hâkim sınıfları, uşaklığını yaptığı efendilerinin ihtiyacına göre sömürü çarkının dişlilerini yaratmaktadır. Diplomasını eline alan öğrencilerin ufkunda belirgin olan tek bir şey vardır, o da işsizlik. Bunun sonucunda ise kendi mezun oldukları bölümlerinin dışında farklı mesleklerde ucuz iş gücüne dönüşmüşlerdir. Genç İşsizler Platformu'nun 2022 Şubat raporunda açıkladığı verilerde; geniş tanımlı genç işsizliğin 3 milyon 552 bine ulaştığı belirtilmektedir. Mezun olduktan sonra elindeki diplomanın hiçbir işe yaramadığını fark eden mezunlar ise asgari ücretin altında çalışmaktadır. Raporun diğer bir dikkat

çekici kısmında ise "1 milyon 159 bin üniversite mezununun iş bulma ümidini yitirme gibi sebeplerden ötürü" iş dahi aramadıklarını ve bu sebepten kaynaklı da işsiz sayılmadığı için "işsizlik" tanımının içinde yer almadığıydı.

Bir dönem "kalifiye eleman" ihtiyacı için açılan meslek liseleri ve meslek yüksekokulları bugün staj sömürüsüne dönüşmüştür. Yine bir dönemin en çok kontenjan açılan fakültelerinden olan İktisadi ve İdari Bilimler (İİBF)'de en fazla işsiz mezun eden bölümlerin başında geliyor. Görmekteyiz ki hâkim

sınıfların ihtiyacını karşıladıktan sonra kendiliğinden bir duruma bırakılan bölümler, verimsiz hâle getirilerek sadece geleceksizlik üretmektedir.

"HER İLE ÜNİVERSİTE PROJESİ" NİN AÇMAZLARI

Erdoğan üniversitelere dair her söyleminde "her ile üniversite açması" ile övünüyor. 2021 YKS sonuçlarının ardından Yükseköğretim Bilgi Yönetim Sistemi'nin açıkladığı verileri incelediğimizde ise karşımıza birçok üniversitenin kontenjanlarında boşluk olduğunu görmekteyiz. Örneğin; Çankırı Üniversitesi'nde İİBF'de açılan 275 kontenjana yerleşen öğrenci sayısı yalnızca 9. Yine Gümüşhane Üniversitesi'nde İletişim Fakültesi'ne açılan 380 kontenjandan sadece 68'i dolabilmiş. Üniversitelerde dolmayan kontenjanlardan sonra birçok bölüm kapanmak zorunda kaldı. Hâl böyleyken barajı kaldırma amacının bir yanı da üniversitelerin kontenjanlarının doldurulmasına yönelik olduğu aşikâr. Aksi takdirde her ile açılan üniversitenin işlevselliği tartışılır hale gelecekti. Bunun da en kolay yöntemi barajın kaldırılarak durumu gizlemek.

YÖK Başkanı yeni sistemin rekabeti daha fazla artıracığı ve üniversitelerin kalitesinin yükseleceğini dile getirdi. YÖK Başkanı, rekabetin daha fazla artacağı noktasında doğruyu söylüyor. Sınava giren öğrenci sayısının artacağı elbette beklenmektedir. Dolayısıyla eleme için soruların zorlaşacağı, zor sorular içerisinde zaten eşit koşullarda eğitim göremeyen öğrenciler daha niteliksiz üniversiteleri tercih etmek zorunda kalacaktır.

EGEMENLERİN ÖĞRENCİLER ÜZERİNDEKİ KÂR HIRSI

Patronların kalelerinden olan TÜSİAD'ın 2008'deki Üniversiteler Raporu'nda özel üniversitelerin yetersizliği belirtiliyor. TÜSİAD'ın bu raporunun ardından özel üniversitelerdeki artış görebiliriz. Dikkat çekilecek bir diğer nokta ise 2008 sonrası açılan özel üniversitelerin köklü özel üniversitelerden "daha ucuz" olmasıdır. Kapsamı yüksek gelirli müşteri-öğrencilerden, orta gelirli müşteri-öğrencilere genişlemiştir.

Özel üniversiteler tamamen öğrenci gençliğin üzerinden kâr elde etme amacıyla kurulmaktadır. Eğitimin piyasalaştırılmasıyla öğrenciler mezuniyetten sonra "iş imkânı" sunma aldatmacası ile kandırılmaktadır. Örneğin; kendi özel hastanelerinde çalışacak sağlıkçıları bu üniversitelerde yetiştirmektedir. Sağlıkçı olmak isteyen ve atanma korkusu yaşayan gençler de özel üniversiteleri "tercih" ederek geleceğini garanti altına alma eğilimi göstermektedir.

Yine aynı raporda şu detay göze çarpmakta: "...meslek yüksekokulları üniversite dışında, bağımsız olarak da yaşayabilir. Her bir yüksekokul kendi kurumsal kimliğini inşa edebilir,

hizmetlerini buldukları bölgenin işgücü piyasasının gereksinimlerine göre uyarlayabilir." Patronların kendi eğitim müfredatını hazırladığı, kendi piyasasını belirlediği bu özel üniversitelerle daha fazla kâr edecek genç bulmayı istemesi pek de şaşırtılacak bir durum değildir. Halihazırda yarı sömürge yarı feodal ülkelerdeki özel üniversitelerin birçoğu emperyalizmin ihtiyaçlarını besleyecek bir biçimde ele alınmaktadır. Patronların "elit" diye belirttiği bazı özel üniversiteler ise doğrudan emperyalist sermayenin güdümünde veya emperyalizm için çalışmaktadır.

SANDIĞIN DEĞİL GELECEĞİN GENÇLERİ OLALIM

Emperyalist kapitalist sistemin krizi toplumsal isyanları da bağrında taşımaktadır. Özellikle yakın zamanda emperyalist kapitalist merkezlerde gençliğin isyanına zaman zaman tanık olmaktadır. İtalya, Yunanistan, Fransa gibi ülkelerde öğrenciler niteliksiz okullara, staj sömürüsüne ve bir dizi soruna karşı isyan dalgasını yaymaktadır. Birçok ülkede üniversitelere dair yeni eğitim reform paketleri yayınlanırken bunların içeriğinde eğitime ayrılan bütçelerin kısıtlanması ile karşılaşmaktayız.

Bizimki gibi ülkelerde ise var olan kriz iyice derinleşirken hâkim sınıfın temsilcileri bugün emperyalist efendilerinin arasında yerini sağlamlaştırma ve daha fazla taviz koparma telaşı içindedir. Enflasyon, yoksulluk ve zamlar cenderesinde geniş halk yığınlarının sisteme dair öfkesi de büyümektedir. Bir yanda grevler ve isyanlar boy gösterirken bir yanda da klik dalaşının altında umut "sandığa" sıkıştırılmak istenmektedir. Bunun içerisinde de hâkim sınıfın temsilcileri halk gençliğini potansiyel oy olarak görmenin dışında, isyanını ve öfkesini dizginlemeye çalışmaktadır.

Hâkim sınıflar, halk gençliğinin biriken öfkesini bastırmak için örgütlü mücadele alanlarına saldırmakta ve en küçük hak talepleri faşizmin sopasıyla karşılaşmaktadır. Yarattıkları krizin faturasını ise yine halk gençliğinin üzerine yüklemekten başka bir amaçları yoktur. Tüm politikaları ürettiğimiz emeğimizi, düşüncemizi sömürmek üzerinedir. Gençlik ise bu gerçeği bulmada bugün çaresiz, umutsuz değildir; o gerçekleri kavrayarak değiştirici gücüne inanmalıdır.

Parçada Kalmak İçin Değil, Bütünle Birleşmek İçin Israrlı, Kararlı Olalım

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

(V.I. Lenin)

Komünist partilerinde “bütün”le ilişki konusu, KP’lerin tarihi kadar eskidir. Bununla birlikte aynı konu, toplumsal yapıya uzanan kökleri nedeniyle hep günceldir. “Bütün” le ilişki denildiğinde, mevzubahis edilen parçadır ve parça her bir komünist olacağı gibi, her komitedir de. Burada bahsini ettiğimiz işleyiş sorunları bağlamında gerçekleşen ve tüzük tarafından açıklığa kavuşturulan sorunlar değildir. Başkan Mao’nun “bulunduğu dağın tepesini görmek” diye tanımladığı, bütünden kopuk, bütün üzerinden bakmayan bir düşünce ve hareket tarzına denk düşen, dolayısıyla tüzüğün karşıladığı işleyişe, biçime ait değil, özsel nitelik taşıyan sorunlardır.

Proletarya Partisi’nin genel siyasi çizgisi Demokratik Halk Devrimi ekseninde şekillenmiştir. Bu çizgi, MLM teorisinin yol göstericiliğinde, Türkiye gerçekliğinin incelenmesine, kavranmasına dayanır. Devrimimiz hangi çelişkileri nasıl çözecek, devrimin dostları, düşmanları kimdir, devrimimizi zafere götürecek savaş stratejisi nedir vb. meseleler genel siyasi çizgimizde somutlanmıştır. Genel siyasi çizgi bir pusuladır, onsuz hedefe yürünemez, genel siyasi çizgi aynı zamanda gelişmelere ışık tutan, görünür olanın arkasındakini görmemizi sağlayan projektördür. Zaferin kaçınılmazlığı bu çizginin doğruluğundan gelir. Öyleyse birinci bütün, genel siyasi çizgimiz, yani Demokratik Halk Devrimi çizgimizdir. Bu bütüne yani DHD çizgisine-anlayışına hâkim olmamız, bu çizgiyi kavramamız gerekiyor. Kavramak kabaca devrim nedir, neden zorunludur, devrime kim önderlik eder, KP’nin rolü nedir, bireyin yeri ve rolü nedir biçimindeki sorulara doğru yanıtlar vermek, sahip olduğumuz tüm yeteneklerimizle, olanca güç ve enerjimizle seferber olmaktır. Kitleler içerisinde çalışmak, kitlelerin ileri kesimini partide örgütlemek, kitle çizgimizi militanlaştırmak, savaş sorunlarına yoğunlaşmak genel siyasi çizgimizi kavradıkça ilerleteceğimiz çalışmalardır. Genel çizgimizin kavranmaması verimsiz, isteksiz, ne yapacağını tam olarak bilmeyen, savrulup duran bir

devrimciliğe davetiye çıkarır. Mao’nun belirttiği gibi, “Partinin genel çizgisini ve genel siyasetini gerçekten unutacak olursak, o zaman kör, ham, karışık kafalı devrimciler olup çıkarız ve somut bir çalışma çizgisini ve somut bir siyaseti uygularken de rotamızı şaşırır, bir sola, bir sağa yalpalarız ve çalışmalarımız zarar görür.” (Mao Zedung, Cilt IV, s. 231) Bugün yaşanan tüm gelişmeler, genel çizgimizde açıklığa kavuşturulan temel çelişme, baş ve başlıca çelişmeler vd. önemli çelişmelerden kaynaklanmaktadır; kör, ham ve karışık kafalı olmamak, sağa-sola yalpalanmamak her şeyden önce parçanın bütün üzerinden bakmasıyla mümkündür, öncelikle bunun için çalışalım.

Türkiye, emperyalist sermayeye olan derinden bağıllığı nedeniyle, emperyalist sistemin yaşadığı ekonomik ve siyasal gelişmelerden ki bunlar dışsaldır yoğun biçimde etkilenir. “Dışsal” olanın içi belirlemesi, iç çelişkileri tayin etmesi, bizimki gibi yarı sömürge, yarı feodal ülkelere mahsus bir özelliktir. Durumun yarattığı karmaşıklık, çoğunlukla, durumu anlama yönünde sorunlar üretir, böylesi durumlarda MLM teori, bu teorisinin ülkemiz gerçekliğine uyarlanması olan genel siyasi çizgi puslu havayı dağıtıp, önümüzü görmeyi sağlar. MLM’nin temellerini terk etmeden, gelişmeleri genel çizgimizle ilişkisi içerisinde çözümleyip hem çizgiyi sağlamlaştıran hem de yönelim belirleyen, dolayısıyla revizyonizme düşmeden DHD’ye önderlik edecek olan Komünist Partisi’dir. Türkiye proletaryasının önderliğinde, emekçi halkımızın engellerle dolu mücadelesi, böyle bir partinin önderliği altında ilerlerse başarıya ulaşır. İkinci bütün işte bu zorunluluktur. İşçi sınıfı ve emekçi halkın kurtuluşu, ezilen ulus ve cinsiyetler için tam hak eşitliği gibi büyük bir hareket komünist partisiyle mümkün olabiliyorsa ya da KP olmadan hiçbirisi gerçekleşemeyecekse, her yoldaşın, her komitenin yani her parçanın öncelikli ve temel meselesi Parti’yle yani bütünle birleşmek,

bütüne tabi olmalıdır. “Parti’deyiz, parti adına faaliyet yürütüyor, ora senin-bura benim demeden koşturuyoruz, bu, Parti’yle – bütünle birleşmek, tabi olmak değil de nedir?” sorusu akla gelebilir. Belirlenmiş bir faaliyeti yürütmek, eylem ve etkinliklere katılmak, bir komitede yer almak vs. bunların hepsi bütünle birleşme içerisinde ele alınacak pratiklerdir. Fakat bütünle-Parti’yle birleşmek genel siyasi çizgiyi ve onun ışığında belirlenmiş Parti politikası ve taktiklerini kavramak, bulunduğu alana uyarlamak, bunun için alanı ve özgünlüklerini incelemektir. Parti’nin sorunlarına hâkim olmak, çözüm noktasında yapabileceklerini son sınırına kadar zorlamaktır. Faaliyetin ve bulunduğu komitenin edilgen bir parçası değil, önderlik bilinciyle hareket etmek, faaliyeti ve komiteyi sürekli ileriye çekmek, daha ileri görevlere kendini hazırlamaktır. Genel olarak eksik görülen böylesi bir tarzın zayıflığıdır. Oysa tüm militan, ileri militan, aday-üye ve üyeler buldukları alanlarda, yer aldıkları komitelerde önder, öncü bilinciyle konumlanmalı, bütünü kendi parçasında egemen kılmalıdır. Bütünle-Parti’yle birleşmekten anlamamız gereken de budur. Kitlelerin eğilimleri ve hareketleri hakkında en doğru fikirler kitlelerle canlı, sıkı ilişkiler içerisinde ortaya çıkar. Partimiz, kitlelerin hareketini incelerken ortaya çıkardığı ve doğru olduğuna inandığı fikirleri devrimimizin şimdiki aşamasında denk düştüğü talepler biçimine kavuşturarak, kitleler tarafından benimsenmesi ve eyleme dönüştürülmesi yönünde hareket eder. Bu kitle çizgisi yoldaşlarımız, komitelerimiz tarafından kavranıp geliştiriliyor, kitle çalışmasında uygulanıyorsa Parti’yle bütünleşmeden söz edebiliriz. Yine bulunduğumuz yerelde kitlelerin ister kesimsel ve isterse ortaklaşmış ve öncelik oluşturulmuş çelişkileri tespit ediliyor ve bu çelişkiler üzerinden bir kitle hareketi geliştiriliyorsa orda Parti’yle-bütünle birleşmek vardır. Parti’yle-bütünle birleşmenin, bütünü yansıtan bir parça olmanın neresinde olduğumuzu tespit etmek için örnekleri çoğaltmamız gerekmiyor, sorunu anlamak açısından bunlar yeterlidir.

Bütünle birleşme veya bütünün özelliklerini yansıtan nitelikte, bütünün parçası olma konusu her parça özgünlünde geçerli bir konudur. Temelinde Parti’yi yansıtmak, partiyi düşünce ve davranışlarımızda somutlamak yatar, fakat her parçanın özgünlüğü sorunun farklı biçimlerde görünmesine, özü aynı olmakla birlikte farklıymış

gibi görünmesine yol açar. Örneğin bir komite ile bileşeni arasındaki ilişkiyi alalım. Komite üyesi her bir yoldaş, öncelikle, kendi sorumluluk alanında görevlerini yerine getirmekle yükümlüdür. Kitle bağlarını geliştirmek, kitlelerin ileri unsurlarını Parti’de örgütlemek, kitlelere kurtuluş yoluna dair bilinç taşımak, Halk Savaşımız için kitleyi hazırlamak, kitle çizgisini militan bir içerikle gerçekleştirmek, bu görevlerin başlıcalarıdır. Komite bileşeninin sorumluluk alanında görevleri yönünde hareket etmesi, bütünle birleşmenin bir biçimidir, fakat bu bileşen komitesinden de sorumludur. Komite-nin sorumluluk alanında durum nedir, faaliyet hangi yödedir, çıkan sorunlar, fırsatlar nedir, nasıl değerlendirilmiştir; komitenin diğer bileşenleri ve sorumluluk alanlarında durum nedir, gelişme ilerleme mi yoksa tıkanma/gerileme mi kaydediyor; bileşenlerin ideolojik politik gelişimi hangi yödedir vb. noktalar bütünle birleşmenin ölçütleridir. Komite yerine kendisini, komite faaliyeti yerine kendi faaliyetini esas alan bir bileşen bütünün bir hayli uzağında demektir.

Partimizin halkımızı birleştirmek gibi büyük bir meselesi var. Bütün halkın birleşme zemini Demokratik Halk Devrimi’dir. Bu devrim geçinmek için hiçbir üretim aracı olmayan ve işgücünü satarak geçinen dolayısıyla, halkımızın diğer tabakalarının yaşadığı sorunlarında kaynağı olan, özel mülkiyete sonuna kadar düşman, bu açıdan sonuna kadar tek devrimci sınıf olan işçi sınıfının, bu sınıfın çıkarlarını ve onun bilim düzeyine çıkartılmış bilincini taşıyan komünist partisinin önderliği koşullarında gerçekleşir. Partimiz açısından birlik/birleşme mevzuunun bir de içe dönük yönü var ki bu gerçekleşmeden, esas olarak gerçekleşmeden halkı birleştirme mücadelesinde sıçramalar yaratamaz. Parti birliğinden anlaşılması gereken genel siyasi çizgimizin bütün parçalarda kavranması, her bir parça özgünlüğünde bütünün somutlanmasıdır. Parti birliği parça-bütün ilişkisinde ya da çelişkisinde parçanın bütünden yana dönüşmesidir. Bütünden bakmayan, bütüne tabi olmaya direnç gösteren, bütünün sorunlarına doğru ilerleyip, çözümün parçası olmayan her tutum bütünden kopmayı güçlendirir. Unutmayalım; “Partimizin uygun adım yürüebilmesini ve tek bir ortak hedef uğruna savaşabilmesini sağlamak için ...” (Mao) en başta Partiyle-bütünle birleşmek, kendinde bütünün galebe çalması için savaşmak gerekir.

Stalin'in Ölümünün 69. Yılında: Bolşevikleşelim!

Bazı kişiliklerin ve önderlerin tarihte oynadıkları roller ve işçi sınıfının ideolojisine katkıları ile özel ve ayrı bir yere sahip olduğu bir gerçektir. Ki bu katkılarıyla onlara "usta" demekte ve sadece dün değil, bugün ve yarın da yolumuzu aydınlatıklarını ifade etmekteyiz. Bu, somut koşulların somut tahlili dediğimiz bilginin pratik süreçten doğduğunu yadsımak ya da dogmatizm değil; aksine öncekileri de deneyim hazinesine katıp, yolu daha sağlam adımlarla yürümektir.

İşte Marksist-Leninist-Maoist bilimin 4. kılıcı Stalin de bugüne ışık tutan ustalardan biridir. O, Bolşevik Parti'de örgütlenmesinden 5 Mart 1953'te yaşamını adadığı işçi sınıfına veda ettiği güne kadar Leninist çizgiden ayrılmadı. Lenin, Devrim'den kısa denebilecek bir süre sonra yaşama veda ettiğinde, Stalin hem dışta emperyalizmin tehditlerine hem de içeride ve dışarıda sağ ve sol oportünizme karşı kararlı bir mücadele verdi.

Kısaca bu değerli ustanın yaşamına bakarsak, nasıl pratik mücadele içinde geliştiğini ve devrime önderlik ettiğini görebiliriz:

Asıl adı Joseb Vissarionovich Cugaşvili olan Josef Stalin, 18 Aralık 1879'da Gürcistan'a bağlı Gori şehrinde doğdu. Babası bir ayakkabı zanaatkârı, annesi çamaşırcılık yapan bir emekçiydi. 1894'te Tişis'teki bir papaz okulunda ilahiyat eğitimine başladı. Rusça'yı da burada öğrendi. O dönemde Tişis'te işçi grevleri ve öğrenci boykotları oldukça yoğun bir şekilde yaşanmaktaydı. Bu sosyal olaylardan etkilenen Stalin, Marksist düşünceleri öğrenmeye ve benimsemeye başladı. 1899'da Marksist gruplarla olan çalışmalarından ötürü okuldan uzaklaştırıldı. Okuldan atılmasının ardından işçilik yapmaya başladı. Bu arada, Pravda paralelinde Gürcüce yayın yapan "Brdzolu" adlı illegal bir dergi çıkartıyordu. Aynı yıl (1901) bir işçi gösterisine önderlik etmekten polis tarafından aranmaya başlayınca Batum'a gitti.

1903'te Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin Kafkas Birliği 1. Kongresi düzenlendiği esnada hapiste olma-

sına karşın Stalin, Kafkas Birliği Komitesi'ne seçildi. Stalin, bir yıl hapis yattıktan sonra Sibirya'daki Novaya Uda'ya sürüldü. 1904'te buradan firar ederek Londra'ya gitti. Aynı yıl, parti Bolşevik ve Menşevik gruplarının arttığı bir süreçten geçiyordu ve Stalin böyle bir süreçte Bolşevik Komitesi'nin başına geçti. RSDİP'nin 1905'te Finlandiya'da yapılan Tamersfors Konferansı'na konferans delegesi olarak katıldı. Lenin'le ilk bu konferansta karşılaştılar.

25 Mart 1908'de Bakü'deki petrol işçileri ile yürüttüğü grev çalışmaları nedeniyle tutuklanıp Vologda Eyale-

ti'ne sürgüne gönderildi. Bir yıl sonra firar edip tekrar Bakü'ye döndüğünde Stalin, illegaliteye daha fazla önem vermek zorunda kaldı. Buna rağmen, yeni grev örgütlenme hazırlıkları için-deyken 23 Mart 1910'da yeniden tutuklandı. Altı ay hapsedildikten sonra sürgüne gönderildi. Stalin aynı yıl partinin Merkez Komite temsilcisi olarak atandı.

Uzun yıllar sürgünde kalmasının ardından 1917 Şubat Devrimi'yle birlikte Rusya'ya geri döndü. Aynı dönemde İsviçre'den sürgünden dönen Lenin'le birlikte çalışmaya başladı. 1917 Temmuz ayında Lenin'in tekrar Finlandiya'ya sürgüne gitmek zorunda kalması üzerine, Sverdlov'la birlikte partinin yönetimini üstlendi. Ekim Devrimi'nden sonra Lenin'in başkanlığındaki Sovyet hükümetinde Milliyetler Halk Komiseri oldu.

Ekim Devrimi'nden sonraki iç sa-

vaşlarda ve savunmasını üstlendiği (daha sonra Stalingrad adını alan) Çariçin kentindeki üstün başarıları ile devrime ve halka gösterdiği büyük yararlılıklardan ötürü Stalin'e Kasım 1919'da Kızıl Bayrak ödülü verildi. RS-DİP ismi değiştirilerek, Sovyetler Birliği Komünist Partisi olduğunda Stalin, SBKP'nin Nisan 1922'de yapılan XI. Kongresi'nde MK sekreterliğine seçildi. Aynı yılın şubat ayında Tsuyurupa ile birlikte bir grup bilim adamının Sovyet sınırları içerisinde çalışmalarına devam edebilmesi için enstitüler açılmasını sağladı. Aynı dönem Kızıl Ordunun Gürcistan kolunun güçlenmesi için çalışmalar düzenledi.

hükümet başkanlığını hem de ordu başkomutanlığını yürütüyordu. 19 Ağustos 1939'da Stalin, Nazi Almanyası ile Molotov-Ribbentrop Antlaşmasını imzaladı. Bu anlaşmaya göre ülkeler arasında karşılıklı savunma ve tarafsızlık ilkeleri tespit edildi. 1941 yılında Hitler'in saldırması sonucunda Sovyet Rusya bu sefer müttefiklerin yanında yer aldı. "Sovyet ordusunda geri çekilmek ileri gitmekten daha çok yürek ister" diyen Stalin'in önderliğindeki Sovyetler Birliği Kuvvetleri, müttefikler arasında en çok kayıp veren (yaklaşık 25 milyon kişi) olmasına rağmen Nazi Almanya'sına karşı zafer kazandı.

Nazilere karşı verilen direniş savaşı içinde güçlü Nazi orduları alt edilirken, cephe genişletme ve Nazileri yalnız bırakma çabasıyla Stalin, 4-11 Şubat 1945 tarihlerinde ABD başkanı Roosevelt ve İngiltere Başbakanı Churchill ile Yalta Anlaşması'nı imzaladı. Stalin, 1945'ten sonra Orta ve Doğu Avrupa ülkelerinde komünist rejimler kurdu. (Daha sonra bu ülkelerin dünyadan izole edilmesi Churchill tarafından "demir perde" diye anılacak ve bu kavram yaygınlaşacaktır.) Ağustos 1945'te Postdam Konferansı'na katılan Stalin, Nisan 1948'de Fin-

landiya sorununa getirdiği çözümlerle sınıf bilincine sahip dünya proletaryasına ulusal sorunun farklı bir biçiminde de öğretmenlik yapıyordu.

Dünya proletaryasının beş büyük öğretmeninden dördüncüsü olan Stalin, 1 Mart 1953 günü rahatsızlandı ve vücudunun sağ tarafına felç geldi. 5 Mart 1953 tarihinde 74 yaşındayken beyin kanaması geçirerek hayata gözlerini yumdu. 9 Mart'ta gerçekleşen cenaze töreninde büyük bir kalabalık toplanmış ve izdiham yaşanmıştır. O, Rusya'yı tahta sabanlarla çalışırken buldu ve atomik pillerle donattıktan sonra ayrıldı. "Kapitalistleri astığımızda, halatları bize onlar satacaklar" diyen Stalin; ulusal sorun, felsefe, ekonomi vb. konulardaki teorik ve pratik çözümleriyle çağımızın sonuna dek proletaryanın sınıf bilincinin yaratıcı ve öğretici ustası/öğretmeni olarak yaşayacaktır.

"İPEK ELDİVENLERLE DEVRİM YAPAMAZSINIZ"

Lenin'in ölümünün ardından parti içinde bazı bölünmeler meydana gelmeye başladı. Troçkizm ve Stalinizm akımları ortaya çıktı. Stalin, 1920-1930 arası sağ ve sol ideolojik mücadele sırasında suçlandı. Bu mücadelelerde binlerce insan sürgüne gönderildi veya görevden alındı. Bu konuyla ilgili olarak Stalin "İpek eldivenlerle devrim yapamazsınız." demiştir. Lenin'in ölümünün ardından yapılan ilk SBKP Kongresi'nde Stalin'in sekreterlik görevini sürdürmesi karar altına alındı. Stalin, planlı ekonomi, kolektivizasyon ve endüstrileşme uygulamaları ile 1928-1936 yılları arasında Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nde köklü dönüşümlerin gerçekleştirilmesini sağladı. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı başladığı esnada Stalin, partideki liderliğini devam ettiriyordu. Aynı anda hem

ÇOCUK VE EDEBİYAT:

Kitapların Çocuklar için Anlamı ve 'Dans Eden Denizatları'nın Önemi

“Sevmek çok güzel, eğer sevdiğin varsa

hayat çok güzel, umudun varsa...”

Zeliha Bulut, Dans Eden Denizatları

XVIII. yüzyıl, çocukların eğlenmesi amacıyla yayınlanan kitapların ortaya çıkış tarihi olarak görülür. 18. yüzyıl öncesi çocukların kitapları ise yalnızca dini eserler, görgü ve eğitim için kullanılan kitaplardan oluşuyordu. Çocukların hayal gücü, egemenlerin onlara reva gördüğü sınırlara sığmadı ve çocuklar, yetişkinler için yazılmış ancak kolay anlaşılır kitapların peşine düştüler. Çocuklar, yorulmaksızın her gördüklerini, masalları, hikayeleri, hayvanlar üzerine yazılan kitapları, unutulmuş gazeteleri, dergileri ve yetişkinlerin okuduğu kitapları, saklanan küçük umutlu gözleriyle okuyorlardı. Onların, iç karartıcı dini ve devlet öğretilerine karşı yürüttükleri mücadele ile ilk çocuk kitapları basan yayınevleri kurulmaya başlandı. Charles Lamb ve Mary Lamb, Shakespeare'in tiyatro eserlerini çocuklar için 1807'de, “Shakespeare'den Masallar” uyarlamasıyla öyküleştirerek çocuklara sundu.

Çocuk kitaplarının tarihini kısaca bu şekilde ifade edebiliriz. Bugün edebiyatın önemli bir yerini dolduran, yalnızca çocuklara değil yetişkinlere de öğreten kitapların varlığı, hayal gücünün ve ona sahip çocukların

emeğine, umuduna ve mücadelesine borçludur. Yakın tarihe kadar çocukları kitaplardan uzak tutma anlayışının egemenliğini, çocukların tükenmeyen öğrenme merakı sarsmıştır. Biz devrimciler ise çocukların bu merakıyla öğrenmeye ve öğretmeye sarılalım.

PSİKOSOSYAL GELİŞİM VE ÇOCUK KİTAPLARI

Psikososyal gelişim kuramı, Erik Erikson'un insanın yaşamı boyunca sürdürdüğü psikososyal gelişimi tanımlamak için kullandığı bir kavramdır. Bu anlamda 8 temel gelişim evresi ifade etmiştir. Yazımız içerik bakımından çocukluk dönemini baz aldığından dolayı burada 3 temel gelişim evresine (3 yaştan 11 yaşa kadar ki) ve çocuk kitaplarının bu gelişim evrelerindeki önemine dikkat çekeceğiz.

İnsan sosyal bir varlık olarak doğar, yaşar ve ölür. Kimlik kazanımında, çocukluk çağındaki sosyal çevre gözlemleri etkin role sahiptir. Yani insan, gözlemleyerek büyür ve bulunduğu kültürün, öğretinin ve eğitimin kalıbına göre şekil almaya itilir. Yetişkinlerin göz ardı ettiği birçok “küçük” şey, çocuklar için ilk defa karşılaşılan öğreti olarak görülür. Çocukların soru sorma becerilerine sıklıkla başvurmaları, yüzeysel cevapları ayırtılandırmanın temelini de bu öğrenme isteği oluşturur. Erikson'un

öne sürdüğü gelişim evreleri, içinde çatışmaları ve karmaşa barındırır. Bu dönemde üstesinden gelinemeyen çatışmalar ise bireyin hedeflerini gerçekleştirmesinin önünde engel olacaktır. Kişinin, var olan çatışmaların üstesinden gelebilmesi için çevresel faktörler temel yardımcılarıdır. Çocuk kitapları bu anlamda, çocuğun çevresel boyuttaki destekçisi haline gelir ve sosyal öğrenmede araç olarak kullanılır. Gündelik yaşamlarımızda birçoğumuzun kulak aşinalığı olduğu “Yalan söylersen Pinokyo gibi burnun uzar.”, “Yolda gördüğün herkesle konuşmamalısın.” mesajını veren Kırmızı Başlıklı Kız veya “Her duyulana inanmama, herkese güvenmeme.” gibi öğütleriyle Alice Harikalar Diyarı'nda çocuklara anlatılan masallardır. Birçok çocuk masalı ve öyküsü bu örneklerdeki gibi öğütler ve çocukları yaşama hazırlayan direktiflerle doludur.

Psikososyal gelişim kuramına göre, 0-1 yaştan sonra gelen, “özerkliğe karşı kuşku ve utanç duygusu”; 1 ila 3 yaş arasındaki çocuğun, sergilediği davranışların kendisine ait olduğunu kavradığı ve davranışlarının sonucunda otorite ile karşılaşarsa eylemleri hakkında kuşku ve bundan dolayı utanç duyabileceği dönemdir. Bunun aksine yaratıcılığı desteklenir ise çocuk “özerklik” kazanacaktır. Çocuk kitaplarının yazılma amaçlarından biri de çocuğun yaratıcılığını

geliştirmektir. Bu anlamda bireyin özgürleşmesinin karşısında duran ve bu anlayışın ürünü olan kitapların tanımlanması önem arz eder. Burjuva sınıfın ürünü olan çocuk kitaplarında, çocuğun özerklik kazanması değil otorite ile sorgusuz bir bağ kurması amaçlanır. Ebeveynlerini, eğitimini, kültürünü ve yaşamında etkileşim halinde olacağı her sosyolojik yapıya saldıran kapitalizm, kitapları, çocuğun benliğini en savunmasız olduğu dönemde ele geçirmeye çalışmak için kullanmaktan utanmaz. Çocuk kitaplarında başlayan düzen övgüsü, gerici eğitim sistemiyle harlanır. Bireyin robotlaştırılarak, “tekçileştirilmesi”, var olandan başka seçeneğin olmadığı veya diğer seçeneğin öcülleştirilerek çocuğun korkutulması, onun sorgulamayan ve itaat eden bir birey haline dönüştürme çabasıdır.

Diğer bir dönem, 3-6 yaş arasındaki, “girişimcilğe karşı suçluluk duygusu” olarak görülür. Bu dönemde çocuk, kendi girişimlerinde bulunur. Bu girişimler engellenir, eleştirilir veya yasaklanırsa suçluluk duygusu ortaya çıkar. Çocukluğun bu döneminde maruz kalınan engellenme, bireyin sergilediği davranış sonucu suçluluk hissetmesine veya suçluluk hissetmemek için davranışı gerçekleştirmemesine neden olur. Bu evrenin çocuk kitaplarındaki yansımalarına bakıldığında ise ezilen sınıfın suçluluk duyacağı davranışları

Çocuklar için travmatik olabilecek süreci, onların diliyle anlatarak çözümledi. Bu anlamda bu eserin çocuklar üzerindeki etkisi, bir çocuk kitabı olmasından daha da geniş ölçüde yer edindi. Gezi; dayanışma, koşulsuz sevgi, zorbalığa karşı direniş demekmiş. Dans Eden Denizatları; kapitalist sömürgecinin, burjuva edebiyatın ve gerici sınıfın çocuklara biçtiği düzenini yerle bir etmiş...

yatı için çabasının altında masum nedenler yer almamaktadır. Bundan dolayı devrimcilerin, çocuk edebiyatını bir an bile boş bırakmaması zorunluluk halini alır.

Dans Eden Denizatları ile birlikte Zeliha Bulut, çocukların dayanışma,

belirleyeninin ezen sınıf olduğunu görürüz. Çocuğun temel öğrenme araçlarından biri olan kitapta belirlenen kurallar, içselleştirilir ve çocuk tarafından doğru olarak kabul edilir. Kitabın, yetişkinler ve çocuklar için anlamı ve önemi farklılık gösterir. Henüz alternatif öğrenme araçları ile tanışmayan çocuğun düşüncelerine işleyen burjuva temelli öyküler ve masallar, onları istemsizce burjuvazinin savunucuları haline getirebilir. Var olan sınıfsal ayrışmanın mücadelesi çocuklukta kendini gösterir. Bu anlamda çocukların, buldukları sınıfı tanımaları ve bu sınıfın ürettiği hikayelerle büyümeleri, onları eleştirel, sorgulayan ve özgür bireylere dönüştürür. Burjuvazinin beslediği öykülerin, masalların ve her türlü edebi ürünün yaratıcıları emekçi sınıftır. Kapitalist anlayış, bu ürünü yaratıcılarından çalmakla yetinmeyip onlara karşı kullanacak kadar umursamaz ve aşağılıktır.

7-11 yaş, "Başarılı olmaya karşı yetersizlik duygusu"nda ise çocuğun kendisini başkalarıyla kıyaslayarak yetersizlik duygusuna kapılması öne çıkar. Birçok burjuva kalemi geçmiş çocuk kitabında, karakterlerin birbirleriyle kıyaslandığına tanık oluruz. Çocuk kitaplarındaki bu kıyaslama, yetişkin bireyin özgüvensizliğinin temelini oluşturan etkenlerden biridir. Kapitalist sistem, özgüvenli bireylerin varlığından rahatsızlık duyar. Onun çabası, çocukları sorgulamayan, itaat eden ve özgüvensiz bireyler haline dönüştürmektedir. Çocuk kitapları ise bunun için bir araç olarak görülür.

"DANS EDEN DENİZATLARI" NIN ÖNEMİ

Umut Yayımcılık, 2021 yılında "Umut Çocuk" adı altında birleştirdiği, Yusuf Demir'in; Büyükler Hiç de Komik Değil, Hepsi Fasa Fiso, Kahkahaların Peşinden Koşan Çocuklar, Gökkuşakğı, Seda Eliş'in Mısır Püskülü ve Gyu-

li Kasabası ve Zeliha Bulut'un Dans Eden Denizatları kitaplarını çocuklarla buluşturdu. Yazarların ve Umut Yayımcılık'ın emeğiyle hazırlanan çocuk setini değerli kılan, burjuvazinin tekeline aldığı çocuk edebiyatına karşı onu egemenlerin elinden alarak emekçi halk ile buluşturmasıdır. Her biri ayrı ayrı önemli eserler olan bu kitaplardan Dans Eden Denizatları'nın önemine değinmeyi sorumluluğumuz olarak görüyorum. Burjuva yazarların ve sistemin belirlediği sınırları ezip geçen, çocuk edebiyatını emekçi sınıfların ürünü olarak bizlere sunan Zeliha Bulut, devrimci edebiyatın çocuk kitaplarındaki önemli bir temsilcisi olarak görülmelidir.

Ekim Devrim'i sonrasında Sovyetler Birliği'nin edebiyat anlayışı; saf sanat ve sanat için sanat akımının reddedildiği, sanatın ve edebiyatın eğitici ve toplumsal içerikler barındırması yani halk için sanattır. Mao Zedung'un da sanat ve edebiyat üzerine ısrarla durduğu, sanatın ve edebiyatın yaratıcılarının emekçi ezilen halkların anıları ve yaşamlarıdır görüşü, Lenin'in bu konu hakkındaki düşünceleriyle ortaklaşır: Sanat ve edebiyat, emekçi kitlelerin yaşamından ayrı tutulamaz. Lenin, üretilen eserlerin, bilimsel sosyalizme yaklaşabilmesi için "Sınıf mücadelesi ruhunun belirtilerini taşıması" koşulunu koymuştur. Zeliha Bulut'un Gezi direnişini ve direnişin genç şehitlerini taşıdığı Dans Eden Denizatları kitabında, Çernişevski'nin edebiyatın görevi olarak nitelendirdiği önemli bir noktayı da buluyoruz: Çernişevski der ki, "Sanatın görevi, yaşam hakkında bilgi vermenin yanı sıra, insanlara toplumsal olayları doğru bir şekilde değerlendirmeyi öğretmektir." Görece bu değerlendirmeyi bir yetişkine öğretmek, bir çocuğa öğretmekten çok daha kolaydır. Zeliha Bulut'un Dans Eden Denizatları'nı önemli kılan ilk nokta olarak gerçekleri ve toplumsal

bir olayı, çocukların hayal gücüne ve bilincine indirgeyebilmesi olarak görülebilir.

Lenin'in 1905 yılında "Parti Örgütü ve Parti Edebiyatı" başlıklı makalesinde, edebiyatın tarafsız kalama-yacağı ve proletarya mücadelesinin etkin bir parçası olduğunu ifade eder. Bu makalenin dikkat çeken bir diğer yanı, toplum içinde, toplumsal olayların anlatılması toplumdan bağımsız şekilde gerçekleşemeyeceğidir. Lenin, burjuva yazarının özgürlüğünün sermaye sahiplerine, kayırmaya ve rüşvetlere/harçlıklara bağımlı olduğunu açığa çıkarır. Bu bağımlı olma hali edebiyatın çocuk alanında da geçerlidir. Burjuvazinin temsili olduğu çocuk kitapları eserlerinde sisteme yaranma ve sistemi yüceltme hâkimdir. Devrimci edebiyat ise bunun aksine emeğe ve emeği var eden sınıfa dayanır. Bu anlamda bağımsızdır. Devrimci çocuk edebiyatı salt olarak öğretmeyi amaçlar. Dans Eden Denizatları'nda Lenin'in bahsettiği bağımsızlığa tanık oluruz. Kitapta yer alan karakterlerin birbirleriyle olan ilişkileri incelendiğinde kâr beklentisi bulunmayan, çıkar ilişkisinden uzak dayanışmayı ve bağlılığı görüyoruz.

"Ali İsmail:

Zenginlerin tek düşündüğü para. Denizi, balığı düşünen kim, dedi.

Ethem, gençleri dinlerken 'Bu gençler bana yardım edebilir.' diye düşündü."

Lenin, edebiyatı toplumu değiştirmek için bir araç olarak görür. Toplumsal değişimi meydana getiren ise bireylerdir. Çocuğun, toplumdaki rolü, değişimin en temel halkasını oluşturması olarak düşünülür. Çocuk kitaplarının önemi, toplumsal değişimdeki temel halkayı meydana getirmesiyle ölçülür. Feodalizmin, faşizmin ve gericiliğin çocuk edebi-

sevgi, bağlılık, örgütlülük, doğru ve yanlış kavramlarını "çocuksu" bir dille anlatmış. Bunun yanında, biz devrimciler ve emekçiler için onurla anacağımız Gezi direnişinin, çocuklar için travmatik etkiler bırakabileceği değerlendirilmelidir. Gezi direniş sürecinde büyüyen bir çocuğun yaşamı belirli ölçüde kısıtlanmış, faşizmin saldırıları çocuklara korkuyu yaşatmış ve bu kitap da çocuklara bu olguyu, ülkemizin faşizm gerçeğini anlatmıştır. Bizlerin nedenlerini kavrayabildiğimiz eylemler, çocuklar için karma karışık sorular meydana getirmiştir. Gezi'yi çocuklara, çocukların diliyle anlatan olmamıştı. Zeliha Bulut, Dans Eden Denizatları'nda aslında bu büyük boşluğu da doldurarak çocukların sorularına cevap oldu. Çocuklar için travmatik olabilecek süreci, onların diliyle anlatarak çözümledi. Bu anlamda bu eserin çocuklar üzerindeki etkisi, bir çocuk kitabı olmasından daha da geniş ölçüde yer edindi. Gezi; dayanışma, koşulsuz sevgi, zorbalığa karşı direniş demekmiş. Dans Eden Denizatları; kapitalist sömürgecinin, burjuva edebiyatın ve gerici sınıfın çocuklara biçtiği düzenini yerle bir etmiş...

Sonuç olarak, çocuk edebiyatı, sınıfsal eşitsizliğin meydana getirdiği çelişkileri yaşamaktadır. Bu yazımızda kitaba ulaşabilen çocukların, kitapların onlar üzerinde bıraktığı anlamlardan bahsettik. Bunun yanında kapitalist sömürünün estiği toplumlarda birçok işçi ve köylü sınıfın çocuğu kitaba dahi ulaşmamaktadır. Bizlere düşen görev, devrimci çocuk edebiyatının girmediği ev, ulaşmadığı çocuk bırakmamak olmalı. Sınıfsal çelişkilerin ortadan kaldırılmasıyla yaratılacak, yeni demokratik kültürde, sanat ve edebiyat burjuvazinin elinden kurtarılacak, yaratıcılarına, işçi sınıfına geri getirilecektir.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

Emperyalist Hegemonya Mücadelesinde Eller Tetikte Mi?

Faşist Trump'a karşı "demokrat" ya da "güvercin" yani barışçıl olduğu ileri sürülen ve tiksindiren bir gelişme olarak birçok oportünist tarafından da desteklendiğine tanıklık ettiğimiz Biden'ın ABD'nin yeni başkanı olmasından itibaren emperyalistler arası hegemonya mücadelesi yeni bir evreye geçmiş görünmektedir. "Hassas bölgeler" denerek kodlanan kimi yerlerdeki gelişmeler veya çatışmalar bugün daha fazla "büyük bir savaş"ın emaresi olarak okunmaktadır.

2022'de ve devam edecek yıllarda hassas denen belli noktalarda yoğunlaşan gerilimleri sıklıkla yaşayacağımız anlaşılıyor. Her an bir "3. Dünya Savaşı"na dönüşecek çok gergin, bu anlamda potansiyeli yüksek çatışmalarla halkların yönetilmeye çalışılacağını öngörebiliriz. Dünya uzun zamandır bu düzeyde bir gerilim içinde değildi; hatta bir dünya savaşının olanaksızlığı hakkında azımsanmayacak bir görüş birliği bile vardı. Oysa şimdi dünya savaşını olasıyla rahatlıkla konuşulmakta! Bunun, şunu işaret ettiğini düşünüyoruz: Ukrayna üzerinden yaşanan gerçek bir sorun olmakla birlikte belli başlı emperyalist devletler Ukrayna'yı yaşanan çöküş sürecindeki önlemlere bahane etmektedir. Bir çatışma olsa bile bunun gerçek nedeni Ukrayna'nın emperyalist devletler için taşıdığı önem olmayacaktır. Onlar çıkarları doğrultusunda geniş kitleleri yönetmeye devam etmek için, büyük gerilimlere gereksinim duymaları nedeniyle Ukrayna'da savaş çığırıklığı yapmaktalar. Demek ki egemen güçler eskisi gibi yönetemeyeceklerinin farkındadır; yani içine girilen sürecin bir çöküş süreci olduğunun farkındalar.

ABD'nin Rusya ve Çin'i çevreleme stratejisinin parçaları olarak Karadeniz'de "Ukrayna krizi", Asya Pasifik'te ise "Tayvan krizi" gerginliğin tırmanmasında hassas noktalardır. Bu gerilim noktalarına Kafkasya'da çıkabilecek sorunlar da dahil edilebilir.

Bu düzlemde son aylarda gündemden düşmeyen ve son birkaç ayda öne çıkan başlıklardan olan Ukrayna krizine yüzümüzü yeniden çevirmek te fayda var.

ÖZETLE UKRAYNA KRİZİ

Bugün Rusya ile Batı bloku arasında bir tampon bölge olması özelliğiyle

çatışma alanı olan Ukrayna, tarihi boyunca dalaş sahası olarak karşımıza çıkıyor. Ukrayna'daki mevcut durum buna uygundur ve ABD'nin Rusya'yı çevreleme, Karadeniz'e yerleşme ve burada Rusya'ya karşı üstünlük sağlama isteğinde elindeki en önemli karttır ve bunu kaybetmek istemiyor. ABD'nin 2014 yılındaki iktidar değişiminden bu yana Ukrayna yönetimini kendine bağlamak için harcadığı tutar sadece mali yardım olarak 2 milyar 700 milyon dolar. Ayrıca Biden yönetimi de geçtiğimiz aralık ayında 200 milyon dolarlık yeni bir mali yardımı onayladı.

Rusya açısından ise Ukrayna en baş-

ta güvenlik meselesi demek; Ukrayna'nın NATO'ya alınması Rusya'nın, Belarus dışında batıdan kuşatılması anlamına geliyor. Daha da ötesi Ukrayna Moskova'nın dibi denilebilecek yakınlıkta ve bizzat Putin'in altını çizdiği Ukrayna'nın Harkov kentinden fırlatılacak bir füze 7-10 dakika arasında Moskova'yı vurabilecek bir mesafede. ABD'nin Romanya ve Polonya'ya yerleştirdiği füze sistemlerini kaldırmasını, bu iki ülkenin de NATO üyeliğinin iptal edilmesini isterken Ukrayna'nın yeni bir NATO karakoluna dönüştürülmesi Rusya için kötü bir şaka gibidir.

Dolayısıyla bu boyutlarıyla bile baktığımızda Ukrayna meselesinin Rusya'ya dönük bir ABD hamlesi olarak gündemleştirdiği görülür. Ukrayna'da 2014'te gerçekleşen iktidar değişiminin arka planında ABD'nin ve müttefiklerinin desteği olduğu bilinmektedir. Ukrayna'daki Rus karşıtlığı bunun bir aracı olarak kullanılmışsa da belirleyici unsur buradaki oligarkların "Batı" ile yaptıkları iş birliği olmuştur. Benzer iktidar değişimi için 2004'te de kitle hareketi başlatılmak istenmiş ama kitle desteği sağlanamadığından hareket sönmüştü. 2014'te

ise neofaşist bir örgütlenme ile bu sağlanabildi. Hiç kuşkusuz bunda kendileri de oligark olan veya onlardan beslenen yöneticilerin halk düşmanı politikaları belirleyici olmuştur.

Hatırlanacağı gibi yeni dönemde gerilimin esas noktası haline getirilen sorunun düğmesine 2013 yılında, dönemin devlet başkanı Viktor Yanukoviç'in AB ile ortaklık anlaşması imzalamaması üzerine kasım ayında basılmıştı. Kısa sürede alevlenen gösteriler 2014'te Yanukoviç'i iktidardan etmiş, Rusya karşıtlarına ve batılı emperyalistlere zafer kazandırmıştı. Gösterilerin merkezinde yer alan faşist örgütler eliyle gerçekleştirilen bu

Lugansk ve Donetsk bölgelerinin tek tarafı olarak bağımsızlığını ilan etmesi ve Kırım'ın da 16 Mart 2014'teki referandumda %93'lük bir oy oranıyla Rusya'ya katılma kararı almasıyla Ukrayna en stratejik bölgelerini kaybetti. Dolayısıyla bu gelişmeler Ukrayna'da yeni iktidar sahipleri ve başından beri onları destekleyen ABD ve ortaklarıyla birlikte zafer sevinci yaşayanların ağızlarında acı bir tada dönüştü.

Özellikle Kırım'ın Rusya'ya ilhak etmesiyle 2003 yılında Ukrayna ve Rusya arasında yapılan anlaşmayla her iki tarafın da toprakları ölçüsünde yararlandığı ve Azak Denizi ile Karadeniz'in tek bağlantı noktası olan Kerç Boğazı'nın kontrolü Rusya'ya geçti. Bu ilhak, ABD ve müttefiklerinin Karadeniz'de elde etmek istedikleri üstünlük hevesini boşa çıkaran stratejik bir yerdendir.

Ukrayna'daki iktidar değişimiyle tehlikeye giren Rusya'nın Karadeniz Filosu'nun yüzyıllardır üstlendiği Kırım'daki Sivastopol Deniz Üssü; Karadeniz'in can damarını elinde tutan ve Karadeniz'in tamamını, Türkiye boğazlarının giriş çıkışlarını denetleyebilecek bir konuma sahiptir. Rusya'nın, SSCB'nin dağılmasından sonra Ukrayna'ya bıraktığı ve '90'larda yapılan anlaşmalar sonucu kira sözleşmesine bağlanan Sivastopol Deniz Üssü'nü kendi toprakları olarak garantiye almış oldu. Bununla birlikte ABD ve müttefikleri emperyalistlerin haziran ayında yaptığı NATO zirvesinin sonuç bildirgesinde de yer alan "geçici işgal" ve ilhakı tanımama yaklaşımı yine TC'nin de desteklediği "Kırım'ı işgalden kurtarma" stratejisiyle kurulan "Kırım Platformu", Kırım'ın önemini ve üzerinde neden bu kadar çok durulduğunu görmemiz açısından önemlidir. Bütün bunlarla birlikte Rusya yanlısı iktidarın devrilmesi dışında Ukrayna'daki mevcut durumun Rusya açısından yarattığı olumsuzluklar da azımsanamaz boyuttadır.

Donbass'taki iki "halk cumhuriyeti"nin özel bir değini gerektirdiğini belirtelim. Bu iki cumhuriyetin "Rus yanlısı" özelliği öne çıkarılmakta; ama Meydan hareketine karşı gelişen bir sürecin sonucunda oluştukları, böylece antifaşist, antiemperyalist özellikleri dikkat çekici bir biçimde perdelemektedir. Ne yazık ki Türkiye'deki devrimci-demokratik çevrede de bu iki cumhuriyete pek bir ilgi gösterilmedi. Ukrayna'daki faşist harekete karşı gelişen buradaki "ayrılıkçı" ha-

darbe Ukrayna'da yeni bir süreci başlattı. Nitekim bu süreç şu anda Batı'nın desteğini sağlamak için her şeyi göze alan, bir Rus işgali olasılığından hareketle "Batı"nın tam desteğini arayan, NATO üyeliği için çırpınan, Donbass'ın "Anti-Meydan" tavrını ve seçimini kabule yanaşmayan, bu bölgeye saldırı olanaklarını zorlayan bir yönetimle tamamlandı.

Neofaşist örgütlenmenin "Batı" ile ilişkisi açıktı; bu hareket kendine sembol olarak Sovyetler Birliği'ni işgal edip parçalama amacı güden "Barbarossa Operasyonu"nda Nazilerle iş birliği yapmış Stepan Banderay'ı seçmiş bir hareket. "Meydan" diye tanımlanan bu faşist hareketin önderliğindeki iktidar değişimi ile sonuçlanan olayların temel özelliği Rusya karşıtı ve "Batı yanlısı" olmasıydı. Kuşkusuz Rus emperyalizmine karşı "yurtsever" bir görünüme sahipti ve aynı zamanda "Batı"nın parlatmak için özenli davrandığı bir "demokrasi" talebi de vardı. Bu cılayı biraz kazıdığımızda ise karşımıza "Barbarossa"nın kalıntıları çıkar. Meydan gerici bir hareketti, ABD ve müttefiklerine bağlı bir oligark rejimin parçasıydı. Bu gelişme sonrası süreç, Donbass'ta

reket en genel anlamda neoliberal sisteme karşı ve "halkların kardeşliği" anlayışına bağlı bir biçimde "sosyalizmin kazanımları"na sahip çıkan bir retorik izliyor. Bölgenin hem Ukrayna hem de Rusya açısından ekonomik değer taşıması bir yana politik düzlemde Ukrayna egemenleriyle ortak bir gelecek ülküsüne sahip olmadıkları açık bir gerçeklik. Bugünkü "gergin"liğin gerçekliği Donbass'ın bu özel durumudur ve "3. Dünya Savaşı"ndan söz edenlerin bu gerçeklikle ilgilenmekten kaçınmaları bize bir şeylerin üzerinin sıkı bir şekilde örtülme istendiğini kanıtlar. Burada hem Donetsk Halk Cumhuriyeti (DNR) hem de Lugansk Halk Cumhuriyeti (LNR) ısrarla tartışılmak istenmemektedir; Ukrayna Anayasası'nda ve sonra da Minsk Anlaşması'yla kabul edildiği halde iki bölgenin de referandum hakkı çignenmektedir. Üzeri örtülen sadece bu değildir ama; hatta bu biraz bilgisi olanın hemen fark edebileceği bir gerçekliktir. Üzeri örtülen şey "Batı"nın demokrasi oyununun sonuna geldiği gerçekliğidir. Ukrayna'daki özgün sorun kapitalizmin ekonomik olarak girdiği büyük bunalımın ve bu bunalımın kaçınılmaz sonucu olarak gelişen baskıcı yöntemlerin, uygulamaların bir örtüsü haline getirilmektedir. Bu özgün sorun emperyalistler arası çatışmaların kaynağı olur mu? Buna genel olarak "hayır" demeliyiz. Ne var ki bu gerici güçler baskıcı yöntemler, uygulamalar için "ciddi" gerginliklere, çatışmalara gereksinim duymaktalar. Eğer bir savaş olasılığı söz konusuysa bunun temel nedeni Ukrayna'nın Rusya tarafından işgal edilmesi olasılığı ya da Donbass'ın Ukrayna'da "demokratik" bir biçimde ayrılmak istemesi vb. değildir. Bu olsa olsa bir bahanedir. İçinde olduğumuz sürecin temel özelliği emperyalist oligarşinin mevcut dünya düzenini sürdürdüremez hale gelmesi ve bu nedenle "zora başvurmak" zorunda olmasıdır. Amerika'da, Avrupa'da ekonomik şartların bozulmaya yüz tutması, Rusya'nın da benzer şekilde ekonomik bir çöküşün eşiğinde olması tüm bunları "savaş kışkırtıcılığı"na zorlamaktadır.

Gelelim son birkaç aylık sürece: Öncelikle sıkça yaşanan ihlal ve çatışmalara rağmen ilki 2014'te yapılan Minsk anlaşmalarıyla görece dinginleşen Ukrayna hattında ne oldu da bugün Rusya ile ilişkiler bu derecede gerildi ve savaş ciddi bir gündem olarak karşımıza çıktı?

30 Kasım-1 Aralık tarihleri arasında Letonya'da (Riga) toplanan NATO ülkelerinin dışişleri bakanları ve ardından İsveç'te yapılan AGİT'in Bakanlar Konseyi toplantılarıyla gündem

yeniden Ukrayna'ya kilitlendi. NATO toplantısının temel gündemlerinden biri Avrupa ve Atlantik bölgesinde yaşanmakta olan gelişmelerdi. AGİT ise başlı başına Ukrayna gündemi ile toplandı. Görüşmeler katılımcı ülkelerle Rusya arasındaki karşılıklı suçlama ve tehditlerle geçerken Kremlin Sarayı'nda yeni büyükelçilerle yaptığı konuşmada Putin Rusya'nın güvenliği için NATO'nun doğruya doğru genişlemesini ve Rusya toprakları yakınlarında silah sistemleri konuşlandırmasını ihtimal dışı bırakacak somut anlaşmalar isteyeceklerini ve bu konuda ısrarcı olacaklarını vurguladı.

Nitekim Rusya Dışişleri Bakanlığı 17 Aralık'ta açıkladığı ABD ve NATO'ya önerilen güvenlik anlaşmasıyla sorunu masaya çekme konusunda bir adım attı. Rusya'nın ABD ve NATO'ya önerdiği güvenlik anlaşması kabul edilmediği gibi bu süreçte Ukrayna'ya mali, askeri ve lojistik yardımlar bütün hızıyla devam etti. Rusya'nın sıklıkla doğru olmadığını ifade ettiği gibi sınıra yaptıkları askeri yığınak ile askeri tatbikatlar dışında askeri bir hareketliliği olmadı. Rusya karşıtı "kampanya"nın temelini oluşturan, Rusya'nın Ukrayna'yı işgal etmeye hazırladığı iddiaları gündemdeki yerini olanca sıcaklığıyla korudu. İlginç ve ironik olansa bu iddia sahiplerinin bu iddiayla Doğu Avrupa ve Ukrayna'ya askeri yığınak yapıyor olmalarıdır. Bu ülkelerin başını Avrupa'daki askeri varlığını artırma kararının ardından son olarak Ukrayna'da savaş riskine karşı 8.500 askerini yüksek alarma geçiren ABD, K. Avrupa'daki askeri mevcudiyetini iki katına çıkarmaya hazırlanan İngiltere, Romanya'ya yüzlerce asker göndermeyi planlayan Fransa çekiyor.

Bu gelişmeler aslında ABD'nin Ukrayna krizini bahane ederek NATO aracılığıyla Doğu Avrupa'nın tamamına yerleşmeyi amaçladığı iddialarını güçlendiriyor. Yine Ukrayna'nın bu derecede silahlandırılmasının Ukrayna'dan bağımsızlıklarını ilan eden Donetsk ve Lugansk bölgelerine yönelik bir saldırı hazırlığı ihtimali olarak da düşünülebilir. Böyle bir gelişmede Rusya'nın tavrı şüphesiz ki önemlidir. Söz konusu bölgelerde yüz binlerce Rusya vatandaşının da yaşadığı, herhangi bir olumsuzlukta Rusya ile birlikte hareket edecekleri bilinen, Rusya'nın desteklediği bölgelerdir. Ne var ki emperyalist karaktere sahip devletlerin Donetsk ve Lugansk'taki yurtsever özellikleri güçlü, küçük burjuva girişimcilerin cumhuriyetlerini korumak üzere savaşacaklarını beklemek yanlıgı olur.

Bu yanıyla ABD ve müttefikleri her ne kadar esip gürleseler de ekonomik ve siyasi tehditler savurup gövde gösterisinde bulunsalar da Rusya'yı çevreleme stratejisinde ortaklaştıkları söylenemez. Bunu sorunun savaşla değil masa başında çözülmesinden yana olan Almanya ve Fransa gibi ülkelerin açıklamalarında da görebiliyoruz. Yine Rusya ve Ukrayna arasında savaş çıkması halinde buna dahil olmayacaklarını ve bölgedeki askerlerini çekeceklerini belirten Hırvatistan Cumhurbaşkanı'nın söylemleri, yine NATO üyesi Macaristan'ın Savunma Bakanı Tibor Benke'nin Ukrayna'daki duruma ilişkin yaptığı açıklamalar NATO içindeki çatlağa örneklerdir.

Şüphesiz bu çatlaklara yön veren de emperyalist-kapitalist sistem içindeki çıkar çatışmalarıdır. Bu noktada karşılıklı ticari faaliyetleri bir kenara bırakırsak Rusya'nın elindeki en büyük silahlardan biri Rusya'ya karşı silah olarak kullanmaya çalıştıkları Avrupa'nın ihtiyacının neredeyse yarısını karşıladığı gaz ithalatı. ABD'nin bütün muhalefetine karşın gecikmeli de olsa tamamlanan Kuzey Akım-2 doğalgaz hattı hedefte. Almanya ve Rusya arasındaki 55 milyar metreküp gaz taşıma kapasitesindeki bu hattın Almanya'nın 26 milyon hanesinin doğalgaz ihtiyacını karşılayabileceği belirtiliyor. Enerji ihtiyacının ve tedarik sorununun had safhada olduğu bu dönemde, Almanya ve Avrupa ülkelerinin Rus gazını riske atma lüksü de yok çünkü bunun ekonomik yüzü sadece Rusya'yı değil onları da vuracaktır.

Savaşın ekonomide yaratacağı sarsıntının hiç şakası yok. Bunun söyleminin bile daha şimdiden Ukrayna ekonomisinde yarattığı etki karşısında Zelenski'nin neredeyse 180 derecelik söylem değişikliğinde, "panik yaratmayın" çağrılarında görebiliriz.

Bu gerçekler bize 3. Emperyalist Paylaşım Savaşı olasılığının kaynağının Ukrayna'daki kriz olamayacağını gösterir. Çünkü bu "kriz" ABD ile müttefiklerini birleştirecek bir özellikte değildir ve olası kazanımları da emperyalist çıkarların karşılığı değildir. Gene buradaki krizi gerekçe göstererek uzun bir süredir yıpranmış olan müttefik ilişkilerini gene kendi önderliğinde düzeltmeye çalışan ABD'nin buradan böyle bir kazanımla çıkamayacağı da açıktır. 3. Dünya Savaşı iddiaları da dahil olmak üzere tüm savaş kışkırtıcılığının bize anlattığı şey ABD'nin ve İngiltere'nin çökmekte olan "küresel düzenleri"ni korumak için felaket tellallığı yapmakta olduklarıdır. Gerçek saldırılar kendi ülkelerindeki halklar da dahil olmak üzere

dünyanın tüm halklara olmaktadır ve bu saldırılar artarak devam edecektir.

Elbette emperyalistler arası bir savaş olanaksız görmüyoruz; buna karşın Ukrayna krizinin bir savaş nedeni olmaktan çok ekonomik krize karşı geliştirilen antidemokratik önlemlerin yoğunlaşarak artacağı "zor bir sürecin" unsurlarından biri olarak kullanıldığını düşünüyoruz. Bir 3. Dünya Savaşı'ndan bunca söz edilmesine karşın böyle bir savaşın koşulu olmaktan uzak bir krizle karşı karşıya olduğumuz gerçeği böyle düşünmemizin nedenidir.

Ukrayna sorunu bir savaşa dönüşse de bunun bir 3. Dünya Savaşı olmayacağı bilinmelidir. Buna karşın olası bir savaşta sorunun Ukrayna'nın bir iç sorunu olarak kavranması ve bu iç savaşta Ukrayna'daki faşist yönetime tavır olarak gelişmiş Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetlerini desteklemek devrimci tek doğru politika olacaktır. Bu söz konusu cumhuriyetlerin Rusya yanlısı olmalarına ve hatta emperyalist bir devlet olan Rusya'nın bu cumhuriyetleri "Batı karşıtı" olmaları nedeniyle destekler görünmesine rağmen doğrudur.

Bu bağlamda daha çok tartışılıp gündem olmayı sürdürecektir Ukrayna konusunda TC'nin soruna dair aldığı pozisyon ve bu pozisyona paralel arabuluculuk teklifine değinerek konuyu şimdilik noktalayalım.

TC, ABD'nin Rusya'yı kuşatma stratejisinin bir parçası olan Ukrayna konusunda başından beri Rusya'nın karşısında NATO'da verilen görevlere tam bağlılıkla hareket etti, etmeyi de sürdürüyor. TC'nin Kırım'ın Rusya tarafından ilhakını ve yapılan seçimi tanımaması, Ukrayna'ya İHA ve SİHA satması ve silahların bu ülkede üretilmesiyle ilgili anlaşma imzalaması gibi kritik konular Rusya ile TC arasında Rusya'nın tepkisini çeken Ukrayna başlıklı temel kriz konularıdır ve TC'nin tarafını da ortaya koyan tutumlardır. Ayrıca TC her fırsatta NATO'ya buradaki görevleri dahil tam bağlı olduğunu ifade etmekten geri durmamaktadır. Rusya TC ile iplerini koparmamak ve tamamen karşıya itmemek siyasetine uygun bir ilişkileniş içinde olsa da aslında TC'nin tarafının ABD ve NATO ittifakı içinde olduğunu bilincindedir. TC'nin arabuluculuk tekliflerine verdiği yanıtlarda soğukkanlılığını korusa da ciddiye almadığını, konuya dair yaptığı açıklamalarda görmek mümkündür. Ancak bir taraf olarak TC, kendi gerçekliğini görmemekte ya da riyakârlığı elden bırakmamakta ısrarlı görünüyor.

HKP (Maoist) Merkez Komite: 5 Eyalette Aldatıcı Seçimleri Boykot Edin!

HABER MERKEZİ- HKP (Maoist) Merkez Komitesi, Uttar Pradesh, Uttarakhand, Pencap, Manipur ve Goa halkına 10 Şubat-7 Mart tarihleri arasında yapılacak aldatıcı aşamalı seçimleri boykot etmeye çağırıyor. Bu şekilde Merkez Komite bir kez daha Yeni Demokratik Devrim'in sömürücü düzene karşı alternatif programını ülke halkının önüne koyuyor.

Açıklama şu şekilde:

"Ülkemizin mevcut seçim politikasının, iktidarın devrinden bu yana geçen 72 yıl boyunca uygulanmakta olduğunun bilincindeyiz. Brahmini Hindutva (Hindu milliyetçiliğinin yaygın biçimi) faşist BJP hükümeti, bu yıl halkı aldatmak için 'Bağımsızlık Günü'nün Altın Kutlamaları'nı düzenliyor. Bir şekilde şimdiye kadar ezilen sınıfların, belirli toplumsal kesimlerin temel, asgari, günlük sorunları çözümsüz bırakıldı. Çoğu zaman iktidarda olan Kongre Partisi, daha sonra iktidara gelen partiler ve mevcut BJP de dahil olmak üzere ülkemizin tüm burjuva, revizyonist, neo-revizyonist parlamenter siyasi partileri sadece emperyalistlerin, komprador büyük kapitalistlerin, tekellerin ve toprak ağalarının çıkarlarına hizmet etmektedir. 1950'deki genel seçimlerden bu yana, iktidardaki tüm hükümetler yalnızca halk karşıtı politikalar uyguladılar. Bütün bu partiler, sömürücü sınıfları temsil eder. Uttar Pradesh dahil olmak üzere çeşitli eyaletlerde-

ki eyalet hükümetleri ve merkezdeki BJP; halkın, çiftçilerin, işçilerin, kabile halkının, öğretmenlerin, dini azınlıkların ve kadınların çıkarlarına karşı kesin ve açık bir şekilde durmaksızın faşist politikalar uyguluyor.

Başbakan Modi, emperyalistlerin, yerli ve yabancı kurumsal şirketlerin baş kölesi haline geldi. Modi hükü-

meti bir yandan çiftçilerin gelirini ikiye katlayacağına dair yalan söylerken diğer yandan ülkenin tarım sektörünü, tarımı yok edecek yerli ve yabancı kurumsal şirketlere devretmek için çiftçi karşıtı, hain 'Üç Tarım Yasası'nı yürürlüğe geçirmiştir. Çiftçi hareketinin, Elektrik Yasası'nın geri çekilmesi ve mücadele eden çiftçilere yönelik davaların geri çekilmesi gibi talepleri içeren sorunları çözülmedi.

Modi, Hindistan adına Brahmini Hindutva faşist Hindistan'ı inşa etme yolunda ilerliyor. Uttar Pradesh'de BJP'nin iktidara gelmesinden bu yana

saldırıları yoğunlaştı. Mafyalar sınırsız yetki kazandı. Halkı din afyonuyla uyuşturmanın bir parçası olarak bir yandan tapınaklar modernize ediyor, yeni yapılar yapılıyor ve diğer yandan yollara, köprülere, havayollarına ve benzeri şeylere kapitalistlerin çıkarları doğrultusunda milyonlarca ton kamu parası harcanıyor. İşçilerin, çiftçilerin ve diğer ezilen sınıfların yaşam standartlarını yükseltecek hiçbir gelişme yok. Üstelik insanların alım gücü düştü; yükselen fiyatlar ve açlık nedeniyle insanlar ölüyor ve intihar ediyor.

Merkezdeki BJP hükümeti Milli Eğitim Politikası adına safranlaştırma*, şirketleşme ve merkezileşmeyi ele alıyor; yoksulları, özellikle Dalit ve kabile halkını, Müslümanları ve kadınları eğitimden mahrum ediyor. Bunlar, uzun süreli bir planın parçası olarak devam ediyor. Eyalet hükümetleri de bunun bir parçasıdır. Yüz binlerce ilk, orta öğretim kurumu ve üniversiteler zaten kapalı. IMF'nin dayattığı koşullar uygulanıyor ve kalıcı işlerde sürekli bir kesinti var. Tüm atamalar sözleşmeli, gündelik ve geçici temeldedir. Öğretmenlerin ve çalışanların maaşlarında kesintiler var. İlgili kesimlerin insanları bunlara karşı seslerini duyurmaya çalışıyor.

Çiftçi yasalarının geri çekilmesinin, merkezi hükümetin çalışma yasala-

rını ve Orman Değişikliği Yasası'nın yürürlüğe koymakta tereddüt etmesinin nedeni halk hareketlerinin ağır baskısı ve ayrıca BJP'nin beş eyalette ve önümüzdeki genel seçimlerde iktidara gelme hırsı ve açgözlülüğüdür. Tüm parlamenter siyasi partiler ayırım gözetmeksizin kast, klan, din, cinsiyet, bölgesel duyarlılık, para, içki ve benzeri şeyleri kullanıyor ve sadece iktidara gelmek için insanların hayatlarıyla oynuyorlar.

Bu arka planda Partimizin Merkez Komitesi başta çiftçiler, işçiler, kabile ve Dalit halkı, kadınlar, Müslümanlar, Hristiyanlar, Sihler ve diğer dini azınlıklar, aydınlar, öğretmenler ve çalışanlar olmak üzere beş eyalet de dahil Meclis seçimlerini boykot etmek için ülke halkına çağrıda bulunmaktadır. Ayrıca halkın sorunlarını çözmek için halkı birleşerek, örgütlenerek militan ve geniş bir hareket inşa etmeye çağırılmaktadır. Partimiz; gerçek kurtuluş ve çok yönlü kalkınma için çiftçiler, işçiler, küçük burjuvazi gibi tüm ezilen sınıfların ve özellikle Dalit, kabile halkı, dizi azınlıklar, kadınlar gibi özel toplumsal kesimlerin temel sorunlarını çözecek "Silahlı Tarım Devrimi" eksenini ile Yeni Demokratik Devrim'de yer almaya çağırıyor.

HKP (Maoist) Merkez Komite Sözcüsü Abhay"

**Hindu milliyetçiliği, Hindu köktenciligi*

Yeni Halk Ordusu gerillalarından keskin nişancı eylemi

HABER MERKEZİ- Yeni Halk Ordusu – Merkez Negros Cephesi yaptığı açıklamada, 10 Şubat akşamı Barangay Guba, Vallehermoso, Negros

Oriental'de bulunan faşist Filipinler ordusuna yönelik keskin nişancı eylemi gerçekleştirdiğini duyurdu.

Yapılan açıklamada şu ifadeler yer

verildi: "Filipinler ordusunun Guba'daki birlikleri, 2021'nin son çeyreğinden bugüne kadar bölgede devam eden operasyonlarda yer alıyor. Bu müfrezenin varlığı özellikle çok sayıda yasadışı gözaltı, ayırım gözetmeksizin ateş etme, uluslararası hukuka karşı bariz karşı gelişleri ve diğer bir çok örnekle birlikte Filipin halkına karşı suç işlemektedir.

Faşist Filipinler ordusu, Duterte'nin resmi görev süresinin sonuna kadar devrimci hareketi yok etmek için elinden gelen tüm imkânları kullanıyor.

Filipinler Komünist Partisi tarafın-

dan yönetilen ve geniş kitleler tarafından sevilen Leonardo Panaşigan Komutanlığı, Uzun Süreli Halk Savaşı'nı daha yükseğe taşıyarak, Ulusal Demokratik Devrimi ilerletmek için engelleri aşmaya kararlı. ABD-Duterte rejimi, siyahiler ve tüm Filipin halkı, silahlı devrimin yolunu yürekten destekleyerek ve adım atarak, acılarına son veremeye kararlı olduğu için, faşist Filipinler ordusunun kanlı karşı-devrimci savaşı kesinlikle başarısız olacaktır."

Faşist Filipinler ordusu ise yaptığı açıklamada, söz konusu eylem nedeniyle 1 askerin öldüğünü söyledi.

yazının başlangıcı 24. sayfada

O bölgede geçen yıl kuru gıda top-tancı hali açıldı. Yine Erdoğan büyük bir reklamla orada bir yol çalışması-nın açılışını yaptı. Hani başta kanalın temelini atıyoruz dediler de sonradan yol çalışması olduğu anlaşıldı. O yol da mesela, "kanal geçecek" dedikleri güzergahta. Hem de TOKİ giriyor dediğin gibi. Mahallenin üst tarafında ise yani İspartakule'ye bakan henüz yıkım gündemi olmayan kısımlarında ise Bizim Evler 9-10 inşa ediliyor. Şu an etrafı sitelerle kuşatılmış bir mahalledeyiz. Şimdi kendileriyle çelişkiye düşüyorlar. Hem yol yapıyor hem de ev yapıyorlar ve buradan kanal geçecek diyorlar. Kanalın geçmediği yerdeki evleri de yıkıyorsun ve geçtiğini söylediğin yerlere de sen inşaat yapıyorsun. Özetle şöyle diyeyim, bunu bir bahane olarak öne sürüyorlar, bu bahaneyle de sizin evinizi yıkacağız diyecekler. İşte kanal yapılır mı o da meçhul, bu bir bahane, söylemde kalan bir bahane. Yani rant için mahalleden gönderilmek isteniyoruz.

Bu süreçte mahallede ne gibi söylemler dolanıyor, siz bu duruma karşı ne yaptınız?

Mesela, "işte kanal büyük proje", "ülkemiz için siz de fedakârlık yapın bu projeyi beraber yapalım" diye

halkın evlerini almak istiyorlar. Çok az sayıda kişinin aklına yatmış bu fikir, geri kalanlar duruma tepkili. Bazıları ise evimin değerini versin ben çıkarım diyor. Mesela muhtar bu argümanı kullanıyor, bir açıklama yaptı birçok kişinin tepkisini topladı.

"İşte biz kanala karşı değiliz, evimizin değerini verin biz çıkarız" hatta "gerekirse köylerimize gideriz" dedi muhtar.

Biz bunlara şöyle cevap veriyoruz, kardeşim sen niye Hacımaşlı'ya gidesin, yıllarca bu mahallenin çamurunu çekmişsin, çilesini çekmişsin, elektriğini, suyunu alana kadar canın çıkmış. Şimdi tekrardan seni altyapısı olmayan, yolu olmayan, ulaşımı sıkıntılı bir yere göndermek

istiyorlar. Niye gidelim? Gerçekten de bunun mantıklı bir nedeni olabilir mi? Kafalarına göre koskoca mahalleyi bir yerden alıp sürgün ediyorlar. Burada resmi rakamlara göre 60 bin ama çok daha fazla sayıda insan yaşıyor.

ki siz burayı kendiniz yaptınız, orayı da yaparsınız. Yani Kanal İstanbul olmasa bile biz buradaki arsaları satalım diyorlar. Bir rant kaynağı bizim için diyorlar, buradaki insanların ellerinden yerini alalım, başkalarına satalım diyorlar. Yoksullara sunulan yerler her zaman İstanbul'un dışarı kısımları. Bize boş arazileri uygun görüyorlar.

Sizin kurduğunuz bir oluşum var bu konuda ne söylemek istersin?

Biz 90'larda bu mahalleye geldiğimizde bu zorlukları yaşayarak mahalleyi bu hâle getirdik. Ekonomik sıkıntılardan, köy yakmalardan kurtulmak için buralara geldik. Şimdi buradaki insanların zor da olsa yaptığı, başını koyabileceği bir evi var, yoktan var ettiği bir evi var. "Burayı artık yapın" diyerek zorla yaptırdığı yolları var. O yüzden buradan rahat bir şekilde çıkacak aile ben tanıyorum. Siyasi görüşü ne olursa olsun. Bu mahalledeki insanlar evle-

rini bırakıp gitmeyecekler. Biz de buna dayanarak herkesin içerisinde yer alabileceği bir platform kurduk. Platformu kurma kararını yüzlerce kişinin katıldığı bir toplantıda aldık. Arkasından birçok kişi platforma katıldı. Bu platform aracılığıyla burada yapılmak istenen rant projesine karşı mücadele edeceğiz. Platform olarak sloganımız da "mahalleme dokunma." Bu birliktelikle gücümüzü göstereceğiz ve mahalleden çıkmayacağız.

KAVGADA**ÖLÜMSÜZLEŞENLER**

Niyazi Sezgin: Dersim Mazgirt İbimahmut köyünde dünyaya gelen Niyazi Sezgin, Dersim Babaocağı köyü Tülük mezrasında 24 Şubat 1988'de çıkan çatışmada şehit düştü.

Kader Özgül Kılıç: 1974 Dersim Hozat Türktaner köyünde doğdu.

1993'te gerillaya katıldı. Dağların Yıldızı'ı 1 Mart 1994'te Dersim Çemişgezek'te TC güçleri ile girdiği çatışmada şehit düştü.

Kenan Demir: 2 Mart 1970'de Erzin-can'da doğdu. 1984 yılında ailesiyle birlikte İsviçre'ye gitti. 1989'da Pro-

letarya Partisi ile ilişkiye geçti. Basel kentinde dürüstlüğü ve çalışkanlığıyla tanınıyordu. 5 Mart 1998'de İsviçre'de görev için gittiği bir alanda karşı devrimci-asalak bir çetenin silahlı saldırısı sonucu şehit düştü. Faaliyetin Mehmet Ali'si, İsviçre'nin

Özgür'ü, düzenin kendine sunduğu imkânlara karşı verdiği amansız mücadeleye öne çıkıyordu.

BAĞDERESİ ŞEHİTLERİ

Proletarya Partisi önderliğinde yaşayan Halk Ordusu'nun üç gerillası,

8 Mart 1999 tarihinde Tokat merkeze bağlı Bağderesi (Çöreğibüyük) köyünde TC ordusunun attığı genel pusunun yanısıra köyün çeşitli evlerine attığı hücre pususu sonucu çıkan ve yarım saat süren çatışmada savaşıyor ölümüne ulaştı. Proletarya Partisi Üyesi ve Halk Ordusu'nun komutanlarından **Ayfer Celep** (Emine), Proletarya Partisi ileri militanı, Halk Ordusu savaşıcısı **Münire Sağdıç** (Meral), Proletarya Partisi militanı, Halk Ordusu savaşıcısı **Kemal Tutuş** (Polat) emekçi kadınların kurtuluşunu hedefleyen savaştaki yerleri ve bu uğurda şehit düşüşleriyle, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü daha bir anlamlı kıldılar.

"Şahintepe Mahallesi'nde Rant Projesine İzin Vermeyeceğiz!"

Kanal İstanbul'a bağlı olarak geliştirilen "Yenişehir" projesi kapsamında, Şahintepe Mahallesi'nde yaşayanlar, yıllardır oturdukları evlerinden gönderilmek isteniyor. Proje kapsamında, mahallenin Aşık Veysel tarafında kalan evlerin tapuları, "tapu transferi" adı altında Arnavütköy Hacımaşlı köyünde gösterildi. Belediye ya da Çevre Şehircilik Bakanlığı tarafından duruma ilişkin herhangi bir açıklama yapılmadı.

Yüzlerce insanın katıldığı bir toplantı gerçekleştiren mahalle halkı, yıllardır yaşadıkları evlerini terk etmeyeceklerini belirterek yaşam alanları üzerinden oluşturulan rant projesine karşı Şahintepe Dayanışma Platformu'nu kurdu.

Platform üyelerinden Fesih Mutlu, mahallede yaşananlar dair aktarımlarda bulundu.

"Tapu transferi" olarak adlandırılan süreç ne zaman başladı?

Bir ay kadar önce mahallede askıya çıkarılan tapular olduğunu öğrendik. Mahalleyi bölgelere ayırmışlar ve Aşık Veysel yani dere tarafında kalan evlerin arsalarına karşılık Arnavütköy'de Hacımaşlı köyünde boş araziler verilmiş. 17 Şubat'a kadar birçok kişi yapılmak istenen transferin iptali için Çevre Şehircilik Bakanlığına dilekçe verdi.

Bundan 2-3 ay önce mahalleliye yıllardır alamadıkları tapuları devlet tarafından dağıtıldı. Ardından ise

Başakşehir Belediyesi "imar sorununu çözdük" şeklinde reklam panolarını doldurdu. Sonra da böyle bir olayla karşı karşıya kaldık.

Yani önceden tapularınız yoktu.

Daha önceden mahalledekilerin hisseli tapusu vardı. Kimsenin ev, arsa tapusu yoktu. Mesela burada biri ev yapar, üzerine aynı aileden akrabaları kat çıkar. Klasik bir yoksul mahallesi, 90'larda kuruldu. Mahalleye su 2000'lerin ortalarında geldi. Daha sonra abonelikler vs. yapıldı. İşte halkın arsa tapusu olmadığı için de acaba yıkmak isterler mi düşüncesi hep vardı. Örneğin bir üst mahalleyi; Güvercintepe Mahallesi'ni yıkmak istemişlerdi, yerine yeni yapılar yapılacaktı halka 'buradan gi-

din' denildi. Orada bir direniş oldu, ardından tapularını ve imar izinlerini aldılar. Bizim mahallede yaşayanların aklında hep bu vardı ama şimdi bir tuhaf şekilde gerçekleşti. Önce alın size tapu dediler sonra da şimdi buradan gidin dediler. Yani öncelikle de benzemiyor, bir tuhaf olay, açıklama da yapmıyorlar. Bizi buradan göndermek için bir şeyleri kılıfına uydurmaya çalıştıklarını düşünüyoruz. Örneğin "buradan kanal geçecek" diyorlar.

Evlerin yıkılmak istendiği hatta, barajın orada TOKİ inşaatı başlamış durumda. Bir yandan kanal geçecek diyorlar öte taraftan aynı güzergahta imar izni çıkartıp ev yapıyorlar bu çelişkili değil mi?

yazının devamı 23. sayfada

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU OKUT!

[yenidemokrasi1](#)

[yenidemokrasi](#)

[ydemokrasi11](#)

[yenidemokrasi21.net](#)

yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli
Umut Basım Yayıncılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20